

မြတ်ငြိမ်း

ဖအေနှစ်ဦးသင်ပေးတဲ့

ဆင်းရဲနည်းချမ်းသာနည်း

လူများစုဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ကလွဲရင် ကမ္ဘာကြီးထဲက လူတွေ အားလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေချင်ကြတာကလား။ ငါပြောလိုက်မယ်၊ တခြားလူတိုင်းကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ရတာထက် မင်းကိုယ်မင်း ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ရတာ ပိုပြီး လွယ်တယ်ကွ

RICH DAD, POOR DAD

Robert T. Kiyosaki

Robert T. Kiyosaki
Sharon L. Lechter

Rich Dad, Poor Dad

တတိယအကြိမ်

ငွေရှာဖို့အတွက် ငွေရှိရမည်ဆိုသည် အတွေးသည် ငွေရေး
ကြေးရေးပညာကို မတတ်မကျွမ်းသူများ၏ အတွေးဖြစ်ပါသည်။
သည်လိုပြောခြင်းသည် သူတို့မှာ ဉာဏ်ပညာမရှိဟု ပြောခြင်း
မဟုတ်။ သူတို့သည် ငွေရှာနည်းပညာကို
မလေ့လာမသင်ယူခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မြတ်ငြိမ်း

ဖအေနစ်ဦးသင်ပေးတဲ့

ဆင်းရဲနည်းချမ်းသာနည်း

လူများစုဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ကလွဲရင် ကမ္ဘာကြီးထဲက လူတွေ
အားလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေချင်ကြတာကလား။ ငါပြောလိုက်မယ်၊
တခြားလူတိုင်းကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ရတာထက် မင်းကိုယ်မင်း
ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ရတာ ပိုပြီး လွယ်တယ်ကွ

RICH DAD, POOR DAD
Robert T. Kiyosaki

MN0017

3,000.00 KS

mgyoe.com

အပေနှစ်ဦးသင်ပေးတဲ့ ဆင်းရဲနည်း ချမ်းသာနည်း မြတ်ငြိမ်း

စာမျက်နှာ ၃၀၀++ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၁၃ ဆွေမွန်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အဖေနှစ်ဦးသင်ပေးတဲ့
ဆင်းရဲနည်း၊ ချမ်းသာနည်း
RICH DAD POOR DAD
Robert T. Kiyosaki
မြတ်ငြိမ်း

စာတိုက်ကြီး ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

	- နိဒါန်း	က
အခန်း ၁	ချမ်းသာတဲ့ဖေဖေနှင့် နွမ်းရှာတဲ့ ဖေဖေ	၁
အခန်း ၂	သင်ခန်းစာ (၁) ချမ်းသာသူတွေက ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ခြင်း မဟုတ်	၁၆
အခန်း ၃	သင်ခန်းစာ (၂) ငွေကြေးအခြေခံပညာ ဘာကြောင့်သင်သင့်သလဲ	၈၂
အခန်း ၄	သင်ခန်းစာ (၃) ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်	၁၂၇
အခန်း ၅	သင်ခန်းစာ (၄) အခွန်များနှင့် ကော်ပိုရေးရှင်းများ အခွင့်အာဏာ၏ သမိုင်းကြောင်း	၁၃၉
အခန်း ၆	သင်ခန်းစာ (၅) ချမ်းသာသူတွေက ငွေကို ဖန်တီးယူသည်။	၁၅၈

အခန်း ၇ သင်ခန်းစာ (၆)	
ပညာရရှိ အလုပ်လုပ်ပါ	
ဝင်ငွေရရှိ အလုပ်မလုပ်ပါနှင့်	၁၉၄
အခန်း ၈ အစပိုင်းများ၊ ခလုတ်တံသင်းများကို	
ကျော်လွှားခြင်း	၂၁၅
အခန်း ၉ စတင်အားထုတ်ခြင်း	၂၄၄
အခန်း ၁၀ နောက်ထပ်လုပ်ဆောင်စရာများ	၂၈၆
- နိဂုံး	၂၉၅

နိဒါန်း

လိုအပ်ချက်တစ်ခု ရှိနေသည်

စာသင်ကျောင်းတွေက ကလေးသူငယ်များအား လက်တွေ့လောကနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်အောင် သင်ကြားပေးလိုက်ပါသလား။ ကျွန်မမိဘတွေ ပြောလေ့ပြောထရှိကြသည့် စကားရှိ၏။ “စာကြိုးစား၊ ဂုဏ်ထူးတွေ များများပါအောင် လုပ်၊ ဒါမှ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရပြီး လခကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရမယ်” ဟူ၏။ သူတို့၏ ဘဝရည်မှန်းချက်မှာ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဘဝ အောင်မြင်ရေးအတွက် မဟာအခွင့်အရေးကြီးရရန် တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ကြားတတ်မြောက်ဖို့ ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတော့ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မ ဖလော်ရီဒါတက္ကသိုလ်မှ စာရင်းကိုင်ပညာဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့၏။ ဂုဏ်ထူးတွေအများကြီးပါသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုတွင် ထိပ်ဆုံးနားက ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ မိဘနှစ်ပါးသည် သူတို့၏ ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီး အောင်မြင်သွားလေသည်။ ဤကား သူတို့ဘဝတွင် လက်ခမောင်းခတ်ရမည့် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်မှုကြီးဖြစ်၏။ သူတို့၏ ‘မဟာစီမံကိန်း’ အတိုင်း ကျွန်မ ‘ကြီး ၈ ကြီး’ စာရင်းကိုင်အဖွဲ့မှာ အလုပ်ဝင်သည်။ တည်တံ့ခိုင်မြဲသော

ဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို လုပ်ပြီး စောစောစီးစီး အနားယူနိုင်ဖို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည်။

ကျွန်မ ယောက်ျား မိုက်ကယ်လည်း သည်လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကြိုးစားသော၊ ဝင်ငွေ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာရသော၊ အလုပ်ကို တန်ဖိုးထား လေးစားတတ် သော မိသားစုများမှ ပေါက်ဖွားလာသူတွေချည်းဖြစ်၏။ မိုက်ကယ် လည်း ဂုဏ်ထူးတွေ တသိကြီးဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ သို့သော် သူက နှစ်ထပ် ကွမ်းဘွဲ့ရခဲ့သူ။ ဦးစွာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့၊ နောက် ဥပဒေကျောင်းမှ။ သူ့အား ဝါရှင်တန်ဒီစီမှ နာမည်ကြီး ဥပဒေအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ချက်ချင်းလို အလုပ်ခေါ်ခန့်သည်။ သူက မူပိုင်ခွင့်မှတ်ပုံတင် ဥပဒေရေးရာများကို ကိုင်တွယ်သည်။ သူ့အနာဂတ်ဘဝလမ်းကြောင်းက ဖြောင့်ဖြူးသလို ရှိနေပြီ။ ပီပြင်ခိုင်မာသော ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိနေပြီ။ သူလည်း အသက်ငယ်ငယ်နှင့် လုပ်ငန်းခွင်မှ အနားယူခွင့်ရဖို့ သေချာသလောက် ရှိနေပြီ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းများတွင် အောင်မြင်ကြ၏။ သို့ပေမဲ့ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်က တခြားစီ ဖြစ်နေ ၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်းကျိုးခိုင်လုံစွာဖြင့် ဌာနတွေ ပြောင်းကြ၏။ ရာထူးတွေ ပြောင်းကြ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့အတွက် အငြိမ်းစားစီမံကိန်းတွေ စီစဉ်ပေးထားတာ မရှိ။ အငြိမ်းစားရန်ပုံငွေ ဆိုသည်မှာ ကျွန်မတို့ တစ်ဦးချင်း ထည့်ဝင်ငွေကြောင့်သာ ပမာဏ ကြီးထွားလာခြင်းဖြစ်၏။

မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးက သာယာသည်။ ချစ်စရာ ရင်သွေး သုံးယောက်ထွန်းကားခဲ့ပြီ။ ဤစာကို ရေးနေချိန်တွင် အကြီးနှစ်ယောက်က ကောလိပ်တက်နေပြီ။ အငယ်ကလေးက အထက်

တန်း ကျောင်းတက်နေပြီ။ ကျွန်မတို့၏ ရင်သွေးကလေးတွေ လက်လှမ်း မီသရွေ့ ကောင်းပေ၊ ညွှန်ပေးဆိုသည့် ပညာတွေ သင်ယူနိုင်ဖို့ ကျွန်မတို့ ငွေတွေ သောက်သောက်လဲ ပုံအောသုံးစွဲခဲ့ကြ၏။ တစ်နေ့... ၁၉၉၆ ခုနှစ်ထဲတွင် သားတော်မောင်တစ်ယောက်သည် စာသင်ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အထင်မှားအမြင်မှားတွေဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာ သည်။ သူက စာသင်ရတာကို ငြီးငွေ့လာပြီ၊ စိတ်ပျက်လာပြီဖြစ်၏။

“လက်တွေ့ဘဝမှာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အသုံးမချမယ့် ဘာသာရပ်တွေကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး သင်ယူနေ ရမှာလဲ မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကျောင်းမှာ အဆင့်ကောင်းကောင်း မရရင် ကောလိပ်တက်ခွင့် မရမှာကြောင့်ပေါ့” ဟု ကျွန်မ မဆိုင်းမတွ ဖြေလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကောလိပ်ကို သွားသွား၊ မသွားသွား ကျွန်တော် ကတော့ သူဌေးဖြစ်လာမှာပဲ”

“မင်းကောလိပ်က ဘွဲ့မရရင် ရာထူးကြီးကြီး မရဘူး။ ရာထူး ကြီးကြီး မရတဲ့နောက် မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူဌေးဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

မိခင်တစ်ဦး၏ ပူပန်သောကဖြင့် ကျွန်မ ချောက်ချောက်ချားချား ပြန်ပြောလိုက်၏။ သားတော်မောင်က ပြုံးစိစိလုပ်သည်။ နည်းနည်း ကလေး စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းခါသည်။ ကျွန်မတို့ သည်အကြောင်းကို ယခင်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပြောဖူးခဲ့ကြ ပြီ။ သူက ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး မျက်လုံးတွေကို ကလယ်ကလယ် လုပ်သည်။ မိခင်တစ်ဦး၏ အမြော်အမြင်ရှိသော စကားလုံးတွေ သူ့နားထဲ မဝင်ပြန်။

သာ၊ကလေးက ပါးရည်နပ်ရည် ရှိသည်။ စိတ်မာသည်။ သို့ပေမဲ့ သူက ယဉ်ကျေးလိမ္မာပြီး မိမှန်းဘမှန်း သိတတ်သူကလေးပါ။

“မေမေရယ်...” သည်တစ်ချိတော့ သင်ကြားပို့ချမှုကို နာခံရမည့် သူက ကျွန်မ ဖြစ်သွားပြီ။ “ခေတ်နဲ့အမိ လိုက်စမ်းပါ။ လောကကြီးကို လေ့လာကြည့်ပါဦး။ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချမ်းသာလာတာ သူတို့ ရဲ့ ကျောင်းပညာရေးတွေကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ မေမေရဲ့။ မိုက်ကယ် ရော်ဒန်ကို ကြည့်၊ မက်ဒေါ်နားကို ကြည့်။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ကို ပြီးအောင် မတက်ခဲ့တဲ့ ဘီလ်ဂိတ်တောင် မိုက်ခရိုဆော့ဖ်ကို ထွင်နိုင်သေး တာပဲဟာ။ သူဟာ အံ့သက်သုံးဆယ်ကျော် ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ခုဆို အမေရိကမှာ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပြီ။ ‘ကျပ်မပြည့်’ ဘူးလို့ တံဆိပ်တပ်ခံထားရပေမဲ့ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာလေးသန်းကျော်ရနေတဲ့ ဘေ့စ်ဘောကစားသမားတစ်ဦး ရှိတယ်လေ”

သားအမိနှစ်ယောက် တော်တော်ကြီးကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေ မိကြ၏။ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း အမြင်မှန်ရလာပြီ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ မိဘတွေ၏ သွန်သင် ညွှန်ပြချက်ကိုပင် သားငယ်အား ထပ်မံသွန်သင် ညွှန်ပြနေမိပါကလား။ ကျွန်မတို့ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာကြီးပြောင်းလဲနေပြီ။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မတို့၏ ဆုံးမဩဝါဒတွေက မပြောင်းလဲသေး။

စာကောင်းကောင်းသင်ပြီး အဆင့်တွေ ကောင်းကောင်းရအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းသည် အောင်မြင်မှုရဖို့ အာမခံချက် မပေးနိုင် တော့။ သည်အချက်ကို ကျွန်မတို့၏ ကလေးတွေက လွဲပြီး ဘယ်သူမျှ သတိပြုမိကြပုံ မရ။

“မေမေ... ကျွန်တော်က မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့လို ခေါင်းမဖော်နိုင် လောက်အောင် အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး မေမေရဲ့။ မေမေတို့ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကစားစရာအရုပ်တွေ တစ်ပုံ ကြီးနဲ့ ဧရာမအိမ်ကြီးထဲမှာ နေကြရပါတယ်။ တကယ်လို့ မေမေတို့ရဲ့ အကြံပေးချက်အတိုင်း လိုက်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း မေမေ

တို့လို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အလုပ်ကို ပိုပိုပြီး ခါးချိုးလုပ်၊ အဲဒီလို လုပ်ရ တာဟာ အခွန်အခတွေ ပိုပေးဖို့၊ နောက်ပြီး ကြွေးတွေတင်ပြီး လုံးလည် ချာလည်လိုက်ဖို့လေ။ ခုချိန်မှာ အာမခံချက်ရှိတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ မရှိတော့ ဘူး။ လုပ်ငန်းကျစ်လျစ်အောင် လုပ်တာတွေ၊ လူလျှော့တာတွေကို ကျွန်တော်သိနေတာပဲဟာ။ မေမေတို့ခေတ်က ဘွဲ့ရတာ လခရသ လောက် ဒီခေတ် ဘွဲ့ရတွေ လခ မရတော့ဘူး ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိတယ်။ ဆရာဝန်တွေကို ကြည့်လေ။ သူတို့ ဟိုတုန်းကလောက် ငွေ များများစားစား မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် လူမှုဖူလုံရေးထောက်ပံ့ငွေကို မမှီခိုချင်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ကုမ္ပဏီက ပေးတဲ့အငြိမ်းစားလခကိုလည်း အားမကိုးချင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေသစ်တွေ လိုလာပြီ”

သူ ပြောတာ မှန်သည်။ သူ့အတွက် အဖြေသစ်တွေ လိုနေပြီ။ ထို့အတူ ကျွန်မအတွက်လည်း လိုနေပြီ။ ကျွန်မ မိဘတွေ၏ ဩဝါဒ သည် ၁၉၄၅ မတိုင်မီ မွေးဖွားခဲ့သူတွေအတွက် မှန်ကောင်းမှန်ခဲ့မည်။ သို့သော် နေ့ချင်းညချင်း အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြောင်းလဲနေသည့် သည် ခေတ်ကြီးမှာ လူဖြစ်လာသည့် ကျွန်မတို့လို လူတွေအတွက်တော့ ဘဝ ပျက်သွားနိုင်သည်။ ကျွန်မ၏ ကလေးတွေကို ပြောနေကျအတိုင်း “ကျောင်းတက်၊ စာတော်အောင် ကြိုးစား၊ ပြီးတော့ အာမခံချက်ရှိပြီး တည်တံ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှာ” ဟူသည့် စကားကို ကျွန်မ ဆက်ပြော နေလို့ မဖြစ်တော့။

ကျွန်မ သိနေပြီ။ ကျွန်မကလေးတွေ၏ ပညာရေးအတွက် နည်းပေးလမ်းညွှန်ဖို့ နည်းသစ်လမ်းသစ်တွေ ရှာရတော့မည်။

ကျွန်မတို့ ကလေးတွေ ကျောင်းမှာ ငွေကြေးဆိုင်ရာ ပညာများ မသင်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မသည် မိခင်တစ်ဦးအနေနှင့်ကော စာရင်းကိုင်တစ်ဦးအနေနှင့်ပါ ပူပန်သောကဖြစ်မိ၏။ ယနေ့ခေတ်

လူငယ် တော်တော်များများသည် အထက်တန်းကျောင်း မပြီးမီက တည်းက ကြွေးဝယ်ကတ်ပြားတွေ (Credit cards) ကိုင်နေကြပြီ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့သည် ငွေကြေးဆိုင်ရာ သင်တန်းတစ်ခုတလေ မျှပင် မတက်ဖူးကြ။ သို့မဟုတ် ငွေကြေးကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရမည်ဆိုတာ မသိကြ။ သို့မဟုတ် ကြွေးဝယ် ကတ်ပြားတွေပေါ် တွင် ယူထားသည့် နှစ်ထပ်တိုးဆိုတာကိုလည်း သဘောမပေါက်ကြ ချေ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူတို့ခမျာ ငွေရေး ကြေးရေး အခြေခံပညာ မရှိကြပေ။ ငွေကြေး ဘယ်လို လည်ပတ်သည်၊ ဘယ်လို အလုပ်လုပ် သည်ဆိုတာ ဗဟုသုတမရှိကြ။ ထိုအခါ ငွေကြေးစုဖို့ထက် သုံးဖို့ကို အသားပေးပြီး သူတို့အား စောင့်ကြိုနေသော ကမ္ဘာလောကကြီးကို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့် ဖြစ်မနေကြတော့။

ကျွန်မ၏ သားအကြီးကောင် တက္ကသိုလ်မောင်သစ်လွင် ဘဝ မှာပင် ကြွေးဝယ်ကတ်ပြားတွေဖြင့် ကြွေးလည်ပင်းခိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ပြေး လာတော့ သူ့ကြွေးဝယ်ကတ်ပြားတွေ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကျွန်မ ကူညီ လမ်းပြပေးခဲ့ရသည်။ ထိုမျှမကသေး ကျွန်မကလေးတွေအား ငွေကြေး ဆိုင်ရာ အသိပညာများ သင်ပေးဖို့ အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကိုလည်း မဖြစ် မနေ ရှာဖွေရတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတွင်း တစ်ရက်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက သူ့ ရုံးခန်းကနေပြီး ကျွန်မထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“မင်း တွေ့သင့်တယ်ထင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုယ်တွေ့တယ် ကွ၊ သူ့နာ မည်က ရောဘတ်ကီယိုဆာကီတဲ့။ သူက စီးပွားရေးသမား၊ ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု လုပ်ငန်းရှင်။ နောက်ပြီး သူက ပညာပေး ပစ္စည်း တစ်ခုကို မူပိုင်ခွင့် မှတ်ပုံတင်နေတယ်ကွ။ မင်း ရှာနေတာလည်း အဲဒါ ပဲလို့ ကိုယ် ထင်တယ်လေ”

ကျွန်မ ရှာနေသောအရာ

ရောဘတ်ကီယိုဆံကီ တီထွင် ထုတ်လုပ်ထားသည့် ‘ငွေသားစီးဆင်းမှု’ အမည်ရှိ ငွေကြေးဆိုင်ရာပညာပေး ကိရိယာကလေးကို ကျွန်မ ယောက်ျားမိုက်က အရမ်း သဘောကျနေသည်။ ရောဘတ်က သူတီထွင်ထားသည့် ကစားနည်းဖြင့် ကျွန်မတို့အား အစမ်းကစား ကြည့်စေသည်။ ကစားနည်းက ပညာပေးကစားနည်းဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်မသမီး ၁၉ နှစ်အရွယ်၊ တက္ကသိုလ် မယ်သစ်လွင်ကလေးကိုပါ ဝင်ကစားဖို့ ကျွန်မ ပြောသည်။ သမီးက သဘောတူသည်။

လူဆယ့်ငါးယောက်လောက်ကို အုပ်စုသုံးစု ခွဲပြီး စမ်းသပ် ကစားပွဲကို ဝင်ခွဲကြသည်။ မိုက် တွက်ကိန်းမှန်သည်။ သည်ကိရိယာကလေးကား ကျွန်မရှာဖွေနေသည့် ပညာပေးကိရိယာကလေးပါတည်း။ သို့သော် သူ့ကစားနည်းမှာ လှည့်ကွက်ကလေးတစ်ခုပါသည်။ မိုနိုပိုလီ ကစားသည့် ကတ်ပြားမျိုး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် သားသားနားနား ဝတ်စားထားသည့် ဧရာမကြွက်ကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေသည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် မိုနိုပိုလီကစားနည်းနှင့် မတူသည်မှာ ကတ်ပြားပေါ်တွင် လမ်းနှစ်သွယ်ရှိနေခြင်း။ တစ်ခုက အတွင်းလမ်း၊ ကျန်တစ်ခုက အပြင်လမ်း။ ကစားနည်း၏ ရည်မှန်းချက်မှာ အတွင်းလမ်းမှ အပြင်လမ်း သို့မဟုတ် အမြန်လမ်းသို့ ထွက်နိုင်ရေး။ ရောဘတ်က ‘ကြွက်အပြေးပြိုင်ပွဲ’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသည်။ အပြင်လမ်း သို့မဟုတ် အမြန်လမ်းပေါ်မှာ ပြေးသည့် နည်းလမ်းများက လက်တွေ့ဘဝတွင် လူချမ်းသာတွေ သုံးသည့်နည်းများနှင့် တူသည်ဟု ရောဘတ်က ပြောသည်။

ထို့နောက် ရောဘတ်က ‘ကြွက်အပြေးပြိုင်ပွဲ’ ၏ သဘောသဘာဝကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြသည်။

“သူလိုကိုယ်လို ပညာတတ်ပြီး အလုပ် ကြိုးစားတဲ့ လူ တစ်

ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ခင်ဗျားတို့ လေ့လာကြည့်။ ဆင်တူယိုးမှား ဘဝ
 လမ်းကြောင်းတစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်။ ကလေးတစ်ယောက် မွေးလာတယ်။
 မိဘတွေက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလို့ မဆုံးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
 ကလေးက စာတော်ပြီး အဆင့်တွေ ကောင်းတာကိုး။ အဲဒီကလေးကို
 တက္ကသိုလ်က လက်ခံလိုက်တယ်။ ဘွဲ့ရသွားတယ်။ သူဟာ ဘွဲ့လွန်
 သင်တန်း ဆက်တက်ချင်တက်မယ်။ ပြီးတော့ မဟာစီမံကိန်းအတိုင်း
 တစ်သဝေမတိမ်း အကောင်အထည်ဖော်တော့တာပဲ။

“လခကောင်းမယ့်။ ရေရှည်မြဲမယ့် အလုပ်တစ်ခုရှာတယ်။ ဒါမှ
 မဟုတ် ဝမ်းကျောင်းပညာရှင် အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်။ အဲဒီကလေး
 ဆရာဝန်၊ ဒါမှမဟုတ် ရှေ့နေ၊ ဒါမှမဟုတ် စစ်တပ်ထဲဝင်၊ ဒါမှမဟုတ်
 အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သွားမယ်။ များသောအားဖြင့် အဲဒီကလေး ငွေစ ရပြီ။
 အဲဒီမှာ ကြွေးဝယ်ကတ်ပြားတွေ အစုလိုက် အပုံလိုက် ရောက်လာမယ်။
 ဈေးထွက်ဝယ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းစပြီ။

“သုံးဖြုန်းပစ်ဖို့ ငွေယားကလေးက ရှိလာပြီဆိုတော့ သူလို တခြား
 လူငယ်တွေ သွားတဲ့ အပျော်ရှာနေရာတွေကို သွားတယ်။ လူတွေနဲ့
 တွေ့တယ်။ ချိန်းကြ တွေ့ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အိမ်ထောင်
 ရက်သားကျသွားကြတယ်။ ခုခေတ်မှာ လူ့ဘဝကြီးက ပျော်စရာကြီးဗျ။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားတွေကော မိန်းမတွေပါ
 အလုပ်လုပ်ကြတာကိုး။ ဝင်ငွေနှစ်ခုရတယ်ဆိုတော့ ပျော်စရာ အတိရှိတဲ့
 ဘဝမျိုး မဟုတ်လား။

“သူတို့အောင်မြင်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ဆုံးဖြတ်
 လိုက်ကြတယ်။ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်မယ်ပေါ့။ နောက်ပြီး ကားတစ်စီးနဲ့
 ရုပ်မြင်သံကြားစက်တစ်လုံး ဝယ်တယ်။ အနားယူ အပန်းဖြေ ခရီးထွက်
 တယ်။ သားသမီးယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဘဝရဲ့ ရတနာကလေး

တွေ အထုပ်နဲ့အထည်နဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ ဒီတော့ ငွေကြေး လိုအပ်မှုကလည်း ကြီးမားလာတော့တာပေါ့။

“ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဟာ သူတို့ရဲ့ ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတွေ သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးလာပြီလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ ပိုပြီး ကျုံးရုန်းအလုပ် လုပ်ကြတယ်။ ရာထူးတက်ဖို့၊ လခတိုးဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ ရှာကြတယ်။ လခတွေ တိုးရကြတယ်။ အဲဒီမှာ နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက်ရပြန်ရော။ ဒီတော့ ပိုပြီးကြီးတဲ့ အိမ်တစ်လုံး လိုလာရော။ သူတို့ ပိုပြီး အလုပ်ကြိုးစားကြတယ်။ ဝန်ထမ်းကောင်းတွေ ပိုဖြစ်လာတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ ပိုပြီး နှစ်မြုပ်လာကြတယ်။

“နောက်တော့ ကျောင်းပြန်တက်ပြီး လခ ပိုများများရနိုင်မယ့် အထူးကျွမ်းကျင်မှုတွေ တတ်အောင် သင်ကြတယ်။ သူတို့ နောက်အလုပ်တစ်ခု ပြောင်းလုပ်ချင်လုပ်ကြမယ်။ သူတို့ဝင်ငွေတွေ တိုးလာတယ်။ ဝင်ငွေတိုးတာနဲ့အမျှ ဝင်ငွေခွန်တွေလည်း တက်လာတယ်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်သစ်ကြီးအတွက် အိမ်ခွန်၊ မြေခွန်နဲ့ တခြား အခွန်အခအားလုံးပေးကြရတယ်။ သူတို့ရတဲ့ လစာငွေပမာဏက အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ငွေတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်လို့ အံ့ဩနေကြရတယ်လေ။ သူတို့ အကျိုးတူ စုငွေစာချုပ်တွေ ဝယ်ထားတယ်။ နေ့စဉ် ဟင်းလျာနဲ့ စားသောက်စရာတွေကိုတော့ ကြွေးဝယ်ကတ်ပြားနဲ့ ဝယ်ကြတယ်။ ကလေးတွေက ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွေ ရောက်လာပြီ။ ဒီတော့ ဒီကလေးတွေ ကျောင်းထားဖို့ စရိတ်တွေ၊ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စုဆောင်းရမယ့် ငွေတွေ၊ နောက်ပြီး သူတို့လင်မယား အငြိမ်းစားယူဖို့ စုဆောင်းရမယ့်ငွေတွေ၊ လိုအပ်တာတွေက နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၃၅ နှစ်တုန်းက လူဖြစ်လာတဲ့ အဲဒီပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လင်မယားဟာ သူတို့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး

‘ကြွက်အပြေးပြိုင်ပွဲ’ ထဲမှာ ပိတ်မိနေတော့တာပေါ့။ သူတို့ဟာ သူတို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်အတွက် အလုပ်လုပ် ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ အခွန်အခ တွေ ပေးပြီး အစိုးရအတွက် အလုပ် လုပ်ပေးရတယ်။ နောက်ပြီး အပေါင်ခံစရိတ်တွေပေး၊ ကြွေးဝယ်ကတ်ပြားတွေ ဝယ်ပြီး ဘဏ်တွေ အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးရတယ်။

“အဲဒီနောက် သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေကို သွန်သင် ဆုံးမကြတယ်... ‘စာကြိုးစား၊ ဂုဏ်ထူးတွေရအောင် အားထုတ်၊ ပြီးရင် အလုပ် ကောင်း ကောင်း တစ်ခု ဝင်လုပ်’ ပေါ့လေ။ သူတို့ဟာ ငွေကြေးအကြောင်း ဘာဆိုတာမှ မသိ နားမလည်ကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ မသိ နားမလည်မှု အပေါ်မှာ တခြားလူတွေက အမြတ်ထုတ်သွားတာပဲ။ လှိမ့်ပိမ့် ခံနေကြ ရတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ဘာလုပ်သလဲ။ တစ်သက်လုံး ကျုံးရုန်း အလုပ် လုပ်ကြတာပေါ့။ ဖြစ်စဉ်က အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ နောက်မျိုး ဆက်သစ် မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ... ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ‘ကြွက်အပြေးပြိုင်ပွဲ’ ပဲပေါ့ဗျာ”

ကြွက်အပြေးပြိုင်ပွဲထဲမှ လွတ်မြောက်ရန်မှာ လမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိသည်။ ၎င်းနည်းလမ်းမှာ စာရင်းကိုင်ပညာကိုကော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ပညာကိုပါ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ဖို့ ဖြစ်၏။ မည်သို့ဆိုစေ သည် ပညာရပ်နှစ်မျိုးကို ကျွမ်းကျင် လိမ္မာဖို့ဆိုသည်မှာ အခက်ဆုံး ဖြစ်နေ သည်။ တစ်ချိန်က ‘ကြီး ၈ ကြီး’ ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး အတွေ့ အကြုံရှိသော စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရောဘတ်၏ ကစား နည်းကို တွေ့တော့ အံ့ဩတကြီးဖြစ်မိ၏။ ရောဘတ်က အခက်ဆုံး ဆိုသော ဘာသာရပ်နှစ်မျိုးကို သင်ယူရာ၌ ပျော်စရာကောင်းအောင်၊ စိတ်တက်ကြွစရာကောင်းအောင် ဖန်တီးထားနိုင်လေသည်။ ကစားနည်း ကို ပီပီရီရီကလေး တီထွင်ဖန်တီးထားသည့်အတွက် ကျွန်မတို့သည်

≡ ကြက်ပြေးလမ်းမှ လွတ်မြောက်အောင် အားကြိုးမာန်တက် ကစားကြရာ
≡ ညာရပ်နှစ်မျိုးကို သင်ယူဆည်းပူးနေသည်ဆိုသည့် အချက်ကို ခဏ
— လေးနှင့် မေ့ပျောက်သွားတော့၏။

ကုန်ပစ္စည်းအသစ် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပွဲကလေးသည် မကြာမီ
≡ အတွင်း ပျော်စရာနေ့လယ်ခင်းကလေး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မနှင့် သမီး
သည် ယခင်က မပြောဆို မဆွေးနွေးခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းအရာများကို
ပြောဆိုဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မလို စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်အနေ
ဖြင့် ဝင်ငွေစာရင်းနှင့် လက်ကျန်ရှင်းတမ်းရေးဆွဲဖို့ လိုအပ်သော ကစား
နည်းတစ်ခုကို ကစားဖို့ လွယ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ဝိုင်းမှာ ပါဝင်
သည့် သမီးနှင့် အခြားသူများအား သူတို့ နားမလည်သည်များကို ရှင်းပြ
ရသည်။ ထိုနေ့က စမ်းသပ်ကစားသည့် အုပ်စုတစ်စုလုံးတွင် ကြွက်ပြေး
လမ်းမှ ပထမဆုံးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော လွတ်မြောက်သူမှာ ကျွန်မသာ
ဖြစ်၏။ ကစားပွဲကို သုံးနာရီနီးပါး ကစားကြရသော်လည်း ကျွန်မက
မိနစ်ငါးဆယ်အတွင်း လွတ်မြောက်အောင် ထွက်နိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်မတို့ဝိုင်းတွင် ဘဏ်မန်နေဂျာတစ်ဦး၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း
ရှင်တစ်ဦး နှင့် ကွန်ပျူတာအစီအစဉ် ရေးသွင်းသူတစ်ဦး ပါဝင်သည်။
ကျွန်မ အကြီးအကျယ် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရသည်ကတော့ သည်
လူတွေ သူတို့ဘဝအတွက် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော စာရင်း
ပညာနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပညာများကို မသိနားမလည်သလောက် ရှိကြ
ပါကလားဆိုတာ သိလာရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူတို့တစ်တွေ
လက်တွေ့ဘဝတွင် သူတို့၏ ငွေကြေးကိစ္စများကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း
ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းနေကြပါလိမ့်။ ကျွန်မ၏ ၁၉ နှစ်အရွယ် သမီး
ငယ်အနေဖြင့် သည်ပညာရပ်တွေ မသိ နားမလည်ခြင်းကို ကျွန်မ
နားလည်နိုင်သည်။ သဘောပေါက်နိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့က သမီး

အသက်ထက် နှစ်ဆလောက်ကြီးသည့် လူကြီးတွေ မဟုတ်လား။

ကြွက်ပြေးလမ်းပေါ်မှ လွတ်မြောက်ပြီးနောက် သူတို့ ဆက်ကစားသည်ကို ကျွန်မ ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်မသမီးနှင့်အတူ ကစားနေသူများမှာ ပညာတတ်သော၊ ငွေကြေးပြည့်စုံသော လူကြီးတွေ။ သို့သော် သူတို့သည် စာရင်းပညာနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပညာအကြောင်း အခြေခံမျှပင် မသိကြပါကလား။ ဝင်ငွေစာရင်းနှင့် လက်ကျန်စာရင်း ရှင်းတမ်း ဆက်နွယ်ပုံကို နားမလည်ကြပါကလား။ သည်ပညာတွေ မသင်ဖူး၊ မလေ့လာဖူးသည့် အတွက် ငွေကြေးပြဿနာတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်ရုန်းကန်နေရသူတွေ လက်တွေ့လောကကြီးတွင် သန်းပေါင်း မည်မျှရှိနေမည်လဲ။

ကစားပွဲအဆုံးသတ်ပြီးသောအခါ ရောဘတ်က ကျွန်မတို့အား သည်ကစားနည်းအကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့၊ ဝေဖန်ဖို့ အချိန်ဆယ့်ငါးမိနစ် ပေးသည်။

ကျွန်မတို့ဝိုင်းမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်က သည်ကစားနည်းကို မကြိုက်ကြောင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီအကြောင်းတွေ သိဖို့ မလိုဘူးလေ။ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖို့ စာရင်းကိုင်တွေ၊ ဘဏ်မန်နေဂျာတွေနဲ့ ဥပဒေပညာရှင်တွေ ငှားထားတာပဲဟာ”

သူ့စကားကို ရောဘတ်က ပြန်ပြောသည်မှာ “လောကမှာ မချမ်းသာတဲ့ စာရင်းကိုင်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား။ နောက်ပြီး မန်နေဂျာတွေ၊ ရှေ့နေတွေ၊ စတော့ပွဲစားတွေ၊ အိမ်မြေပွဲစားတွေကော သူတို့သိတာ တတ်တာတွေ အများကြီး။ နောက်ပြီး လိမ္မာပါးနပ်သူတွေ များပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အများစုဟာ မချမ်းသာကြဘူးလေ။ လူချမ်းသာတွေသိတဲ့၊ တတ်တဲ့ပညာတွေ ခင်ဗျားတို့ကို စာသင်ကျောင်းတွေက သင် မပေးလိုက်ကြဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က

အဲဒီစာရင်းကိုင်တွေ၊ ရှေ့နေတွေပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို နားထောင်ကြ တယ်။ နာခံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ခင်ဗျား လုပ်ငန်းခွင်ကို အချိန်မီရောက်အောင် ပြေးတယ်။ လမ်းမှာ တစ်ဆို့နေတဲ့ ကားတွေ ကြားမှာ ခင်ဗျားလည်း ညပ်နေပါလေရော။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ညာဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျားလိုပဲ ကားတန်းကြီးထဲမှာ ညပ်နေတဲ့ ခင်ဗျာ စာရင်းကိုင်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဏ်မန်နေဂျာလည်း ခင်ဗျားလို ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကလေးက ခင်ဗျားကို တစ်ခုခု ပြောပြနေမှာပါ” ဟူ၏။

ကွန်ပျူတာ အစီအစဉ်ရေးသွင်းသူကလည်း သည်ကစားနည်း ကို တယ်ပြီး အထင်မကြီးလှ။ “ဒီအကြောင်းတွေ သင်ယူဖို့ ကျွန်တော် အပျော့ထည် (Software) တွေ ဝယ်လို့ရတာပဲ” ဟု ပြောသည်။ သို့ဖြစ် သည့်တိုင် ဘဏ်မန်နေဂျာကတော့ ဘဝင်ခိုက်သွားသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော်ကျောင်းမှာ သင်ရတယ်။ စာရင်း ကိုင်ပညာလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပညာကို လက်တွေ့ဘဝမှာ ဘယ်လို အသုံး ချရမယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး။ ခုတော့ သိသွားပြီ။ ကျွန်တော် ကြွက်ပြေး လမ်းပေါ်က လွတ်အောင် ထွက်ရတော့မယ်လေ”

သို့သော် ကျွန်မရင်ကို လှုပ်ခတ်စေသည်မှာ ကျွန်မသမီး၏ မှတ်ချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီအကြောင်း သင်ယူရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ် မေမေရဲ့။ ခုဆိုငွေ ဘယ်လို လည်ပတ်တယ်၊ ငွေကို ဘယ်လို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရမယ် ဆိုတာ တော်တော်ကြီး သိလာပြီလေ။”

“ခုဆို ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတစ်ခု ရွေးလို့ရပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိလာပြီ။ အဲဒီလုပ်ငန်းကို ကျွန်မ ဝါသနာပါလို့ လုပ်တာ ဖြစ်ရမယ်။ လုပ်ငန်းအာမခံချက်ရှိလို့၊ အခွင့်အရေးရလို့၊ ဒါမှမဟုတ် လခများလို့

လုပ်တာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ ဒီ ကစားနည်းက သင်ပေးလိုက်တာကို ကျွန်မ ဆည်းပူးနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရင်ထဲက ဆည်းပူးလေ့လာ ချင်တာကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဆည်းပူးလို့ရပြီ။ ဒီလို ဆည်းပူးတာ ဟာ လုပ်ငန်းခွင် လိုအပ်ချက်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် ဆည်းပူးတဲ့ ကျွမ်းကျင် အရည်အချင်းမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ ဒီပညာကို ကျွန်မ တတ်မြောက်လာရင် ကျွန်မ အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အတန်း ဖော်တွေလို လူမှုဖူလုံရေး ထောက်ပံ့ငွေကို မျှော်ကိုးနေဖို့ မလိုတော့ဘူး။”

ကစားပွဲအပြီးတွင် ကျွန်မ ရောဘတ်နှင့် အေးအေးလူလူ စကား ပြောမနေနိုင်ပါ။

သို့သော် သည်စီမံကိန်းအကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးဖို့ သဘော တူလိုက်ကြ၏။

ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က ရောဘတ်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်ကို ညစာကျွေးဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ်ဆုံတွေ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း တွေလို ခံစားကြရ၏။

ကျွန်မတို့မှာ တူညီတာတွေ အများကြီးရှိ၏။ ဝါသနာတူ၊ အကြိုက်တူ ကိစ္စများအကြောင်း ပြောကြသည်။ ပြောင်းလဲနေသော ကမ္ဘာကြီးအကြောင်း ပြောကြသည်။

ရောဘတ်၏ အဓိက စိုးရိမ်သောကမှာ အမေရိကမှာကော ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းမှာပါ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဆင်းရဲချမ်းသာကွာဟမှု ကြီးထွားလာ သည့် ပြဿနာဖြစ်၏။ သူက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ပညာသင်ပြီး ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် စွန့်ထွင်လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်လာသူ၊ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း လှည့် လည်ပြီး ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုလုပ်ငန်းတွေ ပြုလုပ်နေသူ၊ သူ၏ လုပ်ငန်း အောင်မြင်မှုများကြောင့် အသက် ၄၇ နှစ်အရွယ်တွင် အငြိမ်းစားယူ

နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အငြိမ်းစားဘဝမှ ပြန်လည် အားထုတ်လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်မကလေးတွေ အတွက် ကျွန်မ ထားရှိသော စိုးရိမ်သောကမျိုး သူ့မှာလည်း ရှိနေ သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာကြီးက ပြောင်းလဲနေပြီ။ သို့သော် ပညာရေး စနစ်က ကမ္ဘာကြီးနှင့်အတူ လိုက်မပြောင်းသေးကြောင်း သူ သိနေသည်။ ရောဘတ်စကားအရဆိုလျှင် ကလေးတွေသည် ရှေးဟောင်း ပညာရေး စနစ်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ စာသင်နေကြရသည်။ သူတို့ ဘယ်တော့မှ အသုံးချမည် မဟုတ်သည့် ပညာရပ်များကို သင်ယူနေကြရသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည့် 'ကမ္ဘာဟောင်းကြီးထဲမှာ ကျင်လည်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြရသည် ဟူ၏။

“ဒီကနေ့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပေးနိုင်တဲ့ အန္တရာယ် အကြီးဆုံးသြဝါဒကတော့ ‘ကျောင်းတက်၊ စာတော်အောင် ကြိုးစား၊ ပြီးတော့ အာမခံချက်ရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှာ’ ဆိုတာပဲ။ အဲဒါ က ဟောင်းအိုနေတဲ့ သြဝါဒကြီးလေ။ အဲဒါဟာ အသုံးမတည့်တော့တဲ့ သြဝါဒကြီးဗျ။ အာရှ၊ ဥရောပနဲ့ မြောက်အမေရိကမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိနိုင် မြင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် စိုးရိမ် သောကပွားသလို ခင်ဗျားတို့လည်း ဖြစ်မှာပဲ”

အဆိုပါ သြဝါဒကား ဆိုးရွားသည့် သြဝါဒဟု သူ ယုံကြည် သည်။ “ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားကလေးကို ငွေကြေးအရ အာမခံ ချက်ရှိတဲ့ အနာဂတ်ဘဝမျိုး ပိုင်ဆိုင်စေချင်တယ်ဆိုရင် ဟောင်းနွမ်း နေတဲ့ ဥပဒေသတွေနဲ့ ‘ကျင်လည်လှုပ်ရှားလို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီလို လုပ်တာဟာ အန္တရာယ်များလွန်းတယ်”

‘ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ဥပဒေသတွေ’ ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟု ကျွန်မက သူ့ကို မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လို လူစားတွေက ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ကိုင်တွယ် ကျင့်သုံးတဲ့ ဥပဒေသမျိုးတွေ မကျင့်သုံးတော့ဘူး။ မတူခြားနားတဲ့ ဥပဒေသတွေကို ကျင့်သုံးကြတယ်။ ကဲ ဗျာ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတစ်ခု မှာ လူအင်အားလျှော့ချလိုက်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ”

“လူတွေ အလုပ်ပြုတ်မယ်။ မိသားစုတွေ ထိခိုက်မယ်။ အလုပ် လက်မဲ့ဦးရေ တိုးလာမယ်”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဘာဖြစ်လာမလဲ။ အထူးသဖြင့် စတော့ဈေးကွက်ထဲက အများပိုင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုဆိုရင်ပေါ့”

“လူအင်အားလျှော့ကြောင်း ကြေညာလိုက်တာနဲ့ အစုရှယ်ယာ ဈေးနှုန်းတွေ တက်သွားမယ်။ အုပ်ချုပ်ရေးအရဖြစ်ဖြစ်၊ လူအင်အားတွေ ပေါင်းပစ်တဲ့နည်းအရဖြစ်ဖြစ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုက လုပ်အားခတွေ လျှော့ချ ပစ်ရင် ဈေးကွက်က ကြိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အစုရှယ်ယာဈေးတွေ တက်သွားတော့ ကျွန်တော် တို့လို လူတွေ၊ အစုရှယ်ယာရှင်တွေ ပိုပြီး ချမ်းသာလာတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မတူခြားနားတဲ့ ဥပဒေသဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာ ပေါ့။ ဝန်ထမ်းတွေ အရှုံးပေါ်တယ်။ ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတွေ အမြတ်ထွက်တယ်”

ရောဘတ် ရှင်းပြနေသည်မှာ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား ကွာခြား ကြောင်းသာ မဟုတ်၊ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးသူနှင့် ကိုယ့်ကြမ္မာကို ဖန်တီးဖို့ သူတစ်ပါးလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ရသူတို့ ကွာခြားသည့် အကြောင်းလည်း ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ လူတွေ သဘောပေါက်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါဟာ မတရားဘူးလို့ပဲ သူတို့ ထင်ကြ တယ်လေ” ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ‘ပညာကောင်းကောင်း တတ်အောင် သင်’ ဆိုတဲ့ စကားလောက်နဲ့ ကလေးကို သွန်သင်ဆုံးမမယ်ဆိုရင် မိုက်မဲရာ ကျတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ကလေးတွေ ဘွဲ့ရလာတဲ့အခါ လက်တွေ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျောင်းပညာရေးစနစ်က အသင့်ပြင်ဆင်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်လို့ မှတ်ယူထားရင် ရူးမိုက်ရာကျမှာ ပေါ့ဗျာ။ ကလေးတစ်ယောက်ချင်းဟာ ဒီထက်မက ပညာတတ်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ မတူခြားနားတဲ့ ပညာလေ။ နောက်ပြီး ဥပဒေသတွေ လည်း သူတို့ သိထားရမယ်။ မတူခြားနားတဲ့ ဥပဒေသတွေပေါ့။

“လောကမှာ လူချမ်းသာတွေ ကျင့်သုံးတဲ့ ငွေကြေး ဥပဒေသ တွေရှိပြီး ကမ္ဘာလူဦးရေရဲ့ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းက ကျင့်သုံးတဲ့ ငွေကြေး ဥပဒေသတွေ ရှိတယ်။ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းရှိတဲ့ လူတွေက အိမ်နဲ့ကျောင်းမှာ သင်တဲ့ ဥပဒေသတွေကို ဆည်းပူးတယ်။ ဒါကြောင့် ‘စာကြိုးစား၊ ပြီးရင် အလုပ်တစ်ခုရှာ’ ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောတာဟာ ဒီခေတ်မှာ အန္တရာယ် ကြီးတာပေါ့။ ဒီခေတ်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ပိုပြီး ခေတ်မီဆန်းသစ်တဲ့ ပညာတွေ တတ်ဖို့လိုတယ်။ ခု လက်ရှိပညာရေးစနစ်ကြီးကတော့ အလုပ် မဖြစ်ဘူးဗျို့။ သူတို့တစ်တွေ စာသင်ခန်းထဲကို ကွန်ပျူတာတွေ ဘယ်နှလုံးပဲ ထည့်ပေးပေး၊ ကျောင်းအတွက် ငွေတွေ ဘယ်လောက်ပဲ သုံးသုံး ကျွန်တော်ကတော့ အမှတ်မပေးဘူး။ ပညာရေးစနစ်ကြီး ကိုယ်တိုင်က မသိနားမလည်တဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ခုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကလေးတွေတတ်အောင် သင်ပေးလို့ ရမှာလဲဗျာ”

သည်တော့ စာသင်ကျောင်းတွေက သင် မပေးလိုက်သည့် ပညာရပ်တစ်ခုကို မိဘတွေက သူတို့ သားသမီးတွေအား ဘယ်လို သင်ကြားပေးမည်လဲ။ ကလေးတစ်ယောက်အား စာရင်းကိုင်ပညာ ဘယ်လိုသင်ပေးမည်လဲ။ သူတို့ကလေးတွေ ပျင်းရိငြီးငွေ့မသွားကြဘူး

လား။ မိဘဖြစ်သည့် သင်ကိုယ်တိုင်ကိုက စွန့်စားရမှာ ကြောက်နေ သည့်နောက် သင့်ကလေးအား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုအကြောင်း ဘယ်လို သင်ကြားပေးမည်လဲ။ ကျွန်မကလေးတွေကို အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးကင်း အောင် ကျင့်ကြံနေထိုင်ဖို့ သင်ကြားပေးမည့်အစား လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီတော့ရှင်... ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ ငွေ အကြောင်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို သင်ပေးမလဲ။ အထူး သဖြင့် ကလေးတွေကို သင်ပေးမယ့် မိဘတွေကိုယ်တိုင်က ဒီအကြောင်း ကို ဒုံးဝေးနေတော့ မိဘတွေ နားလည်ဖို့ လွယ်ကူအောင် ဘယ်လို လုပ်ပေးလို့ရမလဲ”

“အဲဒီပညာရပ်အကြောင်း ကျွန်တော် စာအုပ် တစ်အုပ် ရေး ထားတယ်”

“အဲဒီစာအုပ်က ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်ကွန်ပျူတာထဲမှာ။ ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ ရေးနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ဟိုနည်းနည်းထပ်ဖြည့် ဒီနည်းနည်း ထပ်ဖြည့်နဲ့ တစ်ခါမှ ပြန်ပြီး မစုစည်းရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့် တခြား စာအုပ်တစ်အုပ် ရောင်း အကောင်းဆုံးစာရင်းဝင် သွားပြီးကတည်းက ဒီစာအုပ်ကို စရေးခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ပြီးတဲ့ဆီ မရောက်ပါဘူး။ အားလုံး တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖြစ်နေ တယ်လေ”

ဟုတ်ပါသည်။ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စပါပဲ။ ပြန်ကျဲနေသည့် ကဏ္ဍများကို ဖတ်ပြီးသောအခါ သည်စာအုပ်မှာ အရည်အသွေး ရှိ ကြောင်း၊ စာဖတ်ပရိသတ်အား တင်ဆက်သင့်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် အခုလို ပြောင်းလဲနေသည့် ခေတ်ကြီးထဲတွင် လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်မ

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ နောက် ရောဘတ်၏ စာအုပ်ကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပူးတွဲ တင်ဆက်ဖို့ သဘောတူလိုက်ကြ၏။

ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ငွေကြေးဆိုင်ရာ သင်ကြား ပို့ချချက်တွေ ဘယ်လောက်အထိ သိထားဖို့ လိုမည်ထင်သလဲဟု ကျွန်မသူ့ကို မေးကြည့်သည်။ သက်ဆိုင်ရာကလေးပေါ်မှာ မူတည်သည်ဟု သူက ဖြေသည်။ သူ့ဆိုလျှင် ကလေးဘဝကတည်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝ လိုစိတ်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့အား ညွှန်ပြပေးချင်စိတ်ရှိသည့် လူချမ်းသာဖခင်တစ်ဦး ရှိခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ပညာရေးသည် အောင်မြင်ရေး၏ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်ကြောင်း ရောဘတ်က ပြောသည်။ ကျောင်းသင်ပညာတော်ရေးသည် အသက်တမျှ အရေးပါအရာရောက်သလို ငွေကြေးဆိုင်ရာ အရည်အသွေးများနှင့် ဆက်သွယ်ရေး ဆိုင်ရာ အရည်အသွေးရှိဖို့လည်း အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက်တော့ ရောဘတ်၏ ဖခင်နှစ်ယောက် ဇာတ်လမ်း ပေါ်လာသည်။ ချမ်းသာသော ဖခင်နှင့် ဆင်းရဲသော ဖခင်။ ထိုဖခင်နှစ်ယောက်အကြောင်းကပင် ရောဘတ် တစ်သက်တာအတွင်း ပြုစုပျိုးထောင်လာသည့် အရည်အသွေးများ အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ ဖခင်နှစ်ယောက်ကို နှိုင်းယှဉ်တင်ပြခြင်းက အရေးပါသော အတွေးအမြင်တစ်ရပ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ သူ့စာအုပ်အတွက် အထောက်အထားတွေ ကျွန်မ ရှာပေး၏။ တည်းဖြတ်ပေး၏။ စုစည်းပေး၏။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်မိသည့် မည်သည့် စာရင်းကိုင်မဆို ကျောင်းက သင့်ပေးလိုက်သည့် ပညာများကို ခဏမေ့ထားလိုက်ပါ။ ရောဘတ် တင်ပြသည့် သီအိုရီတွေကို အမြင်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် လေ့လာကြည့်ပါ။ သူ့သီအိုရီတော်တော်များများက ကျွန်မတို့ ယေဘုယျလက်ခံထားသည့် စာရင်းပညာ အခြေခံသဘောတရားများကို စိန်ခေါ်နေကြောင်း တွေ့ရ

ပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့သီအိုရီတွေက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူ စစ်စစ်များ၏ သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်နည်းများကို အတွင်းကျကျ သိသာမြင်သာအောင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ကျွန်မတို့ မိဘများအနေဖြင့် ကျွန်မတို့ ကလေးတွေအား ‘ကျောင်းတက်၊ စာကြိုးစား၊ ပြီးရင် လခကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှာ’ ဟု ပြောကြသည်မှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အလေ့အကျင့်ကြောင့် ပြောကြခြင်း ဖြစ်၏။ သည်လို သွန်သင်ဆုံးမခြင်းသည် အမြဲတမ်း မှန်ကန်ခဲ့၏။ ကျွန်မ ရောဘတ်နှင့် တွေ့သောအခါတွင်မူ သူ့အယူအဆများက ကျွန်မအား ကနဦးပိုင်းတွင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားစေ၏။ သူ့မှာ ဖအေနှစ်ဦး ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူသည် မတူညီသော ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်နှစ်ခုဆီသို့ ရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့၏။ ပညာတတ်ဖအေကြီးက သူ့အား ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင် လုပ်ဖို့ အကြံပေးသည်။ လူချမ်းသာ ဖအေဖြစ်သူက သူ့အား ကိုယ်ပိုင် ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ အကြံပေးသည်။ ဘဝ လမ်းကြောင်း နှစ်ခုစလုံးမှာ ပညာရေး လိုအပ်၏။ သို့ပေမဲ့ လေ့လာဆည်းပူးရမည့် ဘာသာရပ်တွေ ကတော့ လုံးဝဥသံ့ ခြားနားသည်။ ပညာတတ် ဖအေကြီးက ရောဘတ်အား လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ အားပေးသည်။ လူချမ်းသာ ဖအေကြီးက ရောဘတ်အား လူတော်တွေကို ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ငှားရမ်းသုံးစွဲရမည်ဆိုတာ သိအောင် အားထုတ်ဖို့ အားပေးသည်။

သူ့မှာ ဖအေက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ပြဿနာတွေ တော်တော် များသည်။ ရောဘတ်၏ ဖအေရင်းက ဟာဝိုင်ယီပြည်နယ်၏ ပညာရေးမှူး။ ရောဘတ် အသက် ၁၆ နှစ်ရောက်တော့ “မင်း ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ စာမေးပွဲမအောင်ရင် အလုပ် ကောင်းကောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆိုသော ခြိမ်းခြောက်စကားတွေသည် သိပ်ပြီး မထိရောက်တော့။ သူ၏ ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းလမ်းကြောင်းမှာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတွေ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတွေမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ မဟုတ် ဆိုတာကို သူ သိမြင်သဘောပေါက်နေပြီး ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်း ပြောရပါက အမြော်အမြင်ရှိပြီး ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းသော အထက်တန်းကျောင်းမှ ပညာရေးအတိုင်ပင်ခံကြောင့် သာ မဟုတ်လျှင် ရောဘတ်သည် တက္ကသိုလ်ပင် တက်ဖြစ်မည် မဟုတ်။ သည်အကြောင်း ရောဘတ်က ဝန်ခံစကား ဆိုပါသည်။ သူက ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမည့်ပစ္စည်းတွေ (Assets) စတင် စုဆောင်းချင်လှပြီ။ သို့သော် တက္ကသိုလ်ပညာကလည်း သူ့အတွက် အကျိုးရှိမှာပါဟု နောက်ဆုံးတွင် သဘောတူလက်ခံလိုက်သည်။

ဤစာအုပ်ထဲမှာပါသည့် အတွေးအမြင်များသည် ယနေ့ခေတ် မိသားစုအတွက် အလှမ်းဝေးနေမည်၊ ပြင်းထန်လွန်းနေမည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ တချို့မိဘများဆိုလျှင် သူတို့ကလေးတွေကို ကျောင်းဆက် ထားဖို့ပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော် ပြောင်းလဲနေသော ခေတ်ကြီးနှင့်အညီ ကျွန်မတို့သည် မိဘတွေအနေဖြင့် သစ်ဆန်းသော၊ ဝံ့စားသော အတွေးအမြင်များကို ကြိုဆိုရပါမည်။ မျက်စိဖွင့် နားစွင့် ထားဖို့ လိုပါသည်။ ကလေးတွေကို ဝန်ထမ်းလုပ်ဖို့ အားပေးခြင်းသည် သင့်ကလေးတွေအား တစ်သက်လုံး မဝရေစာ စားတော့ဟု အကြံပေးရာ ရောက်ပါသည်။ တကယ်တော့ မိသားစုအများစုသည် သူတို့ ပေးဆောင် ရမည့် အခွန်အခတွေ ကျေအောင် ဇန်နဝါရီမှ မေအထိ အလုပ်လုပ်ပေး နေကြရသည်။ ဤစာအုပ်မှာ တင်ပြထားသော အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်၊ အယူအဆသစ်များကို သူတို့ သူတို့လို မိသားစုတွေ သိဖို့၊ တတ်ဖို့ လိုအပ်နေပါသည်။

လူချမ်းသာတွေက သူတို့သားသမီးများအား မတူခြားနားစွာ သင်ကြားပို့ချကြသည်ဟု ရောဘတ်က ပြောသည်။ သူတို့က သူတို့ အိမ် ညစာစားပွဲဝိုင်းမှာ သင်ကြားကြသည်။ ပို့ချကြသည်။ ဤစာအုပ် ထဲက အတွေးအမြင် အယူအဆများသည် သင့်ကလေးတွေနှင့် မဆွေး နွေးချင်သည့် အယူအဆများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုလို ဖတ်ကြည့်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အတွေးသစ် အမြင်သစ်တွေ ဆက်လက် ရှာဖွေလေ့လာဖို့ အကြံပေးပါရစေ။ မိခင် တစ်ဦးအနေဖြင့်၊ နောက်ပြီး စာရင်းကိုင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ပြောရလျှင် ဂုဏ်ထူးတွေပါအောင် ကြိုးစား၊ အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု ရှာ ဆိုသော အယူအဆသည် ခေတ်နောက်ကျနေပါပြီ။ အမြင်အို၊ အမြင် ဟောင်းကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မတို့ကလေးတွေ ပိုပြီး ခေတ်မီဆန်းသစ် စွာ တွေးတတ်ကျင့်ကြံတတ်အောင် သွန်သင်ဖို့ လိုအပ်နေ၏။ ကျွန်မ တို့ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်တွေနှင့် မတူခြားနားသော ပညာရေးကို လိုအပ်နေ၏။ ကျွန်မတို့ ကလေးတွေကို ဝန်ထမ်းကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း ကိုယ်တိုင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုပါ တည်ထောင် နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းဖို့ လမ်းညွှန်ခြင်းသည်လည်း သိပ်မဆိုးလှသော စိတ်ကူးဟု ပြောရပါမည်။

ဤစာအုပ်သည် အခြားမိဘများအတွက်လည်း အထောက်အကူ ဖြစ်ပါစေ ဆိုသည်မှာ မိခင်တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်မ၏ ဆန္ဒမွန် ဖြစ်ပါ သည်။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပါက ဘယ်သူမဆို ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်ကြောင်း လူတွေအား အသိပေးလိုခြင်းကတော့ ရောဘတ်၏ ဆန္ဒမွန်ဖြစ်၏။ သင်သည် လောလောဆယ်တွင် ဥယျာဉ် များဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ တိုက်ခန်းစောင့် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမည်။ သို့မဟုတ် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေမည်။ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သင့်မှာ

ပညာဆည်းပူးဖို့ အရည်အချင်းရှိမည်။ သင်ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူများအား
 ငွေရေးကြေးရေးအရ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး တတ်အောင် သင်ကြား ပေးနိုင်
 စွမ်း သင့်မှာ ရှိသည်။ သင် သတိရနေဖို့မှာ ငွေကြေးဆိုင်ရာ အသိပညာ
 ဆိုသည်မှာ ဦးနှောက် အလုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်း ဦးနှောက်အလုပ်ကနေပြီး
 ကျွန်မတို့၏ ငွေကြေးဆိုင်ရာ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းကြရကြောင်းပင်
 ဖြစ်၏။

ယနေ့ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ယခင်ယခင်က တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ခဲ့ရ
 ဖူးသည်ထက် များစွာ များစွာ ပိုမိုကြီးမားသော ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အပြောင်း
 အလဲများနှင့် နည်းပညာဆိုင်ရာ အပြောင်းအလဲများကို တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်
 နေကြရပြီ။ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူဆီမှာမျှ ပြဒါးရှင်လုံး မရှိပါ။
 သို့သော် သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကျွန်မတို့၏ လက်တွေ့ဘဝ၏
 ဟိုမှာဘက်ကို ကျော်လွန်သော အပြောင်းအလဲတွေ ကျွန်မတို့ရှေ့မှာ
 ရှိနေ၏။ အနာဂတ်ကာလမှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာမည်ဆိုတာကို ဘယ်သူ
 အတပ် ပြောနိုင်ပါမည်လဲ။

သို့သော်... ဘာတွေပဲဖြစ်လာသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မတို့မှာ အခြေခံ
 ကျသော ရွေးချယ်ခွင့် နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိ၏။ အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးကင်း
 နေထိုင် ကျင့်ကြံသွားမည်လား။ သို့မဟုတ် ပညာဆည်းပူး၊ သင့် ကိုယ်ပိုင်
 နှင့် သင့်ကလေးတွေ၏ ငွေကြေးဆိုင်ရာ ပါရမီကို လှုပ်နှိုး၊ ကိုယ့်ဘက်က
 အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ရင်း ပါးရည်နပ်ရည်ရှိစွာ နေထိုင်ကျင့်ကြံသွား
 မည်လား။

ရွာရွန်လက်ခံတာ

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၁)

ချမ်းသာတဲ့ဖေဖေနှင့် နွမ်းရှာတဲ့ဖေဖေ (ရောဘတ် ကိယိုဆာကီ၏ ပြန်လည်ပြောပြချက်)

ကျွန်တော့်မှာ အဖေနှစ်ယောက် ရှိသည်။ တစ်ယောက်က ချမ်းသာသူ၊ နောက်တစ်ယောက်က နွမ်းပါးသူ။ တစ်ယောက်က တော်တော်ကြီး ပညာတတ်ပြီး ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်သူဖြစ်၏။ သူက ပီအိပ်ချ်ဒီဘွဲ့ ရထားသူ။ လေးနှစ်ကြာတက်ရမည့် ဘွဲ့ကြိုသင်တန်းများကို နှစ်နှစ်မပြည့်ဘဲ အပြတ်ဖြတ်ခဲ့သူ။ ထို့နောက် စတန်းဖို့ တက္ကသိုလ်၊ ချီကာဂိုတက္ကသိုလ်၊ အနောက်မြောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်များသို့ သွားပြီး အဆင့်မြင့်ပညာတွေ ဆက်လက် ဆည်းပူးသည်။ ၎င်းတက္ကသိုလ်အားလုံးသို့ တက်နိုင်အောင် ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ကြေးရသည်။ တခြားအဖေ တစ်ယောက်ကတော့ ရှစ်တန်းပင် မအောင်ခဲ့။

အဖေနှစ်ဦးစလုံးပင် သူတို့ဘဝတစ်လျှောက် အလုပ်ကြိုးစားသည်။ ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင်ကြသည်။ ဝင်ငွေတွေလည်း လောက်လောက်လားလား ရကြ၏။ သို့တိုင် တစ်ယောက်က တစ်သက်လုံး ငွေရေးကြေးရေးအရ လုံးလည်လိုက်နေ၏။ အခြား

တစ်ယောက်ကတော့ ဟာဝိုင်ယီမှာ အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင်သွား
သည်။ သူတို့ ကွယ်လွန်ချိန်တွင်တစ်ဦးက သူ့မိသားစုအတွက် သန်း
ပေါင်း ဆယ်ချီသော ဒေါ်လာတွေ အမွေထားခဲ့၏။ လူမှုရေးဆိုင်ရာနှင့်
ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အလှူငွေတွေ ထားရစ်ခဲ့၏။ နောက်တစ်ဦးကတော့
ကျန်ရစ်သူတွေ ပေးဆပ်ဖို့ အကြွေးတွေ ထားရစ်ခဲ့၏။

ဖအေကြီး နှစ်ဦးစလုံးပင် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သည်။ အရှိန်အဝါ
ကြီးသည်။ သြဇာလွမ်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။ နှစ်ဦးစလုံးက ကျွန်တော့်အား
သွန်သင်ကြသည်။ ဆုံးမကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ သွန်သင်ဆုံးမ
ချက်တွေက တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက ပညာတတ်ဖို့
ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်လက်ခံသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ အကြံပေး
ထောက်ခံသည့် ပညာရပ်ချင်းတော့ မတူညီ။

ကျွန်တော့်မှာ အဖေတစ်ဦးတည်းရှိလျှင် သူ့သွန်သင်ချက်ကို
လက်ခံချင် လက်ခံ၊ သို့မဟုတ် ပစ်ပယ်ရုံပဲ ရှိသည်။ ယခု အကြံပေး
လမ်းညွှန်နေသည့် အဖေက နှစ်ဦးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်မှာ အတွေး
အမြင်တွေ၊ ရှုထောင့်တွေကို နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုး ရွေးချယ်ခွင့်ရနေသည်။
လူချမ်းသာကြီး၏ အယူအဆများနှင့် လူနွမ်းပါးကြီး၏ အယူအဆ
များ။

သာမန်ဆိုလျှင်တော့ တစ်ဦး၏ အဆုံးအမများကို လက်သင့်
ခံပြီး ကျန်တစ်ဦး၏ အဆုံးအမများကို ပစ်ပယ်လိုက်ရုံပင်။ သို့သော်
ထိုသို့ ပြုလုပ်မည့်အစား ကျွန်တော်က သူတို့၏ အယူအဆများကို
နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိ၏။ ချိန်ထိုးကြည့်မိ၏။ ပို၍ပို၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်မိ၏။
ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးချယ်နေမိ၏။

ပြဿနာမှာ ချမ်းသာတဲ့ဖေဖေက မချမ်းသာသေးခြင်းနှင့် နွမ်း
ရှာတဲ့ဖေဖေက မနွမ်းပါးသေးခြင်းပင်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် ဝမ်းကျောင်း

လုပ်ငန်းများ အစပျိုးစပဲ ရှိသေးသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ငွေရေး ကြေးရေး၊ မိသားစုအရေးနှင့် လုံးချာလည်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ ငွေကြေး နှင့် ပတ်သက်သော သူတို့၏အမြင်များကတော့ သွင်သွင်ခြားနားသည်။

ပမာဆိုရလျှင် “ငွေမက်တာဟာ မကောင်းမှုအားလုံးရဲ့ အစပဲ” ဟု တစ်ဦးက ပြောပြီး၊ ကျန်တစ်ဦးက “ငွေ မရှိတာဟာ မကောင်းမှု အားလုံးရဲ့ အစပဲ” ဟု တခြားတစ်ဦးက ပြောခြင်းမျိုး။

စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပြီး ဩဇာကြီးသော ဖခင်နှစ်ဦးရှိနေခြင်းသည် လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် တော်တော်လေး ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော် က မိဘစကားနာခံသည့် သားလိမ္မာဖြစ်ချင်သူ၊ သို့ပေမဲ့ သူတို့ပြောတာ တွေက ဘယ်တော့မျှ မတူ။ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်သည့် သူတို့အမြင်တွေက တောင်နှင့်မြောက်လို ကွာခြားနေတော့ ကျွန်တော် နားလည်ရခက်လာသည်။ သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ တစ်ဦးချင်း၏ အယူအဆများကို ကျွန်တော် စတင် စဉ်းစားချင့်ချိန် လာသည်။ တစ်ဦးချင်း၏ဆိုလိုရင်းကို အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် အချိန် တွေ အကြာကြီး ယူပြီး စဉ်းစားအဖြေရှာရသည်။

ကျွန်တော့်အားလပ်ချိန် တော်တော်များများမှာ ပြန်တွေးချိန်များ ဖြစ်နေသည်။ “အဲဒီစကားကို သူ ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ” ဆိုသော မေးခွန်းမျိုးတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေး၏။ ထို့နောက် အခြားဖအေ တစ်ဦး၏ စကားကိုလည်း သည်မေးခွန်းအတိုင်း မေးကြည့်၏။ ‘ဟုတ် တာပေါ့၊ သူပြောတာ မှန်တာပေါ့။ သူပြောတာ ငါလက်ခံတယ်’ ဟု သာမန်ကာလျှံကာ လက်ခံလိုက်လျှင်တော့ လွယ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် “ဒီအဘိုးကြီး သူ့ဟာသူ ဘာပြောနေမှန်း သိတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဆိုပြီး ပစ်ပယ်လျှင်လည်း ရ၏။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာက အဖေနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် ချစ်သည်။ သည်တော့

ကျွန်တော် မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်။ မချင့်ချိန်လို့ မဖြစ်။ ကျွန်တော့်အတွက် စဉ်းစားချင့်ချိန် ရတော့၏။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုခု ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားချင့်ချိန်သည့် အကျင့်သည် ရေရှည်တွင် သာမန်ကာလျှကာ လက်ခံခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပစ်ပယ်ခြင်းထက် ပိုပြီး အကျိုးရှိပါသည်။

ချမ်းသာသူတွေ ပို၍ ချမ်းသာလာသည်။ ဆင်းရဲသူတွေ ပို၍ ဆင်းရဲသွားသည်။ လူလတ်တန်းစားတွေ အကြွေး သံသရာလည်နေ သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတွေထဲက အကြောင်းရင်း တစ်ခုမှာ ငွေကြေးအကြောင်းကို ကျောင်းမှာ မသင်ဘဲ အိမ်မှာသာ သင် နေကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အများစုသည် ငွေကြေး အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မိဘများထံမှ သင်ယူနေကြရသည်။ သည် တော့ ဆင်းရဲသည့် မိဘတွေက သူတို့သားသမီးတွေအား ငွေအကြောင်း ပိုက်ဆံအကြောင်း ဘာတွေပြောပြမည်လဲ။ “ကျောင်းတက်၊ စာကြိုးစား” သူတို့ဒါလောက်ပဲ ပြောကြသည်။ ကလေးက ဂုဏ်ထူးတွေ တသိကြီး နှင့် ဘွဲ့ရကောင်းရလာမည်။ သို့သော် နွမ်းပါးသူတစ်ဦး၏ ငွေကြေး အစီအစဉ်နှင့် နွမ်းပါးသူတစ်ဦး၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာနှင့် ဘွဲ့ရတစ်ဦး ဖြစ်လာပေမည်။ သည်အနေအထားတွေကို ကလေးဖြစ်သူက ငယ်ဘဝ ကတည်းက သင်ယူ သိမှတ်ခဲ့လေသည်။

စာသင်ကျောင်းတွေမှာ ငွေကြေးအကြောင်း သင်ကြားခြင်း မပြု။ စာသင်ကျောင်းတွေက ကျောင်းစာနှင့် ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အတတ်ပညာတွေကိုပဲ ဇောက်ချသင်ကြားသည်။ သို့သော် ငွေကြေး ဆိုင်ရာ အတတ်ပညာတွေကိုတော့ မသင်။ ကျောင်းမှာ စာတော်ပြီး ဂုဏ်ထူးတွေ တသိကြီးရလာသည့် ဘဏ်မန်နေဂျာတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ စာရင်းကိုင်တွေ သူတို့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငွေကြေး ဝဲဩဇာ ထဲမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေခြင်းကို အထက်ပါအချက်က ရှင်းပြ

နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကနိုင်ငံတော်ကြီးတွင် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲ များပြားလှသော ကြွေးမြီများ တင်နေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ငွေကြေး ဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်နေသည့် နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ အစိုးရ အရာရှိကြီးတွေသည် ပညာတွေ အလွန်တတ်ကြသော်လည်း ငွေကြေး ပညာရပ်အကြောင်း မသိသူတွေ၊ သို့မဟုတ် မဖြစ်စလောက်သာ နားလည်သူတွေ ဖြစ်နေကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရာစုသစ်ခေတ်ကို ကျွန်တော် မကြာမကြာဆိုသလို မျှော်ကြည့် မိ၏။ ငွေကြေးနှင့်ဆေးပညာဆိုင်ရာ အထောက်အပံ့တွေ လိုအပ်လာ မည့် သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူတွေဘဝကို တွေးပူမိ၏။ သူတို့ သည် ငွေရေး ကြေးရေး အထောက်အပံ့အတွက် မိသားစုတွေ၊ သို့မဟုတ် အစိုးရအပေါ် မှီခိုသူတွေ ဖြစ်လာတော့မည်။ ငွေအကြောင်း ကလေး တွေအား သင်ကြားပို့ချဖို့ မိဘတွေကိုသာ လွှဲထားသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ သည် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေရှည် ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ပါမည်လဲ။ လွှဲအပ် တာဝန်ပေးခံထားရသည့် မိဘအများစုကလည်း ဆင်းရဲတော့မည့်သူ များ၊ သို့မဟုတ် ဆင်းရဲနေသူများ ဖြစ်နေတော့ နိုင်ငံအနာဂတ်မှာ တွေးဝံ့ စရာ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော့်မှာ ဩဇာကြီးမားသော ဖအေနှစ်ယောက် ရှိနေသည့် အတွက် ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးထံမှာ လေ့လာဆည်းပူး ရ၏။ ဖအေတစ်ဦးချင်း၏ အကြံပေးလမ်းညွှန်ချက်ကို စဉ်းစား ဆင်ခြင် ရသည်။ သည်လိုပြုမူရင်းဖြင့်ပင် လူတစ်ယောက်၏ အတွေးအခေါ်က သူ့ဘဝကို ဘယ်လို အကျိုးသက်ရောက်စေသည် ဆိုသော အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် အသိအမြင်ကို ရခဲ့၏။

ပမာဆိုရသော် ဖအေတစ်ဦးက “ငါ မတတ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောကျင့် ရှိ၏။ နောက်တစ်ဦးက သည်စကားလုံးတွေ မသုံးဖို့ တားမြစ်သည်။

ထိုသို့ပြောမည့်အစား “ငါတတ်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု ပြောဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ တစ်ခုက ကြေညာချက်။ နောက်တစ်ခုက မေးခွန်း။ တစ်ခုက သင့်အား ကိုယ်လွတ်ရုန်းခွင့် ပေးသည်။ နောက်တစ်ခုက သင့်အား အတင်းအကျပ် စဉ်းစားကြံဆစေသည်။ မကြာမီ ချမ်းသာ လာတော့မည့် အဖေက သည်အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ “ငါ မတတ်နိုင်ဘူး” ဆိုသော စကားကို ပါးစပ်က အလွယ်တကူ ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သင့်ဦးနှောက်သည် အလုပ်လုပ်တာ ရပ်သွားသည် ဆို၏။ “ငါ တတ်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု မေးလျှင်တော့ သင့်ဦးနှောက်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်ပြီဟု ပြော၏။

ထိုသို့ပြောရာ၌ သူက သင်ဝယ်ချင်သရွေ့ ပစ္စည်းတိုင်းကို အကုန် လိုက်ဝယ် နေဖို့ မဆိုလို၊ သူက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အစွမ်းအထက်ဆုံး ကွန်ပျူတာဖြစ်သည့် သင့်စိတ်ကို လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ဖို့ အစွဲကြီးသူ ဖြစ်၏။

“ငါ့ဦးနှောက်ဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းလာတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲ ဆိုတော့ ငါက လေ့ကျင့်ပေးလို့၊ ဦးနှောက်အား ကောင်းလေလေ ငွေရှာရ လွယ်ကူလေပဲကွ” ဟု ပြောသည်။ “ငါ မတတ်နိုင်ဘူး” ဟု ပါးစပ်က အလိုအလျောက်ပြောခြင်းသည် စိတ်အပျင်းထူခြင်း ဖြစ် သည်ဟု သူက ယုံကြည်လေသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်နှစ်ဦးစလုံး အလုပ်ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် ငွေရေး ကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်သာလျှင် တစ်ဦးက ဦးနှောက်ကို အိပ်ခိုင်းထားပြီး ကျန်တစ်ဦးက သူ့ဦးနှောက်ကို လေ့ကျင့်ပေးသည့် အကျင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရေရှည်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရလဒ်မှာ ဖခင်တစ်ဦးက ငွေကြေးတောင့်တင်းလာပြီး နောက်ဖခင်တစ်ဦးက ငွေကြေးချို့တဲ့လာ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ဖြစ်ရပ်သည် အားကစား လေ့ကျင့်ခန်းသို့

ပုံမှန်သွားကျင့်သူနှင့် ညောင်စောင်းပေါ် အခန့်သား ထိုင်ပြီး ရုပ်မြင် သံကြား ကြည့်နေသူနှင့် တူ၏။ ရုပ်ပိုင်းအရ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သူ သည် ကျန်းမာရေးကောင်းလာဖို့ အလားအလာများပြီး စိတ်ပိုင်းအရ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သူသည် ဥစ္စာနေတိုးပွားလာဖို့ အလားအလာ များ ၏။ ပျင်းရိခြင်းက ကျန်းမာရေးကိုကော ဥစ္စာနေကိုပါ ချည့်နဲ့စေပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင်နှစ်ဦးတွင် ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေးများ ရှိ၏။ တစ်ဦးက ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသူများကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ချမ်းသာ သူများသည် အခွန်အခများ ပိုပေးသင့်သည်ဆို၏။ နောက်တစ်ဦးက “ကုန်ထုတ်သူတွေကို အခွန်အကောက်တွေက ဒဏ်ခတ်ပြီး ကုန်မထုတ် သူတွေကို ဆုပေးတယ်” ဟု ပြောသည်။

ဖခင်တစ်ဦးက “စာကြိုးစား၊ ဒါမှ မင်း အလုပ်ဝင်ဖို့ ကုမ္ပဏီ ကောင်းကောင်း တွေမှာ” ဟု အကြံပေးပြီး နောက်တစ်ဦးက “စာကြိုး စား၊ ဒါမှ မင်း ဝယ်ယူဖို့ ကုမ္ပဏီ ကောင်းကောင်းတစ်ခု တွေမှာ” ဟု တိုက်တွန်းသည်။

တစ်ဦးက “ငါမချမ်းသာတာ မင်းတို့ကလေးတွေ ရှိနေလို့ပေါ့” ဟု ပြောချိန်တွင် အခြားတစ်ဦးကမူ “မင်းတို့ကလေးတွေ ရှိနေတဲ့ အတွက် ငါက ချမ်းသာမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပြော၏။

ငွေကြေးနှင့် စီးပွားရေးအကြောင်းကို ညစာစားချိန်တွင် ပြောကြ ဖို့ တစ်ဦးက တိုက်တွန်းသော်လည်း အခြားတစ်ဦးက ထိုအကြောင်းကို ထမင်းစားရင်း မပြောရဟု တားမြစ်သည်။

“ငွေကြေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ်ချရတဲ့နည်းကို သုံး၊ အရဲ မကိုးနဲ့” ဟု တစ်ဦးက ပြောသည်။ ကျန်တစ်ဦးက “ခြေနိုင်လက်နိုင် အရဲကိုးတတ်အောင် ပညာရှာ” ဟူ၏။

တစ်ဦးက “ငါတို့ အိမ်ဟာ အကြီးမားဆုံး ငွေပင်ငွေရင်းဖြစ်ပြီး

တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပုံသေပိုင်ပစ္စည်းပဲ” ဟု ခံယူ၏။ နောက်တစ်ဦးကတော့ “ငါ့အိမ်ဟာ ပေးရန်ရှိတဲ့ ကြွေးပဲ။ မင်းအိမ်ဟာ အကြီးမားဆုံး ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုဆိုရင် မင်း ဒုက္ခရောက် ပြီသာမှတ်” ဟူ၏။

ဖခင်နှစ်ဦးစလုံး ပေးဆပ်ရမည့် ကြွေးများကို အချိန်မီ ပေးဆပ် ကြ၏။ သို့တိုင် တစ်ဦးက ပေးရန်ရှိသည်များကို အရင်ဆုံးပေးပြီး ကျန် တစ်ဦးက နောက်ဆုံးမှ ပေးသည်။

တစ်ဦးက သင်နှင့် သင့်လိုအပ်ချက်များကို တာဝန်ယူဖို့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် အစိုးရကို အားထားသည်။ သူက လခတိုးဖို့၊ အငြိမ်း စားယူချိန် စီမံကိန်းများ၊ ဆေးကုသမှု ခံစားခွင့်များ၊ နာမကျန်းခွင့်များ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး တွေးတောပူပန်သည်။ “ငါဟာ အစိုးရအတွက် ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီခံစားခွင့်တွေကို ခံစားခွင့်ရှိတယ်” ဟု သူက မကြာမကြာ ပြောသည်။

အခြားဖခင်တစ်ဦးကတော့ ငွေရေး၊ ကြေးရေးအရ အကြွင်းမဲ့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခြင်းကို ယုံကြည်အားထားသည်။ သူက “ခံစားခွင့်” မျှော်ကိုးသည့် စိတ်ဓာတ်ကို မကြိုက်။ သည်စိတ်ဓာတ်က စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့သူများ၊ ငွေကြေးချို့တဲ့သူများကို မွေးထုတ်ပေးသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ သူက ငွေကြေးကိစ္စများကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ကိုင်တွယ် တတ်ရေးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ထောက်ခံသည်။

ဖခင်တစ်ဦးက အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုရအောင် အထင် ကြီး လေးစားလောက်သည့် အလုပ်လျှောက်လွှာတစ်စောင် ဘယ်လို ရေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း သင်ကြားပေးသည်။ အခြားဖခင်တစ်ဦးက ခိုင်မာ သော စီးပွားရေးနှင့် ငွေကြေးစီမံကိန်းများ ဘယ်လိုရေးရမည်ကို သင်ကြား ပေး၏။ သို့မှသာ ကိုယ်က အလုပ်အကိုင်တွေ ဖော်ဆောင်ပေးနိုင် မည်ဟု ဆိုသည်။

စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သော ဖခင်နှစ်ဦး၏ သြဝါဒများအောက်တွင် ကြီးပြင်းလာသော ကျွန်တော်သည် မတူခြားနားသော အတွေးအခေါ်များက မတူခြားနားသော ဘဝများကို ဖန်တီးပေးကြောင်း သိခွင့်၊ မြင်ခွင့် ရလာသည်။ လူတွေသည် သူတို့၏ အတွေးအခေါ်များဖြင့် သူတို့၏ ဘဝများကို ပုံဖော်ကြကြောင်း သတိထားမိလာသည်။

ပမာဆိုရသော် ကျွန်တော်၏ နွမ်းပါးသော ဖခင်က “ငါ ဘယ်တော့မှ ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု အမြဲတစေ ပြောတတ်သည်။ အဆိုပါ ဟောကိန်းက တကယ်လက်တွေ့ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဖက်ရှိ ချမ်းသာသော ဖခင်ကတော့ သူ့ကိုယ် သူ လူချမ်းသာဟု အမြဲပြော၏။ “ငါက လူချမ်းသာကွ၊ လူချမ်းသာတွေက ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး” ဆိုသော စကားမျိုး သူက ပြောတတ်သည်။ တစ်ချိတစ်မောင်း ငွေကြေးအရ အကြီးအကျယ် အရုံးပေါ်သွားသည့်တိုင် သူက သူ့ကိုယ် သူ သူဌေးဟုပဲ ပြောသည်။ “ဆင်းရဲတာနဲ့ ဘိုင်ကျတာ မတူဘူးကွ။ ဆင်းရဲတာက အမြဲတမ်းဖြစ်ပြီး ဘိုင်ကျတာက ယာယီကြုံရတာ” ဟု လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဖေးဖေးမမ ပြောသည်။

နွမ်းပါးသော ဖေဖေက “ငွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး” သို့မဟုတ် “ငွေကြေးက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး” ဟုလည်း ပြောတတ်သေးသည်။ ချမ်းသာသော ဖေဖေကတော့ “ငွေဆိုတာ စွမ်းအားပဲ” ဟူ၏။

ကျွန်တော်တို့အတွေးများ၏ စွမ်းပကားကို တိုင်းတာမိချင်မှ တိုင်းတာမိမည်။ သို့မဟုတ် အသိအမှတ်ပြုဖြစ်ချင်မှ ပြုဖြစ်မည်။ သို့သော် လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ့်အတွေးများကို ကိုယ် သတိထားရကောင်းမှန်း သိလာသည်။ ၎င်းအတွေးများကို ဘယ်လို ဖော်ပြရမည်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာသည်။ နွမ်းပါးသော ဖေဖေသည် နွမ်းပါးနေ၏။ သည်သို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဝင်ငွေနည်းသောကြောင့် မဟုတ်။

သူလည်း ဝင်ငွေ ကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းသည်။ သို့သော် သူ့
အတွေးများနှင့် လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် ခုလို နွမ်းပါးနေခြင်းဖြစ်၏။
ဖအာနှစ်ယောက်ရထားသော လူငယ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဘယ်လိုအတွေးမျိုး
ကို ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်အတွေးအဖြစ် လက်ခံရမည် ဆိုသည်ကို ချင့်ချိန်ကြံဆ
တတ်လာသည်။ ဘယ်သူ့စကားကို နားထောင်ရမည်လဲ။ ဖေဖေ
ချမ်းသာ၏ စကားကိုလား၊ ဖေဖေနွမ်းပါး၏ စကားကိုလား။

ဖအာကြီးနှစ်ဦးစလုံးက ပညာရေးနှင့် လေ့လာဆည်းပူးခြင်းကို
အကြီးအကျယ် အရေးထား လေးစားကြသည်။ သို့သော် လေ့လာ
ဆည်းပူးဖို့ ဘယ်ဟာတွေက အရေးကြီးသည် ဘယ်ဟာတွေက အရေး
မကြီးဆိုသည့် ကိစ္စကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အမြင်မတူတော့။ တစ်ဦး
က စာကြိုးစား၊ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် လုပ်၊ ငွေရှာဖို့ အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်
စေချင်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းကျောင်းမှု ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်စေ
ချင်သည်။ ရှေ့နေ၊ သို့မဟုတ် စာရင်းကိုင် သို့မဟုတ် စီးပွားရေး စီမံ
ခန့်ခွဲမှု မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရအောင် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်စေချင်သည်။
ကျန်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အား ကြီးပွားချမ်းသာအောင် သင်ယူလေ့လာ
ဖို့ အားပေးသည်။ ငွေက ဘယ်လို အလုပ်လုပ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်
အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးအောင် ငွေကို ဘယ်လို ခိုင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း
သဘောပေါက် နားလည်အောင် သင်ယူဆည်းပူးဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

“ငါ ငွေရဖို့ အလုပ် မလုပ်ဘူး။ ငါ့အတွက် ငွေက အလုပ် လုပ်
ပေးတယ်” ဆိုသော စကားများကား ဖေဖေချမ်းသာ အဖန်တလဲလဲ
ပြောသည့် စကားများပေတည်း။

ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖေဖေချမ်းသာ၏ စကားများကို
နားထောင်မည်၊ ဆည်းပူးမည်ဟု ကျွန်တော် ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့တွေ တသိကြီး ရထားသော်လည်း

ဆင်းရဲနေသည့် ဖေဖေနှစ်ပါး၏ စကားတွေကို နားမထောင်တော့ဟု
စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ရောဘတ်ဖရော့စ်ထံမှ ရသော သင်ခန်းစာ

ရောဘတ်ဖရော့စ် (Robert Frost) သည် ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး
ဆုံး ကဗျာဆရာဖြစ်၏။ သူ့ကဗျာတွေ တော်တော်များများကို ကြိုက်ခဲ့
ပေမဲ့ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး ကဗျာကတော့ 'လမ်းသစ်' ဆိုတဲ့ ကဗျာ
ပါ။ အဲဒီကဗျာက ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာကို ကျွန်တော် နေ့စဉ်လောက်
နီးပါး အသုံးချခဲ့ပါတယ်။

* လမ်းသစ် *

ညိုဝါရွှေ မှော်ရုံတောထဲ လမ်းနှစ်မြွှာ ဖြာဝင်သွားတယ်၊
ခရီးသည်က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရယ်
နှစ်သွယ်လမ်းကို ပြိုင်တူမလှမ်းနိုင်လို့ ဝမ်းပါးရသေးတယ်၊
ကွယ်... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့၊ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်း
မျှော်ကြည့်၊

အဲသည့်လမ်းကလေး ချုံပုတ်တွေအောက် ကွေ့ကောက် ဝင်
သွားတဲ့ဆီအထိ။

နောက်တော့ သာတူညီမျှဖြစ်အောင် နောက်တစ်လမ်းကို အကဲ
ခတ်ကြည့်၊

သူကတော့ သာယာမှုအပြည့်နဲ့ ညွတ်နူးစွာလက်ကမ်း၊
ခြေလှမ်းတွေကို ငဲ့မျှော်နေတဲ့ မြမြက်စိမ်းတွေအပြည့်၊
တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့၊ သည်လမ်းကို ဖြတ်ရင်
ဖြတ်သူလည်းပန်း မြက်လည်းနှွမ်းမှာ အသေအချာပင်။

အဲသည်မနက်မှာ အဲသည်လမ်းနှစ်မြွှာ ငြိမ်သက်လဲလျောင်းလို့၊
 အနင်းအချေမခံရသေးတဲ့ ရွက်ကြွေတွေ ဖြန့်ခင်းလို့၊
 ငါ ပထမလမ်းကို နောက်နေ့အတွက် ချန်ထားလိုက်တယ်၊
 တစ်လမ်းလျှောက်မိရင် နောက်လမ်းတွေဆီ ခရီးပေါက်မယ်

ဆိုတာ သိကာထား

ငါပြန်လမ်းမှ ရှိပါဦးမလား သံသယတောင် ဝင်မိသေး။
 သည်အကြောင်းကို ငါသက်ပြင်းကြီးကြီးချပြီး ပြောပါရစေ
 နှစ်တွေ အသချေကြာခဲ့တုန်းက ထိုတစ်နေရာမှာလေ၊
 ညိုဝါရွှေ တောအုပ်ကြား လမ်းနှစ်မြွှာ ဖြာဝင်သွား၊
 လူသူခြေမချသေးတဲ့လမ်း ငါရွေးလှမ်းခဲ့တယ်၊

အဲသည် ရွေးချယ်မှု အရာရာတိုင်းကို ထူးခြားမှုတွေ ဖြစ်စေခဲ့
 တာပေါ့ကွယ်။

ရောဘတ်ဖရော့စ် (၁၉၁၆)

ထိုသင်ခန်းစာကို နေ့စဉ် အသုံးပြုခြင်းက အစစအရာရာကို ကွဲပြား
 ခြားနားစေပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း မကြာမကြာ ပြန်လှန်စဉ်းစားသည်။
 တွေးတောဆင်ခြင်သည်။ ဖေဖေနှစ်ပါး၏ ငွေကြေးအပေါ်ထားရှိသည့်
 သဘောထားနှင့် လမ်းညွှန်ချက်များကို နားမထောင်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်
 ရခြင်းသည် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းသည့် ရွေးချယ်မှုတစ်ရပ်
 ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် နောင်တစ်သက်လုံး ကျွန်တော့်
 ဘဝကို ပုံသွန်းပေးမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်နေ၏။

ဘယ်သူ့စကားနားထောင်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသည်နှင့်
 ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော့်ပညာရေး စတင်တော့၏။ ဖေဖေ

ချမ်းသာက ကျွန်တော် အသက် ၃၉ နှစ်ရှိသည့်တိုင် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် ကျော် သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့၏။ ဒုံးဝေးလှသော ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲသို့ သူ သွတ်သွင်းပေးသည့် ပညာရပ်များကို ကျွန်တော် ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်ပြီဟု ယုံကြည်လက်ခံမှသာ သူ၏ သင်ကြားမှုကို ရပ်လိုက်၏။

ငွေသည် စွမ်းအားတစ်မျိုး ဖြစ်၏။ သို့သော် ပို၍ စွမ်းအားကြီး သည်မှာ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်သည့် ပညာဖြစ်၏။ ငွေတွေ ဝင်လာ သည်။ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ငွေတွေဘယ်လို အလုပ်လုပ် ကြောင်း သိမြင်တတ်ပွန်လာလျှင် ငွေကိုခိုင်းစေနိုင်သည့် စွမ်းအား သင့်မှာ ရလာ၏။ ထို့နောက်တော့ သင်၏ ဓနဥစ္စာကို စတင် ထူထောင်နိုင်ပေပြီ။ တကယ်တော့ အပြုသဘောဆောင်သည့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း တစ်မျိုး တည်းဖြင့် အလုပ်မဖြစ်ပါ။ ဘာကြောင့် အလုပ် မဖြစ်သလဲဆို လူအများစု သည် ကျောင်းနေကြသည်။ သို့သော် ငွေ ဘယ်လို အလုပ် လုပ်သည် ဆိုတာကို လေ့လာဆည်း ပူးခဲ့ခြင်း မရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ရလဒ်မှာ ငွေရရေးအတွက် သူတို့တစ်သက်လုံး အလုပ်လုပ်ကြရခြင်း ပင်တည်း။

ကျွန်တော်စတင် ပညာယူစဉ်က အသက်ကိုးနှစ်သာ ရှိသေး သည်ဖြစ်ရာ ဖေဖေချမ်းသာ သင်ပေးသည့် သင်ခန်းစာများသည် ရိုးလှ စင်းလှပါသည်။ သူ့သင်ခန်းစာတွေ အားလုံး သင်ကြားပြီးပြီ၊ လေ့ကျင့် ပြီးပြီဆိုသည့် အချိန်တွင် နှစ်ပေါင်းသုံး ဆယ်အတွင်း ထပ်တလဲလဲ ပို့ချခဲ့သည့် အဓိကသင်ခန်းစာများမှာ ခြောက်ခုသာ ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဤစာအုပ်သည် အဆိုပါသင်ခန်းစာများအကြောင်း ဖြစ်၏။ ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော့်အား သင်ကြား ပို့ချခဲ့သည့် နည်းအတိုင်း တတ်နိုင်သမျှလွယ်ကူ ရှင်းလင်းအောင် တင်ပြထားပါသည်။ ဤ သင်ခန်းစာများသည် အဖြေများ မဟုတ်ပါ။ လမ်းညွှန်ချက်များသာ

ဖြစ်၏။ ပြောင်းလဲမှုနှင့် မရေရာမှုတွေ တိုးပွားများပြားလာသည့် ကမ္ဘာ
ကြီးပေါ်တွင် မည်သို့သောဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဖြစ်စေ
သင်နှင့်သင့်ကလေးတွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာအောင် အထောက်အကူ
ပြုမည့် လမ်းညွှန်ချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

သင်ခန်းစာ ၁

ချမ်းသာသူတွေက ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ခြင်းမဟုတ်

သင်ခန်းစာ ၂

ငွေကြေးအခြေခံပညာ ဘာကြောင့် သင်သင့်သလဲ

သင်ခန်းစာ ၃

ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်

သင်ခန်းစာ ၄

- အခွန်များနှင့် ကော်ပိုရေးရှင်းများ အခွင့်အာဏာ၏
သမိုင်းကြောင်း

သင်ခန်းစာ ၅

ချမ်းသာသူတွေက ငွေကို ဖန်တီးယူသည်

သင်ခန်းစာ ၆

ပညာရဖို့ အလုပ်လုပ်ပါ။ ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ် မလုပ်ပါနှင့်။

အာန်း (၂)

သင်ခန်းစာ ၁

ချမ်းသာသူတွေက ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ခြင်း မဟုတ်

“ဖေဖေ၊ ချမ်းသာလာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလားဟင်”

ဖေဖေက ညနေပိုင်းထုတ် သတင်းစာကို အောက်သို့ ချလိုက်၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာချင်တာလဲ သားရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ပဲ ဂျင်မီမေမေက သူတို့ရဲ့ ကဲဒီလက် ကားသစ်ကြီး မောင်းလာတယ်။ သီတင်းပတ်ကုန်ရက်တွေမှာ သူတို့ရဲ့ ငွေသောင်ယံအိမ်ကို သွားကြမလို့တဲ့။ ဂျင်မီက သူ့သူငယ်ချင်း သုံး ယောက်ကို ခေါ်သွားတယ်လေ။ မိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မခေါ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို မခေါ်တာ ကျွန်တော်တို့က ငမဲ့တွေမို့လို့တဲ့ ဖေဖေရဲ့”

“ဟေ... သူတို့ ဒီလိုပဲ ပြောသလား”

ဖေဖေ မယုံကြည်နိုင်စွာ မေး၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ အဲဒီအတိုင်းပြောတာ”

ကျွန်တော် နာနာကြည်းကြည်းလေသံဖြင့် ပြော၏။

ဖေဖေက နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းခါနေသည်။ နှာရိုး ပေါ်က မျက်မှန်ကို ပြန်ပင့်တင်ပြီး သတင်းစာ ပြန်ဖတ်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နံဘေးမှာ မတ်တတ်။ အဖြေတစ်ခု ရလိုရငြား စောင့် စားလျက်။

ထိုနှစ်ကား ၁၉၅၆။ ကျွန်တော့်အသက် ၉ နှစ်။ ကံအလှည့် ကလေးသင့်ပြီး ကျွန်တော်သည် လူချမ်းသာသားသမီးတွေတက်သည့် ပြည်သူပိုင်ကျောင်းမှာ တက်ခွင့်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးသည် ကြံစိုက်ခင်းတွေ အဓိကထားသည့် စိုက်ပျိုးရေး မြို့ကလေး ဖြစ်၏။ စိုက်ခင်းမန်နေဂျာများနှင့် ဆရာဝန်တွေ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ ဘဏ်မန်နေဂျာတွေကဲ့သို့သော သူဌေးတွေက သူတို့ သားသမီးများ ကို သည်ကျောင်းသို့ပဲ ပို့သည်။ တစ်တန်းမှ ခြောက်တန်းအထိ။ ခြောက် တန်းအောင်သွားလျှင် သူတို့ကလေးတွေကို ပုဂ္ဂလိကပိုင်ကျောင်းတွေမှာ ထားတာများသည်။ ကျွန်တော့် မိသားစုက ကျောင်းရှေ့လမ်း၊ ကျောင်း ရှိသည့်ဘက်ခြမ်းမှာ နေထိုင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် သည်ကျောင်း မှာပဲ တက်ရသည်။ အကယ်၍ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း မှာနေလျှင် အခြား ကျွန်တော်လိုကလေးတွေ တက်သည့်အခြားကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ တက်ရပေမည်။ ခြောက်တန်းအောင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ပြည်သူပိုင် အလယ်တန်းကျောင်းများ၊ အထက်တန်းကျောင်းများသို့ သွားရမည်။ ကျွန်တော်လို အခြားကလေးတွေအတွက်ကော ကျွန်တော့်အတွက်ပါ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ကျောင်းဆိုတာ မရှိ။

နောက်ဆုံးတွင် ဖေဖေက သတင်းစာကို အောက်သို့ချသည်။ သူ စဉ်းစားနေကြောင်း ကျွန်တော် သိနေသည်။

“အင်းကွဲ... သားရေ” သူ ဖြည်းလေးစွာ စကားစသည်။ “မင်း ချမ်းသာချင်သပါ့ဆိုရင် ငွေရှာဖို့ လေ့လာဆည်းပူးပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လို ငွေရှာရမလဲ ဖေဖေ”

“အဲ... ခေါင်းသုံးပေါ့ သားရယ်” သူ ပြုံးပြီး ပြောသည်။ သူ့ဆိုလို ရင်းကတော့ “အဲဒါပဲ ငါ ပြောတတ်တယ်” သို့မဟုတ် “အဖြေကို ငါ မသိဘူး။ ဒီတော့ ငါ့ကို စိတ်ရှုပ်အောင် လာမလုပ်နဲ့” ဟူသတည်း။

အစုစပ်လုပ်ငန်း တည်ထောင်လိုက်ပြီ

နောက်နေ့နံနက်ကျတော့ ဖေဖေအပြောကို ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မိုက်အား ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြော ရလျှင် ကျောင်းမှာ ငမဲ့ကလေးတွေဆိုလို့ မိုက်နှင့် ကျွန်တော်ပဲ ရှိသည်။ မိုက်သည်လည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ကံအလှည့်ကလေးသင့်ပြီး သည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သည်ကျောင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် နယ်မြေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စည်းဝိုင်းဆွဲပစ်လိုက်၏။ ၎င်း စည်း ဝိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သည့်အတွက် သူဌေးသားသမီးများနှင့် အတူ သည်ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့ မဆင်းရဲပါ။ ဆင်းရဲသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲ ခံစား နေရခြင်းဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်ဆို အခြားကလေးတွေ ကြည့်လိုက်လျှင် ဘေ့စ်ဘောလက်အိတ်အသစ်တွေ၊ စက်ဘီးအသစ်တွေ၊ အစစအရာရာ အသစ်တွေနှင့်ချည်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မိဘတွေက ကျွန်တော်တို့အား စား၊ ဝတ်၊ နေရေး အခြေခံ လိုအပ်ချက်များ ဖြည့်ဆည်းပေး၏။ သို့သော် သည်လောက်ပါပဲ။ “မင်း တစ်ခုခု လိုချင်ရင် အဲဒါရအောင် အလုပ်လုပ်ပေါ့” ဟု ဖေဖေက ပြောလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာတွေက အများကြီး။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့လို ၉ နှစ်သား ချာတိတ်တွေအတွက် အလုပ်အကိုင် သိပ်များများစားစား မရှိ။

“ဒီတော့ ငွေရအောင် တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု မိုက်က မေးသည်။

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါနဲ့ တွဲလုပ်ချင်လား”

သူ သဘောတူသည်။ သို့ဖြင့် ထိုစနေနေ့ နံနက်တွင် မိုက်သည် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံး အစုစပ်လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်တော် တို့ တစ်မနက်လုံး ငွေရရေးအတွက် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စိတ်ကူးကြ၏။ အကြံထုတ်ကြ၏။ ဂျင်မီတို့၏ ငွေသောင်ယံအိမ်မှာ ပျော်မြူးနေကြမည့် ‘အပြတ်သားနား’ သည့် ငနဲများအကြောင်းလည်း မကြာမကြာ ပြောမိကြ၏။ သူတို့အကြောင်း ပြောရတာ ရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ နာသည်။ သို့ပေမဲ့ သည်နာကြည်းချက်ကလေးက ကောင်းပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သည်နာကြည်းမှုကလေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား ငွေရှာနည်းများ ဆက်လက် စဉ်းစားဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထဲသို့ အလင်းတန်းတစ်ခု လျှပ်ပြက်သလို ဝင်းလက်လာသည်။ ထိုအရာကား စိတ်ကူးတစ်ခု။ မိုက်ဖတ်ထားသည့် သိပ္ပံစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်စိတ်ကူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တက်ကြွမြူးပျော်စွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖော်နှစ်ဦး လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်လိုက်ကြပြီ။

နောက်သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နီးနားဝန်းကျင်မှာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားကြသည်။ အိမ်စေ့တံခါးခေါက်ပြီး သူတို့၏ သွားတိုက်ဆေးတောင့်အဟောင်းများကို လွင့်မပစ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပေးဖို့ မှာကြားကြသည်။ လူကြီးတွေက ဝေခွဲရခက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ကတိပေးကြ၏။ တချို့က ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲဟု မေးကြသည်။

“အဲဒါတော့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ။ ဒါက စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လျှို့ဝှက်ချက်

ဖြစ်နေလို့ပါ” ဟု ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြောခဲ့ကြသည်။

သီတင်းပတ်တွေကြာလာတော့ ကျွန်တော့်မေမေ စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့က သူ၏ အဝတ်လျှော်စက် နံဘေးတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းသိုလှောင်ထားကြသော ကြောင့်ပင်။ တစ်ချိန်က ငရုတ်ဆီပုလင်းများထည့်သည့် ကတ်ထူဘူး အညိုထဲတွင် ကျွန်တော်တို့၏ သွားတိုက်ဆေးတောင့် အဟောင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း များလာပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် မေမေက အပြတ်ကိုင်တော့၏။ အိမ်နီးချင်း များ၏ တွန့်လိမ်နေသော သွားတိုက်ဆေးတောင့် အဟောင်းများကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မြင်ရဖန်များလာတော့ သူ စိတ်မရှည်တော့။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ဒါဟာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း လျှို့ဝှက်ချက်ပါဆိုတဲ့ စကားကို ငါ ထပ်မကြားချင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအမှိုက်တွေကို ရှင်းပစ်ရင် ရှင်းပစ်၊ မဟုတ်ရင် ငါယူပြီး လွှင့်ပစ် ရလိမ့်မယ်”

မိုက်နှင့် ကျွန်တော် တိုးလျှိုးရသည်။ တောင်းပန်ရသည်။ မကြာမီ လုံလုံလောက်လောက် ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထုတ်လုပ်မှု စတင် တော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ အိမ်နီးချင်းနှစ်ဦး၏ သွားတိုက် ဆေးဘူးများ အကုန်ကို စောင့်နေကြောင်း ပြောပြတော့ မေမေက သီတင်း တစ်ပတ် ရက်တိုးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ထုတ်လုပ်မှုစတင်မည့်နေ့ရက်ကို ရှေ့တိုးရတော့မည်။ ဖိအား အပေးခံနေရပြီ။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးအစုစပ်လုပ်ငန်း ကုန်လှောင်ရုံကို ပြောင်းရွှေ့ပေးဖို့ ကျွန်တော့် မေမေကိုယ်တိုင်က ရာဇသံပေးနေပြီ။ သည် တော့ အိမ်နီးချင်းနှစ်အိမ်သို့ မိုက်က ပြေးရသည်။ သွားတိုက်ဆေးတွေ မြန်မြန်ကုန်အောင် သုံးဖို့၊ သွားဆရာဝန်က သွားခဏခဏ တိုက်ပေးဖို့

မှာကြားကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က ကုန်ထုတ်လုပ်မှု အဆင့် အဆင့်အတွက် စတင်စီမံစိုင်းပြင်းရပြီ။

တစ်နေ့တွင် ဖေဖေသည် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် အိမ်ပြန်လာရာ ၉ နှစ်သား အရွယ်ကလေးနှစ်ယောက် အိမ်အဝင်ကားလမ်းပေါ်မှာ အင်တိုက်အားတိုက် ကုန်ထုတ်လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖြူဖြူအမှုန့် တွေက နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက်။ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ကျောင်းက နို့ပုလင်းထည့်သည့် ကတ်ထူဘူးသေးသေးကလေး တင် ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ အသားကင်မီးဖိုထဲတွင် အပြည့်ထည့် ထားသည့် မီးသွေးတွေက အပြင်းဆုံး အပူရှိန်ကို ထုတ်လွှင့်နေသည်။

ဖေဖေက အသာကလေး လျှောက်လာသည်။ ထုတ်လုပ်ရေး ကိရိယာတွေ ပိတ်ဆို့နေသည့်အတွက် ကားဝင်လို့ မရ။ ကားကို အဝင် လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ထားခဲ့ရသည်။ ဖေဖေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ စားပွဲနား ရောက် လာတော့ မီးသွေးမီးဖိုပေါ်မှာ သံမဏိအိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ အိုးထဲ ရှိ သွားတိုက်ဆေးဘူးတွေက အရည်ပျော်ကျနေပြီ။ ထိုခေတ်က သွား တိုက်ဆေးဘူးများကို ပလတ်စတစ်ဖြင့် မလုပ်သေး။ ခဲဖြင့်လုပ်သည့် ဘူးတွေ။ ခဲဘူးပေါ်က ဆေးတွေလောင်ကျွမ်းသွားသည်နှင့် ခဲတွေ အရည် ပျော်ကုန်တော့၏။ ကျွန်တော်တို့က မေမေအိုးထိန်းကိရိယာများဖြင့် ထိန်းကိုင်ပြီး ခဲရည်တွေကို နို့ပုလင်းဘူးပေါ်ရှိ အပေါက်ကလေးထဲ လောင်းထည့်ကြ၏။

နို့ပုလင်းကတ်ထူဘူးတွေထဲတွင် ပလတ်စတာမှုန့်တွေ ရှိသည်။ ပလတ်စတာမှုန့်တွေကို ရေနှင့် မဖျော်မီ နမော်နမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပလတ်စတာမှုန့်တွေ မှောက်ပြီး တစ်နေရာလုံး ဖြူဖွေးနေသည်။ နို့ပုလင်း ကတ်ထူဘူးတွေက အပေါ်ယံအကာတွေ ဖြစ်၏။ အထဲတွင် ပလတ် စတာ ပုံသွန်းခွက်တွေ ရှိသည်။

ပလတ်စတာပုံသွန်းခွက်တွေထဲသို့ ခဲပူရည်တွေ လောင်းထည့်
သည်ကို ဖေဖေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ စောင့်ကြည့်ကြသည်။

“သတိထားနော်” ဟု ဖေဖေက ပြောသည်။

ကျွန်တော် မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

လောင်းထည့်ခြင်းကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားမှ သံမဏိအိုးကို အောက်ချပြီး
ကျွန်တော် ဖေဖေကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာလုပ်နေကြတာလဲကွ” ဖေဖေက ခပ်ထိန်း
ထိန်းပြုံးလျက် မေးသည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို လုပ်ခိုင်းတာ လုပ်နေတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့
ချမ်းသာတော့မှာ ဖေဖေရဲ့။”

“ဟုတ်တယ်” မိုက်က ပြုံးဖြူဖြူဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့က နှစ်ယောက်စပ်တူ လုပ်တာလေ”

“အဲဒီပလတ်စတာပုံစံခွက်တွေထဲမှာ ဘာရှိလဲ” ဖေဖေက မေး၏။

“ကြည့်... ဒီအသုတ်ကတော့ ကောင်းမယ့်အသုတ်ဖြစ်မယ်”

တူသေးသေးကလေးဖြင့် ပုံသွန်းခွက်ထိပ်ကို ရိုက်လိုက်တော့
နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည်။ အပေါ်ခြမ်းကို သတိကြီးစွာ ထားပြီးဆွဲခွာလိုက်
တော့ အထဲက ခဲပြားစေ့ကလေး ထွက်ကျလာသည်။

“အလိုဘုရားရေ...မင်းတို့ ခဲနဲ့ အကြွေစေ့တွေ ထုတ်နေတာကိုး”

“အဲဒါအမှန်ပဲ။ ဦး ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်နေ
တာလေ။ ကျွန်တော်တို့ ငွေ လုပ်နေတာ ဦးရဲ့။” မိုက်ကယ်က ဝင်
ပြောသည်။

ဖေဖေမိတ်ဆွေက တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်တော့၏။ ဖေဖေက ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ မီးဖိုနှင့်
ကတ်ထူဘူးအပြည့် သွားတိုက်ဆေးဘူးဟောင်းတွေနှင့် ပေါင်ဒါမှုန့်

တွေဖြင့် ဖြူဖွေးနေသည့် ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်။ နောက်ပြီး နှုတ်ခမ်း
စွန်းတွေ နားရွက်တက်ချိတ်မတတ် အားပါးတရ ပြုံးရယ်လျက်။

ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ချခိုင်းသည်။
ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်တွေပေါ်မှာ သူနှင့်အတူ ထိုင်ခိုင်းသည်။
ပြီးမှ 'အတုပြုလုပ်ခြင်း' ဆိုသည့် စကားလုံးအဓိပ္ပာယ်ကို ညင်ညင်
သာသာ ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်မက်တွေ ကြေမွပျက်စီးသွားလေပြီ။ “ဒီလို
လုပ်တာဟာ တရားမဝင်ဘူးလို့ ဦး ပြောတာလားဟင်” ဟု မိုက်က
တုန်တုန်ယင်ယင် မေးသည်။

“သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ” ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဝင်ပြော၏။
“သူတို့ရဲ့ ပင်ကိုစွမ်းရည်ကလေးတွေ ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်တာပေါ့”

ဖေဖေက သူ့မိတ်ဆွေအား စိန်းစိန်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီလိုလုပ်တာ တရားမဝင်ဘူး” ဟု ညင်သာစွာ
ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် တီထွင်အားကောင်းပြီး ပင်ကို
အတွေးရှိတာတော့ သိသာတယ်ကွ။ ဆက်ကြိုးစားကြကွာ။ မင်းတို့
အတွက် ငါဂုဏ်ယူတယ်ကွ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသော မိုက်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏
အရှုပ်ပုံတွေကို မရှင်းနိုင်မီ ထိုနေရာမှာပင် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ငြိမ်
ကုပ်ပြီး ထိုင်နေမိကြ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးသည်
ပထမဦးဆုံးနေ့မှာပင် အဆုံးသတ်သွားလေပြီ။ ပေါင်ဒါမှုန့်တွေကို လှည်း
ကျင်းရင်း ကျွန်တော်က မိုက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “ဂျင်မိနဲ့ သူ့ကောင်တွေ
ပြောတာမှန်နေပြီ ထင်တယ်ကွ။ ငါတို့က ငမဲ့တွေပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကို ကျွန်တော်ပြောချိန်တွင် ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့
အနားမှ ထွက်ခါစ ဖြစ်၏။

“သားတို့၊ မင်းတို့ လက်မြောက်အရှုံးပေးလိုက်ရင်သာ မွဲမှာကွ။ အရေးအကြီးဆုံးက မင်းတို့ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်လိုက်နိုင်တာပဲ။ လူများစု ဟာ ချမ်းသာဖို့ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ပြီး ပါးစပ်ကပဲ ပြောနေကြတာ။ မင်းတို့က တစ်စုံတစ်ခု လုပ်လိုက်နိုင်ပြီ။ သားတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဖေဖေအရမ်းဂုဏ်ယူတယ်။ ဖေဖေ ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ဆက်ပြီး ကြိုးစား။ အရှုံး မပေးလိုက်နဲ့။”

မိုက်နှင့် ကျွန်တော် ထိုနေရာမှာပင် နှုတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြ၏။ ဖေဖေစကားတွေက နားဝင်ချိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ် ရမည်မှန်း မသိသေး။

“ဒါဆို ဖေဖေကကော ဘာဖြစ်လို့ မချမ်းသာတာလဲ ဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ရွေးခဲ့ လို့ပေါ့ကွယ်။ ကျောင်းဆရာတွေက သူဌေးဖြစ်ဖို့ သိပ်မစဉ်းစားကြဘူး ကွ။ တို့တစ်တွေက စာသင်ဖို့ပဲ အားသန်တာ။ မင်းတို့ကို ဖေဖေ ကူညီ ချင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငွေဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေတကယ်ကို မသိတာကွ”

မိုက်နှင့် ကျွန်တော် တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ရှင်းလင်းရေး ဆက်လုပ် နေသည်။

“ငါသိပြီကွ၊ သားတို့နှစ်ယောက်ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ လေ့လာဆည်းပူးချင်ရင် ငါ့ကို မမေးကြနဲ့။ မင့်ဖေဖေနဲ့ သွားစကားပြောကွ မိုက်”

“ကျွန်တော့်ဖေဖေ... ဟုတ်လား” မိုက်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင့်ဖေဖေလေ” ဖေဖေက ပြုံးပြီး ထပ်ပြောသည်။

“မင့် ဖေဖေနဲ့ ငါက ဘဏ်မန်နေဂျာ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆက်ဆံ

နေတာ။ အဲဒီဘဏ်မန်နေဂျာက မင်းဖေဖေကို အရမ်းချီးကျူးတာကလား။ ငွေဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ မင်းဖေဖေ အရမ်းတော်တဲ့အကြောင်း ငါ့ကို တော်တော်များများ ပြောပြဖူးသကွ”

“ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဟုတ်ရဲ့လား” မိုက်က မယုံမကြည် ထပ်မေး သည်။ “ဒါဆို ကျောင်းက သူဌေးသားကလေးတွေလို ကျွန်တော်တို့မှာ အပျံစားကားတစ်စီးနဲ့ အပျံစားအိမ်တစ်လုံး ဘာဖြစ်လို့ မရှိရတာလဲဟင်”

“ကားအကောင်းစားတစ်စီးနဲ့ အိမ်အကောင်းစားတစ်လုံး ရှိရုံ လောက်နဲ့ မင်း ချမ်းသာနေပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ငွေရှာတတ်နေပြီလို့ ပြောလို့ မရဘူးလေ။ ဂျင်မီအဖေက ကြံစိုက်ခင်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ သူနဲ့ ငါနဲ့ သိပ်မကွာလှပါဘူး။ သူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက် အလုပ် လုပ်ပေးတယ်။ ငါက အစိုးရအတွက် အလုပ်လုပ် ပေးတယ်။ ကုမ္ပဏီက သူ့အတွက် ကားတစ်စီးဝယ်ပေးတယ်။ သင်္ကြာကုမ္ပဏီဟာ ဘဏ္ဍာရေး ပြဿနာပေါ်နေပြီ။ မကြာခင်အတွင်း ဂျင်မီအဖေမှာ ဘာမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဖေဖေကျတော့ တစ်မျိုးကွ။ သူက အင်ပါယာကြီးတစ်ခု ထူထောင်နေပုံရသကွ။ ငါထင်ပါတယ်။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူဟာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

သည်စကားကြားရတော့ မိုက်နှင့် ကျွန်တော် တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာပြန်သည်။ အားသစ်မာန်သစ်များဖြင့် အမှိုက်တွေကို ဆက်ရှင်း ကြသည်။ ပျက်သုဉ်းသွားပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဦးဆုံး လုပ်ငန်းကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အမှိုက်များ။ အမှိုက်တွေ လှည်းကျင်း ရင်း မိုက်၏ ဖေဖေအား ဘယ်လိုပြောမည်၊ ဘယ်တော့ပြောမည် ဆိုတာ တွေ တိုင်ပင်ကြသည်။ ပြဿနာက မိုက် ဖေဖေက အလုပ်တွေ အရမ်း လုပ်ပြီး တော်တော်ကြီး နောက်ကျမှ အိမ်ပြန်လာလေ့ရှိခြင်းပင်။ သူ့ဖေဖေ မှာ ကုန်လှောင်ရုံတွေရှိသည်။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုရှိသည်။

သံကွင်းဆက် စတိုးဆိုင်တွေ ရှိသည်။ နောက်ပြီး စားသောက်ဆိုင် သုံးဆိုင်ရှိသည်။ သူ အိမ်အပြန် နောက်ကျလေ့ရှိခြင်းမှာ ၎င်း စားသောက်ဆိုင်များကြောင့် ဖြစ်၏။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းပြီးသွားတော့ မိုက်က ဘတ်စ်ကားစီးပြီး အိမ်ပြန်သွားသည်။ ထိုည သူ့ဖေဖေအိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ဖေဖေနှင့် စကားပြောမည်။ ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို သင်ပေးမည်လားဟု မေးမည်။ သူ့ဖေဖေနှင့် စကားပြောပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်မည်ဟု မိုက် ကတိပေးသည်။ ညဦးနက်ချင် နက်ပါစေ၊ ဆက်ဖြစ်အောင် ဆက်မည် ပြောသည်။

ည ၈:၃၀ တွင် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နောက်စနေနေ့” ဟု ကျွန်တော်ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းချလိုက်၏။ မိုက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဖို့ မိုက်ဖေဖေက သဘောတူလိုက်ပြီတဲ့။

စနေနေ့မနက် ၇:၃၀ တွင် မြို့၏ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ဘတ်စ်ကား စီးလာခဲ့သည်။

သင်ခန်းစာ စပြီ

“မင်းတို့ တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်ပေးမယ်”

တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်ဆိုသည်မှာ ၁၉၅၆ ခုနှစ်လုပ်ခနှုန်းဖြင့် ကြည့်လျှင်ပင် နည်းလွန်းသည်။

ထိုနေ့မနက် ၈:၀၀ နာရီတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မိုက်ဖေဖေနှင့် တွေ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့ချိန်တွင် မိုက်၏ ဖေဖေ အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်နေတာ တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ နောက်ပြီး အလုပ်

များနေပြီ။ သူ၏ ရိုးရိုးစင်းစင်းနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိမ်သေးသေး ကလေးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားချိန်တွင် သူ၏ ဆောက်လုပ်ရေး ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် နောက်ဖွင့် ထရပ်ကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားစပဲ ရှိသေးသည်။ မိုက်က ကျွန်တော့်အား တံခါးဝမှ ဆီးကြိုသည်။

“ဖေဖေ တယ်လီဖုန်းစကားပြောနေတယ်ကွ။ သူက ပြောတယ်၊ နောက်ဖေးဝရန်တာမှာ စောင့်နေကြတဲ့” မိုက် တံခါးဖွင့်ရင်း ပြောသည်။

လှေကားခုံကို ကျွန်တော် ကျော်ဝင်လိုက်တော့ အိုမင်းသော အိမ် ၏ အိုမင်းသော သစ်သားကြမ်းခင်းများ တကျိကျိ အော်မြည်ကြသည်။ တံခါးပေါက်အကျော်ကလေးတွင် အပေါစား ကြမ်းခင်းကော်ဇော တစ် ထည် ခင်းထားသည်။ ကြမ်း ခင်းကော်ဇောခင်းထားခြင်းမှာ နှစ်ပေါင်း များစွာအတွင်း မရေမတွက်နိုင်သော ခြေလှမ်းများကိုတောင့်ခံရင်း အိုမင်း မစွမ်းဖြစ်နေသည့် ကြမ်းပြင်ကို ဖုံးဖိထားဖို့ဖြစ်၏။ ကြမ်းပြင်က သန့်ရှင်း နေသော်လည်း ပြုပြင်ဖို့ လိုနေပြီ။

ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ လှမ်းဝင်ရင်း ပိတ်လှောင်မှုကြောင့် ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်ဝင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ပစ္စည်းဟောင်းဝယ်ယူ စုဆောင်းသူတွေ လက်ထဲအပ်ရမည့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ဟောင်းဟောင်းအိုအိုတွေ ဧည့်ခန်းထဲ ပြည့်နေသည်။ ညောင် စောင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်မှာ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်။ မေမေထက် အသက်နည်းနည်းကြီးမည်။ မိန်းမကြီးတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာတော့ အလုပ်သမားဝတ်စုံဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ ကာကီ ဘောင်းဘီနှင့်ကာကီရှပ်အင်္ကျီကို ပြန့်နေအောင် မီးပူတိုက်ထားသော် လည်း ကော်တင်ထားခြင်း မရှိ။ အလုပ်ခွင်စီး ဘွတ်ဖိနပ်တွေကို ပြောင် လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်ထားသည်။ သူက ဖေဖေထက် ဆယ်နှစ် လောက် ကြီးမည်။ ၄၅ နှစ်လောက်ဆိုပါတော့။ မိုက်နှင့် ကျွန်တော်

သူတို့ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့ သူတို့ပြုံးပြကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားဖို ဆောင်ဆီသို့ သွားသည်။ စားဖိုဆောင်ကိုလွန်လျှင် ခြံနောက်ပိုင်းကို စီးမြင်နေရသည့် ဝရန်တာသို့ ရောက်မည်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ဪ... သူတို့က ဖေဖေဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေပါ။ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးက ကုန်လှောင်ရုံတွေကို အုပ်ချုပ်တယ်။ မိန်းမ ကြီးတွေကတော့ စားသောက်ဆိုင်တွေက မန်နေဂျာတွေလေ။ နောက်ပြီး မင်း တွေ့လိုက်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ဒီကနေ မိုင် ၅၀ လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ လမ်းဖောက်နေတယ်။ အိမ်တွေဆောက်နေ တဲ့ တခြား ကြီးကြပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ကတော့ မင်းရောက်မလာခင် ကတည်းက ထွက်သွားပြီလေ”

“အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲလား”

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခဏပဲကွ” မိုက်က ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်လျက် ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲယူရင်း ပြုံး နေသည်။

“ငါတို့ကို ငွေရှာနည်း သင်ပေးမလားလို့ ငါ သူ့ကို မေးကြည့် တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ” ကျွန်တော် သိချင် စိတ်ကို ထိန်းပြီး မေးလိုက်၏။

“အဲ... ပထမတော့ သူ့မျက်နှာက ပြောင်စပ်စပ်ပဲကွ။ နောက်တော့ ငါတို့ကို လုပ်ခပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟေ... ” ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်ကို နံရံနှင့်ထိအောင် နောက်လှန်ချလိုက်၏။ ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်မှာ ထောင်နေ သည့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်၏။

မိုက်လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ လိုက်လုပ်၏။

“ဘယ်လောက် ပေးမယ်ဆိုတာ မင်းသိလား” ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလို ခနော်ခနဲ့ သံဆန်ခါတပ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝရန်တာဆီသို့ မိုက်ဖေဖေ ဘွားခနဲ ရောက်လာသည်။ မိုက်နှင့် ကျွန်တော် ဝန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ လေးစားသမှုကြောင့် မဟုတ်။ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသောကြောင့်။

“သားတို့ အဆင်သင့်ပဲလားဟေ့” ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ဆွဲယူရင်းမေးသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ဖို့ ကျွန်တော် တို့ကုလားထိုင်တွေကို နံရံနားမှ ရွှေ့ယူသည်။

သူက လူထွားကြီး။ ခြောက်ပေလောက်မြင့်ပြီး ပေါင် ၂၀၀ လောက် လေးမည်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေက သူ့ထက် အရပ်မြင့်သည်။ အလေးချိန်ကတော့ အတူတူလောက်ပါပဲ။ သူ့ထက်ငါးနှစ်လောက် အသက်ပိုကြီးမည်။ မိုက်ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော့် ဖေဖေက မျိုးနွယ်ဇာတိချင်း မတူသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်ဆင်ဆင်တူသလို ရှိ၏။ သူတို့၏ စွမ်းအားတွေကတော့ တူကောင်း တူနေမည်။

“မိုက်က ပြောတယ်။ မင်းက ငွေရှာနည်း သင်ချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့လား ရောဘတ်”

ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သို့သော် ကြောက်စိတ်ကလေး နည်းနည်းကလေး စွက်လျက်။ သူ့အပြုံးနှင့် သူ့ စကားလုံးများ နောက် ကွယ်တွင် အရှိန်အဝါတွေ များစွာရှိနေသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဟောဒီမှာ ငါ့ကမ်းလှမ်းချက်။ မင်းတို့ကို ငါ သင်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ စာသင်ခန်း သင်ပုံမျိုးနဲ့တော့ သင်မပေးဘူး။ မင်းတို့

ငါ့ဆီမှာ အလုပ် ဝင်လုပ်၊ ငါ သင်ပေးမယ်၊ အလုပ် ဝင်မလုပ်ရင် သင် မပေးဘူး။ မင်းတို့ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင် ပိုပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်တတ်အောင် သင်ပေးလို့ ရတယ်။ မင်းတို့ကျောင်းမှာလို ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီး နားထောင် ချင်လို့ကတော့ ငါ့အချိန်တွေ ဖြုန်းတီးရာ ရောက်မှာပဲ။ အဲဒါ ငါ့ ကမ်းလှမ်းချက်ပဲ။ ကြိုက်ရင် လက်ခံ မကြိုက်ရင် လက်မခံနဲ့။”

“အဲ... ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခုလောက် အရင်မေးလို့ ရမလား” ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ ကြိုက်ရင် လက်ခံ မကြိုက်ရင် လက်မခံနဲ့။ ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး၊ ငါ အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး။ မင်းတို့ ပြတ်ပြတ် သားသားမှ စိတ် မပိုင်းဖြတ်နိုင်ရင် ငွေရှာဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခွင့်အလမ်းတွေဆိုတာ ကိုယ့်ဆီဝင်လာပြီး ပြန်ထွက်သွား တတ်တာမျိုး၊ ဘယ်လိုအခါမျိုးမှာ မြန်မြန်ထက်ထက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမယ်ဆိုတာ သိနေတာဟာ အရေးကြီးတဲ့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု။ ခု မင်းတို့ တောင်းဆိုတဲ့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုရနေပြီ။ သင်တန်းက စနေပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်စက္ကန့်အတွင်း သင်တန်းပိတ်လိုက်ရုံပဲ” မိုက်ဖေဖေက မထိတထိအပြုံးဖြင့် ပြောသည်။

“လက်ခံတယ်” ကျွန်တော် ပြောသည်။

“လက်ခံတယ်” မိုက် ပြောသည်။

“ကောင်းပါလေ့” မိုက်ဖေဖေက ပြောသည်။ “ဆယ်မိနစ်လောက် နေရင် မစွပ်မာတင် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ငါ သူနဲ့ စကားပြောပြီးတဲ့အခါ ငါ့စတိုးဆိုင်ကို သူနဲ့ လိုက်သွားပြီး အလုပ် စလုပ်နိုင်ပြီ။ မင်းတို့ကို တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်ပေးမယ်။ မင်းတို့က စနေနေ့တိုင်း သုံးနာရီ အလုပ် လုပ်ပေးရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘေ့စ်ဘောကစားပွဲ ရှိနေတယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

မိုက်ဖေဖေ အသံကို မာထန်လာအောင် နှိမ့်ချလိုက်၏။ “ကြိုက်ရင် လက်ခံ၊ မကြိုက်ရင် လက်မခံနဲ့”

“ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်” ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဘေ့စ်ဘော ကစားမည့်အစား အလုပ်လုပ်ပြီး ပညာယူဖို့ ရွေးချယ်လိုက်၏။

နောက်တော့ ဆင့် ၃၀

သာယာလှပသော စနေနေ့နံနက် ၉ နာရီတွင် မိုက်နှင့် ကျွန်တော်သည် မစ္စစ်မာတင်ထံတွင် အလုပ်ဝင်နေရပြီ။ အဘွားကြီးက ကြင်နာတတ်သည်။ စိတ်ရှည်သည်။ မိုက်နှင့် ကျွန်တော်က အရွယ်ရောက်ပြီး အိမ်မှ ခွာသွားသည့် သူ့သားနှစ်ယောက်အား သတိရစေကြောင်း အဘွားကြီး အမြဲပြောသည်။ ကြင်နာတတ်သော်လည်း အလုပ်ကြိုးစားမှုကို ကြိုက်သော မစ္စစ်မာတင်က ကျွန်တော်တို့အား အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင် ခိုင်းသည်။ သူကား မညာမတာ ခိုင်းတတ်သည့် လုပ်ငန်း ကြပ်ကြီးပေတည်း။ ကျွန်တော်တို့ သုံးနာရီလုံးလုံး စည်သွတ်ဘူးများကို စင်ပေါ်က ချရသည်။ ကြက်မွေးဖြင့် တစ်ဘူးချင်းကို ဖုန်သုတ်ရသည်။ ပြီးတော့ ဘူးတွေကို စင်တွေပေါ် ပြန်တင်ရသည်။ လဲသေချင်လောက်အောင် ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းသည့် အလုပ်။

ကျွန်တော်က ဖေဖေ ချမ်းသာဟု ခေါ်သည့် မိုက်ဖေဖေတွင် ထိုကဲ့သို့သော စတိုးဆိုင်တွေ ကိုးဆိုင်ရှိသည်။ ဆိုင်တွေရှေ့တွင် ကားရပ်ကွင်းအကျယ်ကြီး တွေရှိသည်။ သွားရင်းလာရင်း လွယ်လင့်တကူ ပစ္စည်းဝယ်လိုရသည့် ဆိုင်အမျိုးအစားတွေ။ နွားနို့၊ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်၊ စီးကရက် စသည်ဖြင့်။ ပြဿနာမှာ ထိုခေတ် ထိုခေတ်က ဟာပိုင်ယီတွင်

လေအေးစက်တွေ မတပ်ဆင်နိုင်သေး။ ရာသီဥတုက ပူလွန်းသဖြင့် ဆိုင် ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထားလို့ မရ။ သည်တော့ ကားတစ်စီး ဖြတ် မောင်းသွားတိုင်း၊ သို့မဟုတ် ကားရပ်ကွင်းမှာ ကားတစ်စီး ထိုးရပ် လိုက်တိုင်း ဆိုင်ထဲသို့ ဖုန်တွေ လှိမ့်ဝင်လာတော့၏။

သို့ဖြစ်ရာ လေအေးစက် မတပ်ဆင်နိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်တို့အတွက် အလုပ်ရှိနေပေသည်။

မစ္စစ်မာတင်ထံတွင် သုံးပတ်တိတိ စနေနေ့တိုင်းသွားပြီး တစ်နေ့ သုံးနာရီ အလုပ်လုပ်သည်။ မွန်းတည့်ချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ အလုပ် ပြီးသွားပြီ။ အဘွားကြီး မစ္စစ်မာတင်က ကျွန်တော်တို့လက်ထဲသို့ အကြွ ဧကလေး သုံးစေ့စီထည့်ပေးသည်။ အသက် ၉ နှစ်အရွယ်၊ ၁၉၅၀ ပြည့်လွန်နှစ်ကာလဖြစ်သည့်တိုင် ဆင့် ၃၀ ဆိုသည့် အသပြာငွေစသည် သိပ်ပြီး ရင်ခုန်လှိုက်မောစရာ မကောင်းလှပါ။ ထိုစဉ်က ရုပ်ပြစာအုပ် တစ်အုပ်လျှင် ၁၀ ဆင့်ပေးရသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော့်လုပ်အားခကို ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ ဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။

စတုတ္ထပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အရောက်တွင် ကျွန်တော်အလုပ်ထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောတူခဲ့သည်မှာ ငွေရှာ နည်းကို မိုက်ဖေဖေထံမှ သင်ယူ ဆည်းပူးချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တစ်နာရီလုပ်ခ ၁၀ ဆင့်ဖြင့် ကျွန်သပေါက် ဖြစ် နေပြီ။ ပိုဆိုးသည်က အလုပ်စဆင်းသည့် ပထမ စနေနေ့နောက်ပိုင်း ခုချိန်ထိ မိုက်ဖေဖေကို မတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ အလုပ်ထွက်တော့မယ်”

မုန့်စားဆင်းချိန်တွင် မိုက်အား အသိပေးလိုက်၏။ ကျောင်း မုန့်စားဆင်းချိန်က စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလှသည်။ ကျောင်းနေရတာ ငြီးငွေ့စရာကြီးပါကလား။ ခုတော့ စနေနေ့တွေကိုပင် လှမ်းမျှော်တမ်းတ

လို့ မရတော့ပြီ။ သို့ပေမဲ့ ဆင့် ၃၀ သာ ရသည့်ကိစ္စကိုတော့ မကျေနပ်။
သည်တစ်ချို့တော့ မိုက်ပြုံးနေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ဘာရယ်တာလဲကွ” ကျွန်တော် လိုဘ
မပြည့်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေက ပြောပြီးသားကွ။ မင်း
အလုပ်ထွက်တော့မယ်ဆိုရင် သူနဲ့လာတွေ့ဖို့လည်း မှာထားတယ်”

“ဘာကွ” ကျွန်တော် မခံချိမခံသာ မေး၏။ “ငါ စိတ်ကုန်
လာတာကို သူ စောင့်နေတယ်ဆိုပါတော့”

“ဆိုပါတော့။ ဖေဖေက တစ်မျိုးကွ၊ သူသင်ကြားပုံက မင့်ဖေဖေ
သင်ကြားပုံနဲ့ မတူဘူး။ မင့်ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဟောပြောပို့ချတာတွေ
အများကြီး လုပ်တာ။ ဖေဖေက ခပ်အေးအေးရယ်။ နောက်ပြီး စကား
သိပ်မပြောဘူး။ ဒီစနေအထိ စောင့်လိုက်ပါ။ မင်း ထွက်တော့မယ်လို့
ငါ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“မင်း ဆိုလိုတာက ငါ့ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် အကွက်ဆင်ထား
တာလား”

“အဲဒီအတိုင်းတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသဘော
ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ စနေနေ့ကျတော့ ဖေဖေ ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

စနေနေ့တွင် တန်းစီစောင့်ရခြင်း

ကျွန်တော် သူနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အသင့်ဖြစ်အောင်
ပြင်ဆင်ထား၏။ သည်လူကြီးကို ကျွန်တော့်ဖအေအရင်းကပင် စိတ်ဆိုး
နေ၏။ ဖေဖေနွမ်းပါးဟု ကျွန်တော်က ခေါ်သော ကျွန်တော့် ဖအေ
အရင်းက ဖေဖေချမ်းသာသည် ကလေးသူငယ် အလုပ်သမားဥပဒေကို
ချိုးဖောက်နေကြောင်း၊ သည်ကိစ္စကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း

ယူဆသည်။

နွမ်းပါးသော ပညာတတ်ဖေဖေက ကိုယ် ရသင့်ရထိုက်သည့် လခကို တောင်းဆိုဖို့ ကျွန်တော့်အား ပြောသည်။ တစ်နာရီလျှင် အနိမ့်ဆုံး ၂၅ ဆင့်ရအောင် တောင်းရမည် ဆို၏။ တိုးတောင်းသည့် လခမပေးဘူးဆိုလျှင် ချက်ချင်း အလုပ်ထွက်ခဲ့ဖို့လည်း မှာသည်။

“အောက်တန်းကျတဲ့ ဒီအလုပ်ကို မင်း လုပ်နေဖို့ မလိုဘူး” ဟုလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောသည်။

စနေနေ့ နံနက် ၈:၀၀ တွင် ကျွန်တော်သည် မိုက်တို့၏ ခနော်ခနဲ့ တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ခဲ့၏။

“မင်းအလှည့် ရောက်တဲ့အထိ ထိုင်စောင့်နေ”

ကျွန်တော် အခန်းထဲသို့ ဝေ့ကြည့်သည်။ မိုက်ကို ဘယ်နေရာမှာမျှ မတွေ့ရ။ စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ် လေးပတ်တုန်းက သည်နေရာမှာပင် တွေ့ခဲ့ရသည့် မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်နံနားတွင် ခပ်ကျိုကျို ထိုင်လိုက်၏။ သူတို့က ပြုံးပြသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်သာအောင် နေရာရွှေ့ပေးကြသည်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိသွားပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသတွေ ပွက်ပွက်ဆူ နေပြီ။ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်သည် အဘိုးကြီးနှင့် တွေ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့် နာရီဝက်ကတည်းက ပြန်သွားကြပြီ။ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးသည် ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် စကားပြောသည်။ ယခုသူလည်း ပြန်သွားပြီ။

အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမျှ မရှိ။ ကျွန်တော်သာ ဟာဝိုင်ယီ၏ နေခြည် ဝင်းလက် သာယာလှပသည့် နေ့တစ်နေ့တွင် မှိုစော်နံ့ပြီး မှုန်ကုပ်ကုပ် ဧည့်ခန်းကလေးထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေရသည်။ ကလေးတွေကို ခေါင်းပုံ ဖြတ်စားသည့် အောက်တန်းစားအလုပ်ရှင်နှင့် စကားပြောဖို့။ သူ့ရုံးခန်း

ထဲမှာ ဟိုလျှောက် သည်လျှောက်နေသံတွေ ကြားရသည်။ ဖုန်းဖြင့် စကားပြောသံကြားရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ လျစ်လျူရှုထားသည်။ ကျွန်တော်ဆန္ဒပြပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ဆက်ထိုင်နေဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာ၊ ၉ နာရီတိတိတွင် ဖေဖေ ဦးချမ်းသာကြီး သူ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ စကားတစ်ခွန်း မျှ မပြော။ သူ့ရုံးခန်း စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ကလေးထဲကို ဝင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ငှေ့ပြသည်။

“မင်းလုပ်ခ တိုးလိုချင်တယ်။ မရရင် ထွက်မယ်လို့ ငါ သိထား ရတယ်” သူ့ရုံးခန်းကုလားထိုင်ကို ချာခနဲလှည့်လိုက်ရင်း သူပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ဦးဘက်က စကားမှမတည်ဘဲ” ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာပြီး ပြောချလိုက်၏။ တကယ်တော့ ကိုးနှစ်သား ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူကြီးသူမတစ်ဦးနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် ရသည်မှာ အမှန်ပင် စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းပါသည်။

“ဦးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ပေးရင် ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ ကဲ...ကျွန်တော် ဦးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့ပြီ။ ကြိုးစား ပမ်းစား လုပ်ပါတယ်။ ဦးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်ဘေ့စ်ဘော တောင် မကစားတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးက စကားမတည်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ သင်မပေးဘူး။ မြို့ထဲက လူတွေအားလုံး ဦးကို မြင်ထားတဲ့ အတိုင်း လူလိမ်ပဲ။ ဦးဟာ လောဘကြီးတဲ့လူ။ ရသမျှငွေ တွေအားလုံး သိမ်းကျုံးယူပြီး ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေကျတော့ လှည့်မကြည့်တဲ့လူ။ ဦး ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီး စောင့်ခိုင်းထားတယ်။ တစ်ချက်ကလေးမှ လေးစားသမှု မပြုဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးလေးပဲရှိပါသေးတယ်။ ဒီထက်ညာတာတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးကို ကျွန်တော်ခံစားထိုက်ပါတယ်”

ဖေဖေချမ်းသာက သူ့ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို လှုပ်ယမ်းနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်က မေးစေ့ဆီမှာ။ ကျွန်တော့်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လေ့လာအကဲခတ်နေပုံမျိုး။

“မဆိုးပါဘူး။ တစ်လမပြည့်မီအတွင်း မင်းလည်း ငါ့ရဲ့ ကခြား အလုပ်သမားအများစုရဲ့ လေသံမျိုးထွက်လာတာပါပဲကလား။”

“ဗျာ...” သူပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်။ သည်တော့ ကျွန်တော့် နစ်နာချက်တွေကို ဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်က ဦးဘက်က စကားတည်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးလိမ့်မယ် ထင်ထားတာ။ အဲဒီလို သင်ပေးမယ့်အစား ဦးက ကျွန်တော့်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တယ်။ ဒါဟာ ရက်စက်တာ။ တကယ့်ကို ရက်စက်တာ”

“ငါ မင်းကို သင်ပေးနေတယ်လေ” သူက ခပ်အေးအေး ပြော၏။

“ဘာသင်ပေးလို့လဲ။ ဘာမှ သင်မပေးဘူး” ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြော၏။ “မဖြစ်စလောက် လုပ်ခကလေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ လက်ခံပြီးကတည်းက ဦးကို တစ်ခါတောင် စကား မပြောခဲ့ရဘူး။ တစ်နာရီဆယ်ဆင့်။ ဟား...ကျွန်တော် ဦးအကြောင်း အစိုးရကို အကြောင်းကြားသင့်တယ်။”

“သိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကလေးသူငယ် အလုပ်သမား ဥပဒေရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ အစိုးရဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာဗျ။ သိတယ် မဟုတ်လား။”

“ဟေ... တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေထဲက အများစုရဲ့ လေသံနဲ့ ခုမှ တစ်ထပ်တည်း တူသွားတာဟေ့။ ငါက ဖြုတ်ရင်ဖြုတ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ဘာသာ အလုပ်ထွက်သွားသူတွေလေ”

“ဒီတော့ ဦး ဘာပြောဦးမလဲ” ငရွတ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ရဲသွေး

ကလေးဝင် လာကာ တောင်းဆိုလိုက်၏။ “ဦး ကျွန်တော့်ကို လိမ်တယ်။ ကျွန်တော် ဦးအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဦးက စကားမတည်ဘူး။ ဦး ကျွန်တော့်ကို ဘာဆိုဘာမှ သင်မပေးခဲ့ဘူး။”

“မင်းကို ဘာတစ်ခုမှ သင်မပေးဘူးဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုသိလဲ” ဖေဖေ ချမ်းသာတည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ မေး၏။

“ပြောမယ်၊ ဦး ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ စကားမပြောခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်နေတာ သုံးပတ်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ သင်မပေးခဲ့ဘူး။” ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းစုပြီးပြော၏။

“သင်တယ်ဆိုတာ စကားပြောတာ ဒါမှမဟုတ် ဟောပြောတာလို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်သလား။”

“အဲ...ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါက စာသင်ကျောင်းမှာ မင်းတို့ကို သင်တဲ့နည်းလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝက မင်းတို့ကို အဲဒီနည်းနဲ့ သင်မပေးဘူး။ ငါပြောလိုက်မယ်။ ဆရာ တကာ့ ဆရာတွေထဲမှာ ဘဝက အတော်ဆုံးဆရာကွ။ များသောအားဖြင့် ဘဝက မင်းကို ပြောပြမနေဘူး။ ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာလုပ်ဆိုပြီး မောင်း နေတာ။ တစ်ခါမောင်းတိုင်း ‘ဟေ့ကောင်... ထစမ်း၊ မင်း ပညာယူစေ ချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်’ လို့ ဘဝက ပြောနေတာ”

‘ဒီအဘိုးကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ’ ဟု ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေး၏။

‘ဘဝက ငါ့ကို မောင်းတာဟာ ငါ့ကို စကားပြောတာတဲ့လား’ ခုတော့ သိပြီ။ ငါ အလုပ်ထွက်တော့မှ။ ငါဟာ စိတ္တဇဆေးရုံထဲမှာ သော့ခတ်ထားရမယ့် အဘိုးကြီးကို စကားပြောနေမိတာပါကလား။

“မင်း ဘဝပေး သင်ခန်းစာတွေကို လေ့လာဆည်းပူးချင်ရင် မင်း ကြီးပွားမယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းကို ဘဝက ဆက်ပြီး မောင်း

နေမှာပဲ။ လူတွေက နှစ်မျိုးနှစ်စား ပြုလုပ်ကြတယ်။ တချို့က ဘဝရဲ့
မောင်းနှင်ချက်ကို ဆက်ပြီး ပေးပြီး ခံကြတယ်။ တချို့က ဒေါသထွက်ပြီး
ပြန်ပြီး မောင်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြန်မောင်းတာက သူတို့ရဲ့ အလုပ်
ရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့ အလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ရဲ့ ယောက်ျားတို့
မိန်းမတို့ကို ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကို မောင်းနေတာ ဘဝကပါကလား
ဆိုတာ မသိကြဘူး။”

သူ ဘာပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရ။

“ဘဝက ငါတို့အားလုံးကို မောင်းနှင်နေတာပဲ။ တချို့က
စိတ်ပျက် လက်လျှော့လိုက်ကြတယ်။ တချို့က ရန်လုပ်ကြတယ်။
လူနည်းစုကလေးပဲ သင်ခန်းစာယူပြီး ဘဝခရီးကို ဆက်နှင်ကြတယ်။
သူတို့က ဘဝရဲ့ မောင်းနှင်ချက်ကို ကြိုဆိုကြ တယ်။ အဲဒီလူနည်းစု
ကတော့ ဘဝရဲ့ မောင်းနှင်မှုဆိုတာ လိုအပ်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။
နောက်ပြီး သူတို့က တစ်ခုခုကို သင်ယူဆည်းပူးချင်ကြတယ်လေ။ သူတို့
က ပညာယူတယ်။ ဆည်းပူးတယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့ဆက်လျှောက်တယ်။
အများစုက လက်မြောက်အရှုံးပေးကြတယ်။ မင်းလိုလူစား အနည်း
အကျဉ်းကတော့ ရန်လုပ်ကြတယ်”

ဖေဖေချမ်းသာ မတ်တတ်ထသည်။ ပြုပြင်ဖို့ လိုနေပြီဖြစ်ပြီး
တကျိကျိ မြည်နေသော သစ်သားပြတင်းတံခါးကို ပိတ်သည်။

“မင်း ဒီသင်ခန်းစာကို လေ့လာဆည်းပူးနိုင်ရင် မင်းဟာ ဉာဏ်
အမြော်အမြင်ရှိပြီး ကြွယ်ဝတဲ့၊ ပျော်ရွှင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာ
လိမ့်မယ်။ မသင်ယူ မဆည်းပူးနိုင်ရင်တော့ မင့်အလုပ် လုပ်ခနည်းတာ၊
ဒါမှမဟုတ် မင့်ပြဿနာတွေအတွက် မင့်အလုပ်ရှင်ကို အပြစ်ဖို့ရင်း
တစ်သက်လုံး အချိန်ကုန်သွားမှာပဲ။ မင်းရဲ့ ငွေကြေးအခက်အခဲတွေကို
ဖြေရှင်းနိုင်အောင် မဟာကံထူးရှင်ကြီးဖြစ်ဖို့ မျှော်ကိုးဆုတောင်းရင်း

မင့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေထိုင်ကျင်လည်သွားရလိမ့်မယ်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် နားထောင်နေသေးရဲ့လားဆိုတာ သိရအောင် ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်နှင့် ကျွန်တော့်အကြည့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်မှု စီးကြောင်းတွေ စီးဆင်းသွားသည်။ သူ၏ နောက်ဆုံး ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော် အကြည့်လွှဲလိုက်၏။ သူ ပြောတာမှန်ကြောင်း ကျွန်တော် သိနေသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အပြစ်ဖို့နေသည်။ နောက်ပြီး သင်ယူလေ့လာခွင့်ပြုဖို့ ကျွန်တော်က တောင်းဆိုနေသေးသည်။ ကျွန်တော် ရန်လုပ်နေမိပါကလား။

ဖေဖေချမ်းသာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါမှမဟုတ် မင်းက သွေးကြောင်တဲ့ လူစားမျိုးဖြစ်နေရင်တော့ ဘဝက တစ်ချက်မောင်းလိုက်တိုင်း အလွယ်တကူ လက်မြောက်အရုံးပေးလိုက်မှာပဲ။ မင်းဟာ အဲဒီလိုလူစားမျိုးဖြစ်နေရင် တစ်သက်လုံး အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးကင်းကျင့်ကြံနေထိုင်တော့မယ်။ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာမယ့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အားမွေးပြီး စောင့်နေလိမ့်မယ်။ နောက်တော့ ဘဝကို စိတ်ပျက်ပြီး ငြီးငွေ့နေတဲ့ အဘိုးကြီးအဖြစ်နဲ့ သေသွားမှာပဲ။

“မင်းကို တကယ်ချစ်တဲ့ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက ခင်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်ကြိုးစားသူတစ်ယောက်ကိုး။ မင့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အန္တရာယ်ကင်းဆေးရှင်းနေထိုင်သွားမယ်။ သင့်မြတ်လျော်ကန်တဲ့ ကိစ္စတွေပဲ လုပ်ဆောင်သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားက မင်းကို ဘဝက အနိုင်ယူခွင့်ပေးထားတာ။ အရဲကိုးစွန့်စားရမှာကို ရင်ထဲအသည်းထဲက ကြောက်နေတာ။ တကယ်က မင်း နိုင်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှုံးနိမ့်သွားမှာ ကြောက်

တဲ့ စိတ်က နိုင်လို့ ရင်ခုန်လှိုက်မောရမယ့် စိတ်ထက်ပိုပြီး ကြီးမားနေတယ်။ မင်းအရဲ့ မဲကိုးဘူးဆိုတာကို မင်းနဲ့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ သိတယ်။ မင်းရင်ထဲက ကြောက်စိတ်ကို မင်းပဲ သိတယ်။ ဒီတော့ ခြေချော်လက်ချော် မရှိတဲ့ လမ်းကြောင်းကို မင်းရွေးတော့တာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးတွေ ဆုံမိပြန်သည်။ ဆယ်စက္ကန့်လောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေ၏။ ဆိုလိုချက်ကို သဘောပေါက်ပြီဆိုမှ အကြည့်လွှဲကြသည်။

“ဦးက ကျွန်တော့်ကို မောင်းနေတာပဲ”

“တချို့ကတော့ အဲဒီလို ပြောကြလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ မင်းကို ဘဝရဲ့ အရသာ မြည်းစမ်းကြည့်ခိုင်းတာလို့ပဲ ပြောမယ်” ဖေဖေချမ်းသာ ပြုံးပြုံးပြော၏။

“ဘယ်လို ဘဝရဲ့ အရသာလဲ” ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။ စိတ်ဆိုးနေဆဲ။ သို့သော် စူးစမ်းချင်စိတ်ကလေး ဝင်နေပြီ။ သင်ယူဖို့ပင် အသင့် ဖြစ်နေပြီ။

“ငွေရှာနည်း သင်ပေးပါလို့ ငါ့ကိုပြောတာ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပထမဦးဆုံးပဲကွ။ ငါ့ဆီမှာ အလုပ်သမားပေါင်း ၁၅၀ ကျော်ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်မှ ငွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငါ့ဗဟုသုတတွေကို မေးတဲ့လူ မရှိဘူး။ သူတို့ တောင်းတာ အလုပ်တစ်ခု၊ နောက်ပြီး လုပ်ခ။ ဒါပဲ။ ငွေအကြောင်း သင်ပေးဖို့ တစ်ခါမှ ပြောဖော် မရကြဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ထဲက အများစုဟာ သူတို့ဘာအတွက် အလုပ်လုပ်နေတယ် ဆိုတာကို တကယ်တမ်း နားမလည်ဘဲ ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ကြတာရော။ ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့အရွယ် အကောင်းဆုံးအချိန်တွေ ကုန်ဆုံးသွားကြရတယ်လေ”

ကျွန်တော် ဆက်ထိုင်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်နေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက ငွေရှာနည်းသင်ယူချင်နေတဲ့အကြောင်း မိုက်က ပြောလာတော့ ဘဝနဲ့ နီးစပ်တဲ့ သင်ရိုးတစ်ခု ပုံစံချဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။ ငါ့ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထွက်အောင် ဟောလို့ ပြောလို့ ရတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင့်နားထဲကို တစ်လုံးမှ ဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ တော့ ငါ့စကားတွေ မင်း နားဝင်အောင် ဘဝကို နည်းနည်း မောင်း ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ၁၀ ဆင့်ပေးတာပေါ့”

“ဒီတော့ တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ရတဲ့ သင်ခန်းစာက ဘာလဲ။ ဦးဟာ အချောင်လိုက်ပြီး အလုပ်သမား တွေကို ခေါင်းပုံဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာလား။”

ဖေဖေချမ်းသာကုလားထိုင်ကို လှုပ်ယမ်းပြီး အူလိုက်သည်းလှိုက် ရယ်သည်။ သူ အရယ်ရပ်ပြီးမှ ပြောသည်။

“မင့်အယူအဆကို ပြောင်းရင်ကောင်းမယ်ကွ။ ငါဟာ ပြဿနာ ကောင် ဆိုပြီး ငါ့ကို အပြစ်ဖို့နေတာ ရပ်လိုက်တော့။ ပြဿနာက ငါဆို ရင် မင်း ငါ့ကိုပြောင်းလဲ အောင်လုပ်ရမယ်။ အဲ...ပြဿနာက မင်း ဖြစ်နေရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ရတယ်။ တစ်ခုခုတတ် အောင် သင်ယူဆည်းပူးပြီး အမြော်အမြင်ရှိအောင် လုပ်ယူ။ လူများစုဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ကလွဲရင် ကမ္ဘာကြီးထဲက လူတွေအားလုံးကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲစေချင်ကြတာကလား။ ငါ ပြောလိုက်မယ်။ တခြားလူတိုင်းကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ရတာထက် မင်းကိုယ်မင်း ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ရ တာ ပိုပြီး လွယ်တယ်ကွ”

“ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး”

“မင့်ပြဿနာတွေကြောင့် ငါ့ကို အပြစ်ဖို့မနေနဲ့” ဖေဖေ ချမ်းသာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ ဦးက ၁၀ ဆင့်ပေးတာကိုး”

“ဒီတော့ မင်း ဘာပညာရလဲ” ပြုံးလျက်မေးသည်။

“ဦးဟာ အချောင်သမားဆိုတာပေါ့” ကျွန်တော် ပြောင်ချော်ချော် အပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“တွေ့လား၊ ပြဿနာက ငါလို့ မင်း ထင်နေတယ်လေ”

“ဟုတ်နေတာပဲဟာ”

“ကဲ... အဲဒီအတိုင်း သဘောထားလို့ကတော့ မင်းဘာမှ ပညာရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာက ငါလို့ သဘောထားနေတော့ မင်း ဘာဆက် လုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို လုပ်ခပိုမပေးရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်ပိုပြီး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပြီး သင်မပေးရင် ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်မှာပေါ့”

“အပြောကောင်းသကွာ၊ လူများစုပြောတာလည်း အဲဒီအတိုင်း ကွက်တိပဲ။ သူတို့ အလုပ်ထွက်တယ်။ နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခု၊ နောက်ထပ်အခွင့်အလမ်း တစ်ခုနဲ့ လုပ်ခပိုရမယ့်နေရာကို ရှာကြတယ်။ အလုပ်သစ်က၊ ဒါမှမဟုတ် လုပ်ခပိုရတာက ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်း ပေးလိမ့်မယ်လို့ သူတို့တကယ် ယုံကြည်ကြတယ်လေ။ များသော အားဖြင့်တော့ ပြေလည်မသွားပါဘူး”

“ဒီတော့ ပြဿနာကို ဘယ်ဟာက ဖြေရှင်းပေးမှာလဲ။ တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်လုပ်ခကိုပဲ ယူပြီး ပြုံးပြုံးကလေး နေရမှာလား”

ဖေဖေချမ်းသာ ပြုံးလိုက်၏။ “တခြားလူတွေ လုပ်နေတာ အဲဒီ အတိုင်းပဲလေ။ သူတို့နဲ့ သူတို့မိသားစုတွေ ငွေကြေးအရ ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ပဲ လခကို လက်ခံယူနေကြ တာပဲလေ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံပိုရရင် သူတို့ပြဿနာပြေလည်မှာပဲ ထင်ပြီး

လုပ်ခတိုးရဖို့ မျှော်လင့်ကြတယ်လေ။ အများစုကတော့ ဒီအဖြစ်ကို လက်ခံကြတာပဲ။ တချို့က တခြားအလုပ်တစ်ခု တွဲလုပ်ပြီး ကြိုးစား အားထုတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း လုပ်ခနည်းနည်းလေးပိုရတာပါပဲ”

ကျွန်တော် ထိုင်ရင်း ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖေဖေ ချမ်းသာ သင်ပေးနေသည့် သင်ခန်းစာကို သဘောပေါက်စပြုလာသည်။ ဤကား ဘဝ၏အရသာဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလာသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်မော့ကြည့်ပြီး စောစောက မေးခွန်းကိုပင် ထပ်မေးသည်။

“ဒီတော့ ပြဿနာကို ဘယ်ဟာက ဖြေရှင်းပေးမှာလဲ”

“ဒီဟာက” ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အသာအယာပုတ်ပြီး ပြောသည်။

“မင့် နားရွက်နှစ်ဖက်ကြားက ဒီဟာက ဖြေရှင်းပေးမှာပေါ့”

ဤအချိန် ဤသမယကလေးကား သူ၏ အဓိကအချက်အချာ ကျသော အယူအဆကို မျှဝေဖွင့်ပြောသည့် သမယကလေးပေတည်း။ ဤအယူအဆကား ကျွန်တော့်ဖေဖေနှစ်ပါးနှင့် သူ့အလုပ်သမားတွေကို သူမတူအောင် ခွဲခြားပေးလိုက်သည့် အယူအဆ။ ဖေဖေနှစ်ပါးက အထက်တန်းပညာတွေ တတ်သော်လည်း တစ်သက်လုံး ငွေကြေးအရ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေချိန်တွင် ဖေဖေချမ်းသာအား ဟာဝိုင်ယီမှာ အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာစေသည့် အယူအဆ။ ဤကား ဘဝတစ် လျှောက်လုံးကို အသွင်ကူးပြောင်းလဲစေမည့် ထူးကဲသော အယူအဆ တစ်ရပ်ပါတည်း။

ဤအယူအဆကို ဖေဖေချမ်းသာက ထပ်ကာတလဲလဲ ပြော၏။ ဤအယူအဆကို ကျွန်တော်က သင်ခန်းစာ အမှတ် (၁) ဟု သတ်မှတ် ပါသည်။

ဆင်းရဲသားများနှင့် လူလတ်တန်းစားများက ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ် လုပ်သည်။

ချမ်းသာသူများတွင် သူတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြုမည့် ငွေရှိသည်။
 နေခြည်တောက်ပသော ထိုစနေနေ့နံနက်တွင် ဖေဖေနှင်းပါးက သင်ပေး
 သော အယူအဆနှင့် လုံးဝဥသံ့ ခြားနားသော အယူအဆတစ်ရပ်ကို
 ကျွန်တော် သင်ယူဆည်းပူးလိုက်ရ၏။ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်တွင်
 ဖေဖေနှစ်ဦးစလုံးက ကျွန်တော့်အား ဆည်းပူးလေ့လာစေချင်ကြောင်း
 ကျွန်တော် သတိပြုမိလာ၏။ ဖေဖေနှစ်ဦးစလုံးက ဆည်းပူးလေ့လာဖို့
 အားပေးတိုက်တွန်းကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ဆည်းပူးလေ့လာစေလိုသည့်
 အကြောင်းအရာတွေကတော့ မတူညီ။

ကျွန်တော်၏ အထက်တန်းပညာတတ်ဖေဖေက ကျွန်တော့်အား
 သူလုပ်သလို လုပ်စေချင်သည်။

“ငါကတော့ မင်းကို စာကြိုးစားစေချင်တယ်။ အဆင့် ကောင်း
 ကောင်းနဲ့ စာမေးပွဲအောင်။ ဒါမှ ဧရာမကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ ဘဝ
 အာမခံချက်ရှိမယ့် အလုပ်တစ်ခုရမယ်။ အမြင့်ဆုံး ခံစားခွင့်တွေရအောင်
 တော့ လုပ်ပေါ့ကွာ”

ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော့်အား ငွေလည်ပတ်ပုံကို လေ့လာ
 ဆည်းပူးစေချင်သည်။ သို့မှ ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးအောင်
 ငွေကို ခိုင်းတတ်မည်ဆို၏။ သည်သင်ခန်းစာများကို ကျွန်တော့်ဘဝ
 တစ်လျှောက်လုံး လေ့လာသွားရပေမည်။ ဖေဖေချမ်းသာ၏ လမ်းညွှန်မှု
 ကြောင့်ဖြစ်သည်။ စာသင်ခန်းက သင်ပေးလိုက်သောကြောင့် မဟုတ်။

ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော်၏ ပထမသင်ခန်းစာကို ဆက်
 သင်သည်။

“တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်နဲ့ အလုပ် လုပ်ပေးရတဲ့အတွက် မင်း
 စိတ်ဆိုးတာကို ငါဝမ်းသာသကွ။ တကယ်လို့ မင်း စိတ်မဆိုးဘဲ ပျော်
 ပျော်ကြီး လက်ခံမယ်ဆိုရင် မင်းကို သင်မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငါ ပြောရ

တော့မှာ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ တကယ်တမ်း သင်ယူလေ့လာတော့ မယ်ဆိုရင် အားထုတ်မှုနဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒဆိုတာတွေ ရှိရမယ်။ ရမ္မက် ဆိုတာ ဒေါသနဲ့ အချစ်ပေါင်းစပ်ထားတာဆိုတော့ ဒီသင်ယူရေးကိစ္စမှာ ဒေါသက ကြီးမားတဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လူများစုဟာ သေချာရေရာမှ လုပ်ချင်ကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကို ဦးဆောင်နေတာက ရမ္မက်မဟုတ်ဘဲ ကြောက်စိတ် ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါကြောင့် သူတို့တွေ လုပ်ခနည်းနည်းပဲရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လက်ခံကြတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ တချို့လူတွေက ပြောတယ်၊ ငါက လူတွေကို ခေါင်းပုံဖြတ် စားနေတယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက ကြံစိုက်ခင်း တို့ အစိုးရဌာနတို့လောက်မှ မပေးဘဲကိုး။ ငါကတော့ လူတွေဟာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ခေါင်းပုံဖြတ်နေတာလို့ ပြောမယ်။ ကြောက်နေတာက သူတို့ လေ။ ငါမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ပိုပေးသင့်တယ်လို့ ဦး မထင်မိဘူးလား”

“ပေးဖို့ မလိုဘူးလေ၊ တစ်ခုရှိတာ ပိုက်ဆံပိုရတာက သူတို့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဖေဖေကိုပဲ ကြည့်လေ၊ သူပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရတယ်၊ ဒါလည်း သူ့အကြွေးတွေ ကျေအောင် မဆပ်နိုင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံသာ ပိုပေးကြည့် လူများစုဟာ ကြွေးပိုတင်မှာပဲ”

“ဒါကြောင့် တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်ပဲ ပေးတာပေါ့လေ” ကျွန်တော် ပြုံးပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒါဟာ သင်ခန်းစာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပေါ့”

“အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ကြည့်လေ၊ မင်းဖေဖေ ကျောင်းတက်တယ်၊ အဆင့်မြင့်ဆုံးပညာတွေ သင်တယ်၊ ဒီတော့ လခကောင်းတဲ့ အလုပ်

တစ်ခု ရမယ်ပေါ့၊ ရလည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ခုထိ ငွေကြေး ပြဿနာ ပေါ်နေတုန်းပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျောင်းမှာ ငွေကြေး အကြောင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒတောင် မသင်ခဲ့ရလို့ပဲ။ အဲ ဒါထက် ပိုဆိုး တာက သူဟာ ငွေရဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်တာကို ယုံကြည်နေတာပဲ”

“ဦးက မယုံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ နှစ်နှစ်ကာကာ မယုံဘူး၊ မင်းငွေရှာဖို့ အလုပ် လုပ် တတ်ချင်သပါ့ဆိုရင် ကျောင်းဆက်တက်နေ၊ အဲဒီပညာသင်ဖို့ အသင့် လျော်ဆုံးနေရာက ကျောင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အလုပ်လုပ်ပေးမယ့် ငွေရှာနည်း သင်ယူချင်သပါ့ ဆိုရင်တော့ ငါ သင်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း သင်ယူချင်တယ် ဆိုမှပါ”

“အဲဒီ ပညာကို လူတိုင်း မသင်ယူချင်ကြဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငွေရဖို့အလုပ်လုပ်တာကို သင်ယူရတာ ပိုလွယ်လို့ပဲ၊ အထူးသဖြင့် ငွေအကြောင်း ဆွေးနွေးလာရင် မင်းရဲ့ကြောက်စိတ်က အဓိက စိတ်ခံစားချက် ဖြစ်နေရင်ပေါ့”

“ကျွန်တော် သဘော မပေါက်ဘူးခင်ဗျ” ကျွန်တော် မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအတွက် လောလောဆယ်ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ လူများစု အလုပ်တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတာ ကြောက်စိတ်ကြောင့်လို့သာ မှတ်ထား၊ ကြွေးတွေ မဆပ်နိုင်မှာ ကြောက်တဲ့စိတ်၊ အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်တဲ့စိတ်။ ငွေလုံလုံလောက်လောက်မရမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်၊ ဘဝကို တစ်ကနေ ပြန်စရာမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်၊ အဲဒီကြောက်စိတ်ကြောင့်ပဲ ဝမ်းကျောင်း ပညာတစ်ရပ်၊ ဒါမှမဟုတ် သက်မွေးပညာတစ်ခုကို သင်ယူကြတာပေါ့။ နောက်တော့ ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ကြတယ်လေ၊ လူများစုဟာ ငွေကြေးရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်လာကြတယ်....။ နောက်တော့ သူတို့ရဲ့အလုပ်ရှင်ကို

စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ကြတယ်”

“ဦးကို အလုပ်လုပ်ပေးမယ့်ငွေ ရအောင်လုပ်ဖို့ သင်ယူဆည်းပူး တာက ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်တာနဲ့ လုံးဝ မတူဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လားဟင်”

“လုံးဝမှ တကယ့်ကို လုံးဝဥသယုံခြားနားတယ်”

သာယာလှပသော ဟာဝိုင်ယီစနေနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော် တို့ နှုတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ ခုလောက်ဆို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ဘေ့စ်ဘောပွဲ စနေလောက်ပြီ။ သို့သော် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းများကြောင့် တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်ဖြင့် အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့မိသည်ကို ကျွန်တော်ပီတိ ဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့် သူငယ် ချင်းတွေ မသင်ရသည့် ပညာတစ်ခုကို ကျွန်တော် သင်ယူတတ်မြောက် တော့မည်ဟု စိတ်ထဲက သိနေသည်။

“ပညာယူဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား” ဖေဖေချမ်းသာက မေးသည်။

“အသေအချာပေါ့” ကျွန်တော် ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ ကတိတည်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ မင်းကို အဆေးကနေပြီး သင်ပေး နေတာကွ။”

“အသက် ကိုးနှစ်အရွယ်မှာ ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို မင်း သိသွားပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့လ အတွေ့အကြုံကို နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်နဲ့သာ မြှောက်ကြည့်လိုက်၊ အဲဒါဆို လူများစု သူတို့ဘဝသက်တမ်းမှာ ဘာတွေ လုပ်ပြီး ဘယ်လို ခံစားကြရသလဲဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်သွား လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူးခင်ဗျ”

“ငါနဲ့တွေ့ရဖို့ မင်းတန်းစီပြီး ဆောင့်နေရတော့ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။ တစ်ကြိမ်က အလုပ်တောင်းဖို့၊ နောက်တစ်ကြိမ်က လုပ်ခပိုတောင်းဖို့”

“စိတ်ဆင်းရဲတယ်”

“ငွေရရှိ အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါ ကလားလို့ လူတော်တော်များများ ခံစားကြရလိမ့်မယ်။”

“နောက်ပြီး မစွပ်စာတင်က မင်းလက်ထဲကို အကြွေစေ့သုံးစေ့ ထည့်ပေးတော့ကော ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“ဒီငွေကလေးဟာ မဖြစ်စလောက်ပဲလို့ ခံစားရတယ်၊ ဘာမှ မရ သလိုပါ ပဲ၊ ကျွန်တော် မကျေမနပ်ဖြစ်မိတာပေါ့”

“အေး... အဲဒါဟာ လခထုတ်ချိန်မှာ အလုပ်သမားအများစု ခံစား ရတဲ့ ခံစားချက်ပဲ၊ အထူးသဖြင့် အခွန်အခအားလုံးနဲ့ တခြား ဖြတ် တောက်ငွေတွေ ဖြတ်တောက်ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာပေါ့၊ ယုတ်စွအဆုံး မင်း ကမှ လုပ်ခအပြည့်အဝ ရသေးတယ်”

“ဟင်...အလုပ်သမားတွေ သူတို့ရဲ့လုပ်ခကို အပြည့်မရဘူးလို့ ဦးဆို လိုတာလား”

ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီးမေးမိ၏။

“ဟား... ဘယ်ကြော့မလဲကွာ၊ အစိုးရက သူ့ဝေစုကို အမြဲတမ်း အရင်ဆုံး ဖြတ်ယူတာကွ”

“သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြတ်ယူတာလဲဟင်”

“အခွန်အခတွေပေါ့ကွာ၊ မင်း ငွေသုံးရင် အခွန်ကောက်တယ်၊ မင်း ဝင်ငွေရရင် အခွန်ကောက်တယ်၊ မင်း ငွေစုရင် အခွန်ကောက်တယ်၊ မင်းသေရင် အခွန်ကောက်တယ်”

“လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို အလုပ်ခံနေကြတာလဲ”

“ချမ်းသာသူတွေက အဲဒီလိုအလုပ်မခံဘူးကွ” ဖေဖေချမ်းသာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။ “ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ လူလတ်တန်းစားတွေက ခံနေ ကြရတာ၊ ငါပြောရဲ့ပါတယ်ကွာ... ငါဆို မင်းဖေဖေထက် ဝင်ငွေများ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခွန်အခတွေကျတော့ သူက ငါ့ထက်ပို ပေးနေရတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဦးရာ” ကိုးနှစ်သား ကောင်လေး တစ်ယောက်အတွက် သည်အဖြစ်မျိုးက မဖြစ်နိုင်၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ “အစိုး ရက အဲဒီလို လုပ်နေတာကို လူတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပြုနေရ တာလဲ”

ဖေဖေချမ်းသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်တော် ခုလို ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောနေမည့်အစား သူပြောတာကို နားထောင်စေချင် သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် စိတ်ငြိမ်သွားသည်။ ကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်မနှစ်မြို့၊ ဖေဖေဆို အခွန်အကောက်တွေ အများကြီးပေးရသည့်အတွက် အမြဲ ညည်းတွားတတ်၏။ သို့ပေမဲ့ သည် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဘာမျှ မလုပ်ခဲ့။ ထိုသို့ ဖြစ်နေခြင်းသည် ဘဝက သူ့ကို မောင်းနေတာလား။

ဖေဖေချမ်းသာက သူ့ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို ဖြည်းလေးစွာနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ လှုပ်ယမ်းနေ၏။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“ပညာယူဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

ကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ငါပြောခဲ့သလိုပဲ သင်ယူဆည်းပူးစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ငွေက မင်းကို အလုပ်လုပ်ပေးလာအောင် ဘယ်လိုခိုင်းရမယ်ဆိုတာ ကတော့ မင်းတစ်သက်လုံး လေ့လာရမယ့် ပညာပဲ။ လူများစုဟာ တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်တက်ကြတယ်။ လေးနှစ်လည်းပြည့်ရော သူတို့ရဲ့ ပညာရေးလည်း အဆုံးသတ်သွားရော။ ငါ့ရဲ့ ငွေအကြောင်း သင်ယူ လေ့လာမှုကတော့ တစ်သက်လုံးဆက်ပြီး သင်နေရမယ်ဆိုတာ။ ငါ သိပြီးသား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ပိုပြီး သိလာလေ၊ တတ်လာလေ ဒီထက်ပိုပြီးသိဖို့ တတ်ဖို့လိုလာလေ ဆိုတာကို တွေ့မြင်

လာလို့ပဲ။

“လူများစုက ဒီပညာကိုဘယ်တော့မှ မလေ့လာကြဘူးကွ။ သူတို့ အလုပ် ဝင်လုပ်တယ်၊ လုပ်ခထုတ်တယ်၊ ဝင်ငွေထဲကနေ ထွက်ငွေကို နုတ်ချလိုက်တယ်။ ဒါပဲ။ အဲဒီလိုလည်းလုပ်ပြီးရော သူတို့ဘာဖြစ်လို့ ငွေကြေးအခက်အခဲရှိနေရပါလိမ့်လို့ တွေးကြတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ငွေပိုရရင် အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားလိမ့်မယ်လို့ သူတို့တွက်ကြ တယ်၊ ငွေကြေးအကျပ်အတည်း တွေ့နေရတာဟာ ငွေကြေးဆိုင်ရာ အသိပညာမရှိလို့ဆိုတာကို လူနည်းစုကလေးပဲ သဘောပေါက်ကြ တယ်ကွ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ဖေဖေ အခွန်အကောက်ပြဿနာတွေ ပေါ်နေ တာဟာ သူ ငွေအကြောင်း နားမလည်လို့လား” ကျွန်တော် အတွေး ရှုပ်စွာ မေး၏။

“ငါပြောမယ်၊ ငွေက မင်းကို အလုပ်အကျွေး ပြုလာအောင် ဘယ်လိုခိုင်းရမယ်ဆိုတဲ့ ပညာရပ်ကိုလေ့လာဆည်းပူးရာမှာ အခွန် အကောက်ဆိုတာ အစိတ်အပိုင်း သေးသေးလေးတစ်ခုပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ မင်းအတွက် ငွေက အလုပ်လုပ်ပေးစေတဲ့ ပညာကို ဆည်းပူးဖို့ မင်းမှာ ရမ္မက်ရှိသေးလားဆိုတာ သိချင်တာလောက်ပါပဲ။ လူများစုမှာ အဲဒီရမ္မက်မရှိဘူးကွ။ သူတို့က ကျောင်းကို သွားချင်ကြ တယ်။ ဝမ်းကျောင်းပညာတစ်ရပ် သင်မယ်၊ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဟေးလား ဝါးလား နေမယ်၊ ပြီးတော့ လခတွေ အများကြီးထုတ်ယူမယ်”

“တစ်နေ့မှာတော့ ကြီးမားတဲ့ ငွေကြေးအကျပ်အတည်း တွေကြုံ ပြီး အိပ်ရာက ပြူးပြူးပျာပျာထလာမယ်၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့ဟာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေလို့မရတော့ဘူး။ ငွေက မင်းအတွက် အလုပ်လုပ် ပေးပုံကို မသင်ယူမဆည်းပူးဘဲ ငွေရဖို့သာ အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့အတွက်

ပေးဆပ်ရတဲ့တန်ကြေးက အဲဒါပဲ။ ကဲ ဒီတော့ မင်း လေ့လာဆည်းပူးဖို့ ရမ္မက်ရှိသေးရဲ့လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခု အလုပ်ပြန်လုပ်တော့၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ငါတစ်ပြားမှ မပေးဘူး”

“ဗျာ” ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်၏။

“မင်း ငါပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ တစ်ပြားမှ မပေးဘူး။ အရင်အတိုင်း စနေနေ့တိုင်း သုံးနာရီအလုပ်လုပ်ရမယ်။ ဒီတစ်ချိတော့ တစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်လည်း မရတော့ဘူး။ မင်း ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ငွေရဖို့ သက်သက်အတွက် အလုပ်မလုပ်တဲ့အကြောင်းကို သင်ယူချင်တယ်ဆို။ ဒီတော့ ငါ မင်းကို တစ်ပြားမှ မပေးတော့ဘူး”

ကျွန်တော် ကိုယ့်နားပင် ကိုယ်မယုံနိုင်။

“ခု မင်းနဲ့ ပြောတဲ့စကားတွေကို မိုက်နဲ့လည်း ပြောပြီးပြီ။ သူဆို အလုပ် လုပ်နေပြီ။ စည်သွတ်ဘူးတွေ ဖုန်ခါ၊ ပြန်စီ၊ အလကားပဲတင်းနဲ့ လုပ်ပေးတာ။ မင်းလည်း အဲဒီကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် သွားလုပ်တော့လေ”

“အဲဒါ မတရားဘူး” ကျွန်တော် အော်ပစ်လိုက်၏။ “ဦး တစ်ခုခု တော့ ပေးရမှာပေါ့”

“မင်းပဲ ပညာသင်ယူချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေကွာ၊ မင်း ဒီပညာကို ခုလောလောဆယ်မှ မသင်ယူရင် မင်းလည်း ငါ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်စောင့်နေတဲ့ ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ဟိုလူကြီးလိုပဲ ကြီးပြင်း လာမှာပဲ။ ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ရင်း သူတို့လို ငါ အလုပ်မပြုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရင်းပေါ့ကွာ။

“ဒါမှမဟုတ်လည်း မင်းဖေဖေလို ဝင်ငွေတွေ အမြောက်အမြား ရပြီး ကြွေးတွေ လည်ပင်းခိုက်အောင်တင်၊ ငွေပိုရရင် ကြွေးပြဿနာ

ပြေလည်မယ်လို့ မျှော်လင့်။ အဲဒီဘဝမျိုး မင်းလိုလားတယ်ဆိုရင်တော့ နဂိုအတိုင်းတစ်နာရီ ၁၀ ဆင့်ပြန်ပေးမယ်လေကွာ။ ဒါမှမဟုတ် လူများ စုလုပ်သလို မင်းလည်း လိုက်လုပ်လို့ရတယ်၊ လုပ်ခပေးတာ နည်းတယ် လို့ ညည်းညူ အလုပ်ထွက်၊ နောက်အလုပ်တစ်ခုရှာ”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုတ်ပြသည်။ “ဒါကို အသုံးချ၊ မင်း ဒါကို ကောင်းကောင်းအသုံးချရင် ခုလိုအခွင့်အရေး ပေးတဲ့ အတွက် မကြာမီအတွင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်လာလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး မင်းသူဌေးကလေးအဖြစ်နဲ့ လူလားမြောက်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အား ကမ်းလှမ်း လိုက်သည့် ကြမ်းတမ်းသော၊ ရက်စက်သော အပေးအယူကိစ္စကို မယုံနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် သည်နေရာသို့ လာခဲ့သည်မှာ လုပ်ခ တိုးတောင်းဖို့၊ ခုသူက ကျွန်တော့်အား ပြောနေသည်မှာ ဘာမျှ မယူဘဲ အလုပ်လုပ်ပေးဖို့။

ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။ “ဒါ ကို အသုံးချကွာ၊ ကဲ ဒီကနေ မြန်မြန်သွားပြီး လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ချေတော့”

* * *

သင်ခန်းစာ ၁။ ။ ချမ်းသာသူတွေက ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ခြင်း မဟုတ်။

ကျွန်တော် လုပ်ခမရကြောင်း ဖေဖေနှမ်းပါးအား ပြောမပြ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နားမလည်သေးသည့် အကြောင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ခွေးအလှည်းနင်းသလို ရှင်းပြမနေချင်။

မိုက်နှင့် ကျွန်တော် နောက်ထပ်သုံးပတ် စနေနေ့တိုင်း အလုပ် လုပ်သည်။ တစ်နေ့လျှင် သုံးနာရီ။ ဘာမျှမရ။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍

မပူ။ အမြဲလုပ်နေရသည့် အလုပ်ဖြစ်၍ တဖြည်းဖြည်း လွယ်လွယ်လာသည်။ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေသည်မှာ ကစားခွင့်မရတော့သည့် ဘေ့စ်ဘောပွဲများ၊ နောက်ပြီး ရုပ်ပြစာအုပ် အနည်းအကျဉ်းပင် မဝယ်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်။

တတိယမြောက် သီတင်းပတ်တွင် မိုက်ဖေဖေ ဝင်လာသည်။ ကားရပ်ကွင်းသို့ သူ့ထရပ်ကား ဝင်လာသံ၊ စက်သတ်သောအခါ ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက်နှင့် စက်ရပ်သွားသံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရသည်။ သူ့ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။ မစွစ်မာတင်ကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်သည်။ အလုပ်အကိုင်အခြေအနေကို မေးမြန်းသည်။ ပြီးတော့ ရေခဲမုန့်အအေးသေတ္တာကြီးဖွင့်ပြီး ရေခဲမုန့်နှစ်ခု ယူသည်။ ကျသင့်ငွေကို ပေးသည်။ ပြီးတော့ မိုက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လက်ငှေ့ပြသည်။

“သားတို့ တို့များ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ လမ်းကို ဖြတ်သည်။ ကားနှစ်စီး သုံးစီးကို ရှောင်သည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်သည်။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် လူကြီးတချို့ ဘေ့စ်ဘောကစားနေကြ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပျော်ပွဲစား စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူက မိုက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ရေခဲမုန့်တစ်ခုစီ ပေးသည်။

“အဆင်ပြေကြရဲ့လား သားတို့”

“အိုကေပဲ” မိုက်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာတွေတတ်ပြီလဲ”

မိုက်နှင့် ကျွန်တော် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ပခုံးတွေ တွန့်လိုက်ကြ၏။ ပြီးတော့ ပြိုင်တူလို ခေါင်းခါပြလိုက်ကြ၏။

ဘဝ၏ အကြီးမားဆုံး ထောင်ချောက်ကို ရှောင်ရှားခြင်း

“ကဲ...သားတို့နှစ်ယောက်စပြီး စဉ်းစားသင့်ပြီ။ ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး သင်ခန်းစာတွေထဲက တစ်ခုကို မင်းတို့ မြင်တွေ့နေရပြီ။ ဒီသင်ခန်းစာကို မင်းတို့ တတ်မြောက်သွားရင် အလွန်တရာ လွတ်လပ်ပြီး အာမခံချက်ရှိတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပျော်ရွှင်စံစားရလိမ့်မယ်။ ဒီသင်ခန်းစာကို မတတ်မြောက်လို့ကတော့ မင်းတို့ မစွမ်းမာတင်လို ဘဝမျိုး၊ ဒီပန်းခြံထဲမှာ ဘေ့စ်ဘောကစားနေသူတွေရဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ဇာတ်သိမ်းကြရလိမ့်မယ်။

“သူတို့ဟာ လုပ်ခကလေး မဖြစ်စလောက်ရဖို့ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကြတယ်။ အလုပ်အာမခံချက်တို့၊ တစ်နှစ် သီတင်းပတ်သုံးပတ်လောက် အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့တို့၊ လေးဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး အလုပ်လုပ်ပြီး မဝရေစာ အငြိမ်းစားလခ ကလေးရဖို့တို့ဆိုတဲ့ အစွဲမှားကို ဖက်တွယ်ထားကြမယ်။ အဲဒီလို နေရတဲ့ ဘဝကို မင်းတို့ ရင်ခုန်ကြည်နူးတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ကို တစ်နာရီ ၂၅ ဆင့်ပေးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်တဲ့ လူကောင်း သူကောင်းတွေပဲ။ ဦးက သူတို့ကို လှောင်နေတာလား” ကျွန်တော် ရန်လုပ်လိုက်၏။

ဖေဖေချမ်းသာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေး သန်းသွားသည်။

“မစွမ်းမာတင်ဟာ ငါ့အမေတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ငါ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလောက် မရက်စက်ပါဘူး။ ငါပြောတာတွေက ရက်စက်သလို ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခုကို သိမြင်လာအောင် ထောက်ပြချင်လွန်းလို့ ဒီလိုပြောနေရတာ။ မင်းတို့တစ်ခုခုကို မြင်တွေ့လာအောင် မင်းတို့ရဲ့ အမြင်ကို ချဲ့ပေးချင်တယ်။ လူများစုဟာ အဲဒီတစ်စုံတစ်ခုကို မြင်ခွင့်တွေ့ခွင့်မရကြရှာဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့အမြင်က ကျဉ်းမြောင်းလွန်းနေလို့။ လူများ စုဟာ သူတို့ခြေကျံနေတဲ့ ထောင်ချောက်ကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ကြ မတွေ့ကြဘူး။”

မိုက်နှင့် ကျွန်တော် ထိုင်နေကြသည်။ သူ့ဆိုလိုချက်ကို တိတိပပ နားမလည်။ သူပြောပုံက ရက်စက်သလိုရှိ၏။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်စုံတစ်ခုကို သိမြင်လာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေကြောင်းတော့ ရိပ်မိကြသည်။

ဖေဖေချမ်းသာက အပြုံးတစ်စဖြင့် ပြောသည်။ “အဲဒီတစ်နာရီ ၂၅ ဆင့်ဆိုတာ မနိပ်ဘူးလား။ အဲဒီနှုန်းက မင်းတို့ကို ရင်ခုန်သံ နည်းနည်းမြန်မလာစေဘူး လား။”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြီး “ဟင့်အင်း” ဟု ပြောလိုက်၏။ တကယ် တော့ ရင်ခုန်သံတော်တော်ကလေး မြန်သွားပါသည်။ တစ်နာရီ ၂၅ ဆင့် ဆိုသည့် လုပ်ခမှာ ကျွန်တော့်အတွက် နည်းနည်းနော့နော့မှ မဟုတ် ဘဲ။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို တစ်နာရီကို တစ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်ကွာ” ဖေဖေချမ်းသာ မထိတထိ အပြုံးဖြင့် ပြော၏။

ခုတော့ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းမြည်နေပြီ။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်က သံကုန်အော်ဟစ်နေ၏။ “ယူလိုက်၊ ယူလိုက်” တဲ့။ ကျွန်တော် ကြားနေရတာတွေ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ သို့တိုင် ကျွန်တော် ဘာမျှမပြော။

“အိုကေ၊ တစ်နာရီ နှစ်ဒေါ်လာကွာ”

ကိုးနှစ်သက်တမ်းသာ ရှိသေးသည့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်နှင့် နှလုံး သားသည် ပေါက်ကွဲထွက်လုခမန်းဖြစ်နေပြီ။ တကယ်တော့ အချိန် ကာလက ၁၉၅၆ ခုနှစ်။ တစ်နာရီ နှစ်ဒေါ်လာ လုပ်ခရလျှင် ကျွန်တော်

သည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး ချာတိတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပေ
မည်။ သည်လောက် ဝင်ငွေရဖို့ကို ကျွန်တော် စိတ်ပင် မကူးရဲ။
“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်ချင်သည်။ အပေးအယူကို လက်ခံ
လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်လို့ ရနေသည်။
စက်ဘီးအသစ်တစ်စီး။ ဘွဲ့စံဘောလက်အိတ်အသစ်တစ်စုံ။ နောက်ပြီး
ကျွန်တော့်ငွေသားတွေကို ဖျိုးခနဲ ဖျပ်ခနဲ ထုတ်ပြလိုက်သောအခါ
ဝိုင်းအုံချစ်ခင်လာမည့် သူငယ်ချင်းတွေ။ ထို့ပြင် ဂျင်မီနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း
သူဌေးသားတွေက ကျွန်တော့်အား ငမဲ့ဟု ဘယ်တော့မှ ခေါ်ဝေါ်လို့ရမည်
မဟုတ်တော့။ သို့သော် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှ
အသံထွက်မလာ။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွေ အပူလွန်ပြီး ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်တာ
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သို့ပေမဲ့ ရင်ထဲအသည်းထဲကတော့ တစ်နာရီ
နှစ်ဒေါ်လာလုပ်ခအား အသည်းအသန်ကို လိုချင်တပ်မက်နေ၏။

ရေခဲမုန့်က အရည်ပျော်ပြီး လက်ပေါ်သို့ စီးကျနေပြီ။ ရေခဲမုန့်
ကတော့ထဲမှာ ရေခဲမုန့်မကျန်တော့။ မြေကြီးပေါ်မှာတော့ စေးကပ်ကပ်
ရေခဲမုန့်အရည်များကို ပျော်ရွှင်စွာ စားသုံးနေသည့် ပုရွက်ဆိတ်များ။

ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော်တို့ ချာတိတ်နှစ်ကောင်ကို အကဲခတ်
ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ပြန်ပြီးငေးကြည့်နေသည်။ မျက်လုံး
ကြီးတွေ အပြူးသားဖြင့်။ ဦးနှောက်တွေထဲမှာတော့ ဗလာနတ္ထိ၊ ဘာမျှမရှိ။
ကျွန်တော်တို့ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေကြောင်း သူသိသည်။ သူ့ကမ်းလှမ်း
ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုလားတပ်မက်နေပြီ ဆိုတာလည်း သူသိသည်။
လူသားတစ်ဦးချင်းတွင် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဝယ်ယူလိုရသည့် ပျော့ညံ့
ချက်နှင့် လိုအပ်ချက်တစ်ခုရှိနေကြောင်း သူသိသည်။ နောက်ပြီး လူသား
တစ်ဦးချင်းတွင် ငွေဖြင့် ဝယ်ယူမရသည့် စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာမှုနှင့်

စိတ်ပြဋ္ဌာန်းချက် ပြတ်သားမှုဆိုတာ ရှိကြောင်းလည်း သူသိသည်။ ဘယ်
စိတ်ဓာတ်က ပိုမိုအားကောင်းသလဲဆိုတာပဲ ရှိသည်။ သူက သူ့ဘဝတွင်
စိတ်ဓာတ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်စုံ
တစ်ယောက်အလုပ်လာလျှောက်သဖြင့် လူတွေ့မေးမြန်းတိုင်း ထိုသူတွေ
၏ စိတ်ဓာတ်ကို သူ စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့၏။

“ကဲကွာ၊ တစ်နာရီ ငါးဒေါ်လာ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်သွားပြီ။ ကမ်းလှမ်းချက်က သိပ်များ
လွန်းပြီး၊ မထော်မနမ်းဖြစ်နေ ပြီ။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်လို ခေတ်ကာလမျိုးတွင်
တစ်နာရီ ငါးဒေါ်လာထက်ပိုရသည့် လူကြီးဆိုလို့ သိပ်များများစားစား
မရှိ။ တပ်မက်မှုတွေ ပျောက်သွားသည်။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု ဝင်
လာသည်။

မိုက်အား ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူက ကျွန်တော့်
ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်၏ ပျော့ညံ့ပြီး လိုလားတပ်မက်
သော အစိတ်အပိုင်းသည် အသံတိတ်နေပြီ။ ဈေးဖြတ်လို့ မရသော
အစိတ်အပိုင်းက လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်လာသည်။ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍
တည်ငြိမ်မှုတစ်ခုနှင့် သေချာရေရာမှုတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်နှင့်
စိတ်ဓာတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့လေပြီ။ မိုက်လည်း ထိုအတိုင်း
ဖြစ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိနေသည်။

“ကောင်းပါလေ့ကွာ” ဖေဖေချမ်းသာ ဖွဖွကလေးပြောသည်။

“လူများစုမှာ ဈေးနှုန်းတစ်ခုရှိတယ်ကွ။ သူတို့မှာ ဈေးနှုန်းတစ်ခုရှိနေတာ
သူတို့ရဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ လောဘဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကြောင့်ပေါ့။
ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ပြောရရင် ငွေမရှိမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်က တို့ကို
ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်အောင် တွန်းပေးတယ်။ အဲဒီနောက် လခ

လည်းရရော လောဘ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆန္ဒက ငွေနဲ့ ဝယ်လိုရတဲ့ ကိစ္စတွေ အကြောင်းစပြီး စဉ်းစားစေတော့တာပဲ။ နောက်တော့ ပုံစံဝင်သွားရော”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲဟင်” ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“အိပ်ရာကထ၊ အလုပ်သွား၊ ကြွေးတွေဆပ်၊ အိပ်ရာကထ၊ အလုပ် သွား၊ ကြွေးတွေဆပ်ဆိုတဲ့ ပုံစံပေါ့။ အဲဒီနောက် သူတို့တွေရဲ့ ဘဝကို စိတ်ခံစားချက်နှစ်ခုက မောင်းနှင်နေတာပဲ။ ကြောက်စိတ်နဲ့ လောဘလေ။ သူတို့ကို ပိုက်ဆံပေးကြည့်။ သူတို့က ပိုသုံးပြီး အဲဒီသံသရာကို ဆက်ကြ တယ်။ အဲဒါကို ငါ ပြောတာပေါ့။ ‘ကြွက်အပြေးပြိုင်ပွဲ’ ဆိုတာ”

“တခြားနည်းလမ်းတစ်ခု ရှိသေးလား” ဟု မိုက်က မေးသည်။

“ရှိတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို လူနည်းစုလောက်ပဲ ရှာဖွေ တွေ့ကြတယ်ကွ”

“အဲဒီနည်းက ဘယ်လိုလဲဟင်” မိုက်က မေး၏။

“မင်းတို့ အလုပ်လုပ်ရင်း၊ ငါနဲ့တွဲပြီး လေ့လာရင်း ရှာဖွေ တွေ့ လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ထားတာ အဲဒီနည်းပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် ငွေပေးတဲ့ ပုံစံအားလုံးကို ရုပ်သိမ်းထားတာပေါ့”

“အရိပ်အမြွက်ကလေးလောက် ပြောမပြနိုင်ဘူးလား” မိုက်က မေး၏။ “ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်လုပ်နေရတာ ငြီးငွေ့ လာပြီ။ အထူးသဖြင့် ဘာမှမရဘဲ လုပ်ပေးနေရတာကိုပေါ့”

“အင်း၊ ပထမအဆင့်က မှန်တဲ့စကားကို ပြောဖို့”

“ကျွန်တော်တို့ လိမ်မပြောကြပါဘူး” ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့ လိမ်ပြောနေတယ်လို့ ငါမပြောပါဘူး။ မှန်တဲ့စကားကို ပြောဖို့သာ ငါပြောတာ”

“ဘယ်အကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာလဲ”

“မင်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲဆိုတာပေါ့။ မင်း တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ

ပြောပြဖို့ မလိုဘူး။ မင်းကိုယ်မင်းပဲ ပြောရမှာ”

“ဒီပန်းခြံထဲက လူတွေ၊ ဦးဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူတွေ၊ မစ္စစ်မာတင်တို့တွေဟာ အဲဒီလို မလုပ်ကြဘူးလို့ ဦးဆိုလိုတာလားဟင်”

“ငါတော့ တယ်ပြီး မထင်ဘူး။ အဲဒီအစား သူတို့ဟာ ပိုက်ဆံ မရှိမှာကို ကြောက်ကြတယ်။ အဲဒီ အကြောက်စိတ်ဓာတ်ကို ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့ တွေးခေါ်ကြဆဲရမယ့်အစား သူတို့က တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဦးနောက်သုံးပြီး တုံ့ပြန် လှုပ်ရှားရမယ့်အစား စိတ်ခံစားချက် နောက်ကို လိုက်ပြီး တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားကြတယ်လေ”

ဖေဖေချမ်းသာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ခေါင်းကို ပုတ်ပြု ပြီး ပြောသည်။

“အဲဒီနောက် သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေကလေး နည်းနည်းရသွား ရော။ အဲဒီမှာ တစ်ခါ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု၊ ဆန္ဒနဲ့လောဘဆိုတဲ့ စိတ်ခံစား ချက်တွေက လွှမ်းမိုးလာပြန်ရော။ ဒီတော့ စဉ်းစားကြဲဆဲရမယ့်အစား နောက်တစ်ခါ တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားကြပြန်ရော”

“ဒါဆို သူတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေက သူတို့အတွေးကို လွှမ်းမိုး နေတာပေါ့နော်” ဟု မိုက်က မေးသည်။

“အဲဒါ အမှန်ပေါ့။ သူတို့ ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာကို အမှန် အတိုင်း ပြောမယ့်အစား ခံစားချက်နောက်ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်ပြီး တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားကြတော့တာပဲ။ အဲ... စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုတော့ မလုပ်ကြဘူး။ သူတို့က ကြောက်ရွံ့မှုကို ခံစားရတယ်။ ဒီတော့ အလုပ် သွားတယ်။ ပိုက်ဆံက ကြောက်ရွံ့မှုကို ဖြေဖျောက်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ဖြေဖျောက်မပေးပါဘူး။ အဲဒီကြောက် စိတ်အဟောင်းကြီးက သူတို့ကို ခြောက်လှန့်တယ်။ ဒီတော့ အလုပ်ကို ပြန်သွားတယ်။ ပိုက်ဆံက သူတို့ရဲ့ကြောက်စိတ်တွေကို ငြိမ်သက်သွား

စေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြန်ရော။ ပိုက်ဆံက အဲဒီလို လုပ်မပေးနိုင် တာတွေ တွေ့ရပြန်ရော။

“ကြောက်စိတ်က သူတို့ကို ထောင်ချောက်ထဲ တွန်းပို့ထားတာ လေ။ အလုပ် လုပ်၊ ငွေရ၊ အလုပ်လုပ်၊ ငွေရ၊ ကြောက်စိတ်ပျောက် သွားမယ်လို့ မျှော်လင့်ဆိုတဲ့ ထောင်ချောက်ပေါ့ကွာ။ သူတို့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အိပ်ရာကထတိုင်း သူတို့နဲ့ အတူလိုက်ပြီး ထလာတာက ကြောက်စိတ်အဟောင်းကြီးလေ။ သန်းပေါင်းများစွာ ချိတဲ့ လူတွေဟာ အဲဒီကြောက်စိတ်ဟောင်းကြီးကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ကြဘူး။ ပူပန်သောကနဲ့ နပန်းလုံးနေရတဲ့ ညတွေကို ကျော်ဖြတ်ကြရတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ ဘာလုပ်ကြလဲ။ အိပ်ရာကထပြီး အလုပ်သွားကြတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့စိတ်ကို တရီရီ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတဲ့ ကြောက်စိတ်ကြီးကို အသေသတ်နိုင်မှာပဲလို့ မျှော်လင့်ကြတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဘဝ တွေကို ငွေက ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေတာ။ အဲဒါကို သူတို့က အမှန်အတိုင်း ဝန်မခံကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ။ နောက်တော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် တွေကိုပါ ငွေက ချုပ်ကိုင်ထားတော့တာပဲ”

ဖေဖေချမ်းသာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ၏။ သူ့စကား လုံးတွေက ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်ထဲသို့ စိမ့်ဝင်နေသည်။ သူ့စကား တွေကို မိုက်နှင့်ကျွန်တော် ကြား၏။ သို့ပေမဲ့ သူ ဘာတွေပြောနေသည်ကို အပြည့်အဝနားမလည်။ ကျွန်တော် သိတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ကမန်း ကတန်း အလုပ်ချိန်အမီ ပြေးကြသည့်လူကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး မကြာခဏ ဆိုသလို အတွေးကြွယ်ခဲ့မိ၏။ အလုပ်သွားရတာ သိပ်ပျော်ရွှင်ကြည်နူး စရာ ကောင်းပုံတော့ မရ။ သူတို့သည်လည်း ဘယ်တော့မျှ စိတ်ချမ်းသာ နေပုံမပေါက်၊ သို့ပေမဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူတို့သည် အလုပ်ခွင် သို့ ကသောကမျော ပြေးနေကြရပုံရှိ၏။

သူ့ ဆိုလိုချက်တွေ ထိုက်သင့်သလောက် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထဲ ဝင်သွားပြီဆိုတာ သိသော ဖေဖေချမ်းသာက ဆက်ပြောသည်။

“ငါကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲဒီထောင်ချောက်ကို ရှောင်ရှား စေချင်တယ်၊ မင်းတို့ကို ငါအဓိကသင်ပေးချင်တာ အဲဒါပဲ။ ချမ်းသာရုံ သက်သက် မရည်မှန်းကြနဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ချမ်းသာရုံနဲ့ ပြဿနာက ပြေလည်မသွားဘူး။”

“မပြေလည်ဘူး၊ ဟုတ်လား” ကျွန်တော် အံ့အားတသင့် မေး လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ မပြေလည်ဘူး၊ တခြား စိတ်ခံစားချက်အကြောင်း အပြီးသတ် အောင်ပြောဦးမယ်၊ လိုအင်ဆန္ဒလေ။ တချို့က လောဘလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကတော့ လိုအင်ဆန္ဒလို့ခေါ်တာ ပိုကြိုက်တယ်။ ပိုကောင်းတာတစ်ခုခု၊ ပိုလှတာ၊ ပိုပျော်စရာကောင်းတာ ဒါမှမဟုတ် ပိုပြီး ရင်ဖိုစရာကောင်းတာ တစ်ခုခုကို လိုချင်တပ်မက်တာဟာ လုံးဝ သဘာဝကျတယ်။ ဒီတော့ လူတွေငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လိုအင်ဆန္ဒကြောင့်။”

“သူတို့ဟာ ငွေနဲ့ဝယ်လို့ ရမယ်ထင်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရယူဖို့ ငွေကို လိုချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေကြောင့်ရတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုက သက်တမ်း ကို တိုတတ်တယ်၊ ဒီတော့ ပိုပြီးပျော်ရွှင်အောင်၊ ပိုပြီးကြည်နူးအောင်၊ ပိုပြီးသက်သာအောင်၊ ပိုပြီးလုံခြုံမှုရှိအောင်၊ ပိုပြီးငွေလိုလာရော၊ ဒီတော့ အလုပ်ကို ဖိလုပ်တယ်၊ ကြောက်စိတ်နဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကြောင့် ငြိမ်းချမ်းမှု မရတဲ့ သူတို့စိတ်တွေကို ငွေက သက်သာပျောက်ကင်းစေမယ်လို့ မျှော် လင့်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငွေက သူတို့မျှော်လင့်တာကို လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။”

“သူဌေးတွေတောင် မရဘူးလား” ဟု မိုက်ကမေး၏။

“သူဌေးတွေ အပါအဝင်ပေါ့၊ တကယ်တမ်းပြောရရင် သူဌေး

တော်တော်များများ ချမ်းသာတာဟာ လိုအင်ဆန္ဒကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊
 ကြောက်စိတ်ကြောင့်၊ ငွေကတော့ ဒီကြောက်စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပေး
 မှာပဲလို့ တွက်ကြတယ်။ ဒီတော့ ငွေတွေ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်လာအောင်
 စုဆောင်းကြတယ်။ သူတို့ ကြုံတွေ့လာရတာက ကြောက်စိတ်ပိုပြီး
 ကြီးထွားလာတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ခုတော့ ဒီငွေတွေ ဆုံးရှုံးသွားမှာ ကြောက်
 နေပြီလေ။

“သူတို့မှာ ငွေတွေ ပုံအော့ရှိနေပေမဲ့လည်း အလုပ်နဲ့လက်နဲ့
 မပြတ်အောင် လုပ်နေတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ရှိတာပေါ့။ သူတို့နွမ်းပါးနေစဉ်
 တုန်းကထက် ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေသန်းကြွယ်
 သူဌေးတွေ ရှိတာပေါ့။ သူတို့ငွေ တွေ ပြန်ကုန်သွားမှာကို ပိုပြီးကြောက်နူး
 တုန်နေကြတယ်လေ။ ချမ်းသာဖို့...ချမ်း သာဖို့ဆိုပြီး သူတို့ကို မောင်းနေ
 တဲ့ ကြောက်စိတ်တွေက ပိုပြီး ဆိုးသထက်ဆိုးလာတယ်။ သူတို့စိတ်ဓာတ်
 ရဲ့ ပျော့ညံ့ပြီး လိုချင်တပ်မက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းက ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်
 လောင်လောင် အော်ဟစ်လာတယ်။ ငွေက ဆောင်ကြဉ်းပေးထားတဲ့
 အိမ်ကြီးရခိုင်တွေ၊ မော်တော်ကားတွေ၊ အထက်တန်းစားဘဝတွေ ဆုံးရှုံး
 သွားရင် သူတို့မိတ်ဆွေတွေက ဘာပြောကြမလဲဆိုတာ စိုးရိမ်ပူပန်ကြ
 တယ်။ သူတို့ဟာ ချမ်းသာတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေ ပိုရှိလာတယ်။ ဒါပေမဲ့
 သူတို့တော်တော်များများဟာ စိတ်ပိုင်းအရ ကြိရာမရဖြစ်နေကြတယ်။
 ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေကြတယ်”

“ဒီတော့ ဆင်းရဲသူတစ်ယောက်က ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာသလား”
 ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ ငါတော့ မထင်ဘူး၊ ငွေကို မက်လွန်းတာဟာ စိတ်
 ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်သလို ငွေကို ရှောင်ရှားတာလည်း စိတ်ရောဂါတစ်မျိုး
 ပဲ”

ထိုအခိုက်တွင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လူကြီးတစ်ဦး ကျွန်တော်တို့ စားပွဲနားမှ ဖြတ်သွားသည်။ အမှိုက်ပုံးကြီးတစ်ခု အနီးမှာရပ်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ မွေနှောက် ရှာဖွေနေသည်။ ထိုလူကြီးကို ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လျစ်လျူရှုထားပေမည်။

ဖေဖေချမ်းသာက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်ဒေါ်လာတန် တစ်ရွက်ထုတ်ယူပြီး ထိုလူကြီးကို ပြသည်။ ပိုက်ဆံကို မြင်သွားသော အခြေအနေမဲ့လူကြီး ချက်ချင်း ပြေးလာသည်။ ပိုက်ဆံကို ယူသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ အများကြီး ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကံကောင်း ထောက်မစွာရလာသော အသပြာငွေစကို ကိုင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ လစ်သွားတော့၏။

“ငါ့ အလုပ်သမားအများစုဟာ သူနဲ့ သိပ်မထူးလှဘူး၊ ‘အိုး၊ ကျုပ်က ငွေကို သိပ်အာရုံစိုက်တာမဟုတ်ဘူး’ လို့ ပြောတဲ့ လူတွေအများကြီး ငါတွေ့ဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း သူတို့ဟာ တစ်နေ့ရှစ်နာရီလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေကြတာပဲ၊ အဲဒါအမှန်တရားကို ငြင်းပယ်တာပေါ့။ ငွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင် သူ တို့ ဘာကိစ္စအလုပ်လုပ်နေကြသလဲ။ အဲဒီတွေးပုံတွေးနည်းဟာ ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုတဲ့ လူတစ်ယောက် ထက်တောင် စိတ္တဇဆန်သေးတယ်”

ထိုနေရာမှာ ထိုင်ပြီး ဖေဖေချမ်းသာပြောသည့် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်က ကျွန်တော့်အဖေရင်း ပြောသည့်စကားတွေကို ပြန်ပြီးကြား ယောင်မိ၏။ ဖေဖေအကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ပြောခဲ့သည့်စကားတွေကတော့ ‘ငါက ငွေကိုစိတ်မဝင်စားဘူးကွ’ ဟူ၏။ နောက်ပြီး ‘ငါအလုပ်လုပ်နေတာ ငါ့အလုပ်ကို မြတ်နိုးလို့’ ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ပြောတတ်သေးသည်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကြောက်စိတ်နဲ့ လောဘတွေ တစ်စွန်းတစ်စမှ မရှိတော့တဲ့အချိန်ထိ ငွေရဖို့ အလုပ် မလုပ်ရဘူးလား” ကျွန်တော် မေး၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်တာ အချိန်ဖြုန်းရာပဲ ရောက်မယ်။ လူဆိုတာ စိတ်ခံစားချက်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာ။ စိတ်ခံစားချက်တွေရှိမှ လူပီသတာ။ စိတ်ခံစားချက်ဆိုတာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ စွမ်းအားပဲ။ မင်းတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို မှန်မှန် ကန်ကန်သုံးသပ်၊ မင်းတို့ရဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားချက်ကို မင်းတို့အတွက် အကျိုးရှိအောင် အသုံးချ၊ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ အကျိုးမဲ့ အောင် အသုံးမချနဲ့။”

“အောင်မယ်လေးဗျာ” ဟု မိုက် ရေရွတ်လိုက်၏။

“ငါ ခုပြောသွားတာတွေကြောင့် စိတ်မညစ်ကြနဲ့။ နောင်နှစ်တွေ နောင်နှစ်တွေ ကြာလာတော့ ဒီစကားတွေဟာ ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ရှိလာ လိမ့်မယ်။ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို လေ့လာအကဲဖြတ်သူ အဖြစ် နဲ့ပဲနေ၊ တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားသူ မဖြစ်စေနဲ့၊ လူများစုဟာ သူတို့ရဲ့ စဉ်းစား တွေးခေါ်မှုကို သူတို့ရဲ့စိတ်ခံစားချက်တွေက ဦးဆောင်နေတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးကွ။ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ဟာ မင်းတို့ရဲ့ စိတ် ခံစား ချက်တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင် စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု ပြုတတ်အောင်တော့ လေ့လာသင်ကြားရမယ်ကွ”

“ဥပမာ တစ်ခုလောက် ပေးနိုင်မလား”

“သိပ်ရတာပေါ့၊ ‘ငါတော့ အလုပ်တစ်ခုရှာဖို့ လိုနေပြီ’ လို့ လူ တစ်ယောက်က ပြောလာပြီဆိုရင် စိတ်ခံစားချက်တစ်ခုက စဉ်းစား တွေးခေါ်မှုကို ဦးဆောင်ပြု လုပ်နေတာဖြစ်ဖို့ အလားအလာများတယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိမှာ ကြောက်စိတ်က အဲဒီအတွေးကို မွေးထုတ်ပေးတာ”

“ဒါပေမဲ့ လူတွေက ပေးစရာကြွေးတွေရှိနေရင် ငွေလိုလာကြတာပဲ”

မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ လိုလာကြတာပေါ့။ ငါပြောတာက စဉ်းစား
တွေးခေါ်မှုကို ခဏခဏဆိုသလို ဦးဆောင်နေတာက ကြောက်စိတ်လို့
ပြောတာပါ”

“ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး” ဟု မိုက်က ပြော၏။

“ဥပမာအဖြစ်ပြောရရင် ငွေကြေး မလောက်မငဖြစ်မှာ ကြောက်
တဲ့စိတ် ပေါ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီကြောက်စိတ် ပျောက်သွားအောင် ငွေစ
နည်းနည်းပါးပါးရမယ့် အလုပ်တစ်ခုကို ချက်ချင်း ပြေးရှာမယ့်အစား
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းတစ်ခု မေးကြည့်ဖို့ကောင်းတယ်။ ‘အလုပ်
တစ်ခု ဝင်လုပ်တာ ဒီကြောက်စိတ် ရေရှည်ပျောက်သွားဖို့ အကောင်းဆုံး
အဖြေဟုတ်ရဲ့လား’ လို့။ ငါ့အမြင်မှာတော့ အဖြေက ‘ဟင့်အင်း’ ပဲ။
အထူးသဖြင့် မင်းတို့ လူတစ်ဦးရဲ့ တစ်သက်တာလုံးကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်ရင်ပေါ့။ အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ရေရှည်ပြဿနာ
တစ်ရပ်ကို ရေတိုဖြေရှင်းနည်းပဲကွ”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေအမြဲတမ်း ပြောတာကတော့ ‘ကျောင်းနေ၊ အဆင့်
ကောင်း ကောင်းရအောင်ကြိုးစား၊ ဒါမှ အာမခံချက်ရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခု
ရမှာ’ တဲ့” ကျွန်တော် အတွေးရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ရင်ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဲဒါပြောတာကို ငါ သဘောမပေါက်တယ်၊
လူများစုက အဲဒီနည်းကို အကြံပြုကြတယ်၊ အဲဒါဟာ လူများစုအတွက်
တော့ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေ အဲဒီအကြံပြုချက်
ကို ပေးရတဲ့ အခြေခံအကြောင်းရင်းကတော့ ကြောက်စိတ်ကြောင့်ပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ ဒီစကားပြောတာ သူ့ကြောက်လို့လို့ ဦး
ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဝင်ငွေရအောင် မရှာနိုင်ဘဲ လူတော သူတောမ

တိုးမှာ သူ ကြောက်နေတယ်လေ။ ငါပြောတာကို တလွဲအဓိပ္ပာယ် မကောက်နဲ့။ သူမင်းကို ချစ်ပါတယ်။ မင်းကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေ ချင်တယ်။ သူဒီလိုကြောက်တာ လျော်ကန်သင့်မြတ်တယ်လို့ ငါထင် ပါတယ်။ ပညာရေးတစ်ခုနဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက ကြောက်စိတ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘူး။

“ပိုက်ဆံကလေးနည်းနည်းပါးပါးရဖို့ မနက်မိုးလင်းရင် ကျုံးရုန်း ထရတဲ့ ကြောက်စိတ်၊ မင်းကျောင်းတက်မှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းကြီး ဖြစ်ပေါ်နေစေတဲ့ ကြောက်စိတ် အတူတူပဲပေါ့ကွ”

“ဒီတော့ ဦးကကော ဘယ်လိုအကြံပေးမလဲ”

“ငါကတော့ မင်း ငွေရဲ့စွမ်းအားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချ တတ်အောင် သင်ပေးချင်တယ်။ အဲဒီစွမ်းအားကို ကြောက် မနေအောင် ပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းကို သူတို့က ကျောင်းမှာ သင်မပေးကြဘူး။ မင်း အဲဒီပညာကို မတတ်ရင် မင်းဟာ ငွေရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ် သွားလိမ့်မယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ရေးရေးကလေး အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လာပါပြီ။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို အမြင်ကျယ်စေချင်သည်။ မစွစ်မာတင် မမြင်နိုင် တာ၊ သူ့အမှုထမ်းတွေ မမြင်နိုင်တာ၊ သို့မဟုတ် ငွေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ဖေဖေ မမြင်နိုင်တာတွေကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ဖို့၊ သိဖို့။ သူ ခိုင်းနှိုင်းသည့် ဥပမာတွေသည် သူပြော စဉ်ကတော့ ရက်စက်လွန်းရာ၊ မစာနာလွန်းရာ ရောက်သည် ထင်ရ၏။ သို့ပေမဲ့ သူ့စကားတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်သောအခါမျှ မမေ့တော့။ ထိုနေ့ကပင် ကျွန်တော် အမြင် ကျယ်လာသည်။ နောက်ပြီး လူများစု၏ ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် ထောင် ချောက်ကို ကျွန်တော် မြင်သာထင်သာ ဖြစ်လာ၏။

“မင်းတို့ ဘာသိလဲ။ ငါတို့အားလုံးဟာ နောက်ဆုံးတော့ အလုပ်

သမားတွေချည်းပါပဲ။ အလုပ်လုပ်တဲ့အဆင့်တွေသာ မတူညီကြတာ။
 ငါကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲဒီဘဝထောင်ချောက်ကို ရှောင်တိမ်းခွင့်
 ရစေချင်တာပါပဲ။ ကြောက်စိတ်နဲ့ လိုအင်ဆန္ဒဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားချက်
 တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ထောင်ချောက်။ အဲဒီ ခံစားချက်နှစ်မျိုးကို
 မင်းတို့အတွက် အကျိုးရှိအောင် သုံး။ မင်းတို့အတွက် အကျိုး ယုတ်
 အောင် မသုံးနဲ့။ မင်းတို့ကို ငါသင်ပေးချင်တာ အဲဒါပဲ။

“မင်းတို့ ငွေတွေ တစ်ပုံကြီး ရရုံလောက် သင်ပေးဖို့ ငါ အာသိသ
 မရှိဘူး။ အဲဒီငွေတွေ တစ်ပုံကြီးက ကြောက်စိတ်ကိုကော လိုအင်ဆန္ဒ
 ကိုပါ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘူး။ ကြောက်စိတ်နဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို အရင် မထိန်း
 ချုပ်နိုင်ဘဲ ငွေကြေးချမ်းသာလာရင် မင်းတို့ကြေးကြီးစား ကျွန်တွေပဲ
 ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ အဲဒီထောင်ချောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ရှောင်
 ကွင်းရမလဲ” ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“ဆင်းရဲမွဲတေမှု၊ ဒါမှမဟုတ် ငွေကြေးမပြည့်စုံမှု ဖြစ်ပေါ်လာ
 ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ကြောက်စိတ်နဲ့ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးမှုပဲ။ လူတွေ
 ထောင်ချောက်ထဲက မထွက်နိုင်တာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖန်တီးတဲ့
 ကြောက်စိတ်နဲ့ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့်ပဲ။ ဒီတော့ မင်းတို့
 နှစ်ယောက် ကျောင်းတက်ကြပါ။ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့တွေ ယူကြပါ။ ငါက
 မင်းတို့ကို ထောင်ချောက်ထဲ မရောက်အောင် သင်ပေးပါ့မယ်”

ပဟေဠိ၏ အဖြေတွေ တစ်စချင်း ပေါ်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ဖေဖေ
 အထက်တန်း ပညာတတ်ကြီးသည် ပညာတွေ အများကြီးတတ်၏။
 အဆင့်မြင့်ဝမ်းကျောင်း အလုပ်တစ်ခုရှိ၏။ သို့သော် ငွေကြေးကို ခိုင်းစေ
 နည်း၊ သို့မဟုတ် သူ့ ကြောက်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နည်းတွေတော့
 ကျောင်းက သင်မပေးလိုက်။ ခုတော့ ရှင်းသွားပြီ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်

ဖအေနှစ်ဦးထံမှ မတူခြားနားပြီး အရေးကြီးသော ပညာများကို သင်ယူ လေ့လာနိုင်ပေပြီ။

“ဖေဖေက ပိုက်ဆံမရှိမှာ ကြောက်တဲ့စိတ်အကြောင်း ပြောပြခဲ့ တယ်။ ငွေလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးကို ဘယ်လို ထိခိုက်စေလို့လဲ” မိုက်က မေးသည်။

“မင်းတို့ကို လုပ်ခတိုးပေးတဲ့နည်းနဲ့ ဆွဲဆောင်တော့ မင်းတို့ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။ မင်းတို့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေ တိုးလာတာ သတိထား မိကြရဲ့လား”

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

“မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေ နောက်ကို မလိုက်တဲ့အတွက် မင်းတို့ရဲ့ တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေးသွားပြီး စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်စွမ်း ရှိ လာတယ်။ အဲဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ငါတို့မှာ ကြောက်စိတ်နဲ့ လောဘဆိုတဲ့ ခံစားချက်တွေ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပဲ။ ခုချိန်ကစပြီး မင်းတို့ အတွက် အရေးအကြီးဆုံးက အဲဒီစိတ်ခံစားချက်တွေကို မင်းတို့ အကျိုး ရှိအောင်၊ နောက်ပြီး ရေရှည်အကျိုးရှိအောင် အသုံးချတတ်ဖို့ပဲ။

“မင်းတို့ရဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုကို အဲဒီစိတ်ခံစားချက်တွေက ဦးဆောင်ပြီး မင်းတို့ကို ခိုင်းသွားခွင့်မပြုလေနဲ့။ လူများစုဟာ ကြောက် စိတ်နဲ့ လောဘကို သူတို့ အကျိုးမဲ့ရာမဲ့ကြောင်းအတွက် အသုံးချကြ တယ်ကွ။ အဲဒါဟာ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးမှုရဲ့ အစပဲ။ သူတို့ဟာ ငွေ နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ခံစားချက် ဦးဆောင်တဲ့ အတွေးတွေဟာ သူတို့ကို ဘယ်ဘဝရောက်အောင် ခေါ် သွားနေတယ်ဆိုတာ မဆင်ခြင်မစဉ်းစားကြဘူး။

“အဲဒီအဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ လှည်းတစ်စီးကို ဆွဲလာတဲ့ မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်ကွ။ သူပိုင်ရှင်က မြည်းရဲ့ နှာခေါင်းနားလေး

မှာ မုန်လာဥတစ်လုံး တွဲလောင်းချပေးထားတယ်။ ပိုင်ရှင်ကတော့ သူ သွားချင်ရာ လျှောက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြည်းခများမှာတော့ မုန်လာဥကို စားရနိုး၊ စားရနိုးနဲ့ အာရုံမှားပြီး လိုက်နေတာကလား။ နောက်နေ့ ကျတော့လည်း ဒီမြည်းလိုက်နေရမယ့် မုန်လာဥတစ်လုံး ရှိနေပြန်ရော”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘေ့စ်ဘောလက်အိတ်အသစ်တို့၊ သကြားချောင်းနဲ့ ကစားစရာအရုပ်တို့ကို မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မြည်းရဲ့ မုန်လာဥလို ဖြစ်လာတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဖေဖေ” ဟု မိုက်က မေး၏။

“ဒါပေါ့။ နောက်အသက်ကလေးနည်းနည်းကြီးလာတော့ မင်းရဲ့ ကစားစရာအရုပ်ကလေးတွေက ပိုပြီး ဈေးကြီးလာရော။ မော်တော် ကားသစ်၊ မော်တော်ဘုတ်၊ ဧရာမအိမ်ကြီး... မင်းသူငယ်ချင်းတွေ အထင်ကြီးအောင်လေ။ ကြောက်စိတ်က မင်းကို တံခါးအပြင် ရောက် အောင် တွန်းထုတ်တယ်။ လိုအင်ဆန္ဒက မင်းကို ခေါ်တယ်။ ကျောက် ဆောင်တွေနဲ့တွေ့အောင် မြူဆွယ် ဖြားယောင်းတယ်။ အဲဒါ ထောင် ချောက်ပေါ့”

“ဒီတော့ အဖြေက ဘာလဲ” ဟု မိုက်က မေးသည်။

“ကြောက်စိတ်နဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပိုပြီး ပြင်းထန်လာစေတာက အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးမှုကွ။ အဲဒါကြောင့် ငွေတွေ သောက်သောက်လဲ ချမ်းသာတဲ့ လူချမ်းသာတွေ ပိုပြီး ချမ်းသာလာလေ ကြောက်စိတ်တွေ ပိုကြီးလာလေဖြစ်တာပေါ့။ ငွေဟာ မုန်လာဥပဲ။ အာရုံမှားမှုပဲ။ တကယ် လို့ အဲဒီမြည်းသာ အခြေအနေတစ်ရပ်လုံး ခြုံငုံကြည့်နိုင် မြင်နိုင်ရင် မုန်လာဥနောက်ကို တစိုက်မတ်မတ် လိုက်နေဖို့ကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားတော့ မှာပဲ”

ဖေဖေချမ်းသာက ဘဝဆိုသည်မှာ အသိဉာဏ်မဲ့မှုနှင့် ဉာဏ်

အလင်းရောင်အကြား ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆက်ရှင်းပြသည်။

လူတစ်ဦးသည် မိမိ၏ စိတ်သန္တာန်အကြောင်း သိနားလည်အောင် ရှာဖွေစမ်းမှု ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်နှင့် အသိဉာဏ်မဲ့မှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဆို၏။ အဆိုပါ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုသည် ဖျိုးခနဲ ဖျပ်ခနဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ အမြင်ကျဉ်းကျဉ်းထားမည်လား သို့မဟုတ် အမြင်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် သင်ယူလေ့လာထားမည်လားဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ငါပြောမယ်၊ စာသင်ကျောင်းဆိုတာ အလွန်အလွန် အရေးကြီးတယ်။ မင်းတို့ဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ အသုံးဝင်သူတစ်ဦးဖြစ်အောင် ကျောင်းနေတယ်။ ကျွမ်းကျင်မှုတစ်ရပ် ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းကျောင်း ပညာတစ်ရပ် သင်ယူတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတိုင်းမှာ ကျောင်းဆရာတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ စက်ပြင်ဆရာတွေ၊ အနုပညာရှင်တွေ၊ ထမင်းချက်တွေ၊ စီးပွားရေးသမားတွေ၊ ရဲသားတွေ၊ မီးသတ်သမားတွေ၊ စစ်သားတွေ လိုအပ်တာပဲ။ ကျောင်းတွေက သူတို့ကို လေ့ကျင့်ပေးတယ်။ ဒါမှ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာမယ်လေ။ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းတာက လူများစုအတွက် စာသင်ကျောင်းဆိုတာ အစမဟုတ်ဘဲ အဆုံးဖြစ်နေတာပဲ”

အချိန်အကြာကြီး အသံမဲ့နေသည်။ ဖေဖေချမ်းသာက ပြုံးလျက်။ ထိုနေ့က သူပြောသမျှ အားလုံးကို ကျွန်တော်အဓိပ္ပာယ်မပေါက်။ သို့သော် ကြီးမြတ်သော ဆရာအများစု၏ အရှိန်အဝါအတိုင်း သူတို့၏ စကားလုံးများက နောင်နှစ်ပေါင်း များစွာကြာသည့်တိုင် ဆက်လက်သင်ပြနေဆဲဖြစ်၏။ သူတို့မရှိတော့တာ ကြာမြင့်ကြာရှည်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ စကားလုံးများသည် ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ

ရှင်သန်နေဆဲပင်။

“ဒီနေ့ ငါပြောတာတွေက နည်းနည်းကြမ်းသလို ဖြစ်နေတယ်ကွ။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ကြမ်းရတာပါ။ ဒီစကားတွေကို မင်းတို့ အမြဲ သတိရနေစေချင်တယ်လေ။ မင်းတို့ မစွပ်မာတင်ကို အမြဲသတိရနေစေ ချင်တယ်။ မြည်းကောင်ကို အမြဲသတိရနေစေချင်တယ်။ မင်းတို့ရဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုကို ကြောက်စိတ်နဲ့ လိုအင်ဆန္ဒက ပဲ့ကိုင်နေပြီဆိုတာ သတိမထားမိရင် မင်းတို့ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ထောင်ချောက်ထဲ ကျသွား နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့လေနဲ့။

“ကိုယ့်အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်မရဘဲ ကြောက် စိတ်တွေနဲ့ ရှင်သန်နေရတဲ့ ဘဝဟာ နာကြည်းစရာပဲ။ ငွေရှိရင် ကိုယ်စိတ် ချမ်းသာစေမယ့် အရာတွေ ဝယ်လို့ရတယ်ဆိုပြီး ငွေရဖို့ ပင်ပန်းတကြီး အလုပ်လုပ်ရတာလည်း နာကြည်းစရာပဲ။ ညဉ့်လယ်ကောင်မှာ လန်နိုး လာပြီး ပေးဆပ်ရမယ့် အကြွေးတွေကြောင့် မျက်ကလူးဆန်ပျာ ဖြစ်ရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေရတာဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလဲ။ လစာငွေပမာဏက ခိုင်းစေညွှန်ကြားတဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့ ရှင်သန် နေရတာ ဘဝစစ် ဘဝမှန်မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်တစ်ခုရှိနေရင် ငါ့ဘဝလုံခြုံ စိတ်ချရပြီလို့ တွေးတာဟာ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ လိမ်နေတာ။ လှည့်စား နေတာ။ အဲဒီအဖြစ်မျိုးဟာ ဘယ်လောက်နာကြည်းစရာကောင်းလဲ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီထောင်ချောက်ကြီးကို မင်းတို့ရှောင်ကွင်းစေချင် တာ။ လူတွေရဲ့ဘဝကို ငွေက ဘယ်လိုကြိုးကိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါတွေ့ဖူး လှပြီ။ မင်းတို့ အဲဒီလို မဖြစ်စေနဲ့။ ငွေက မင်းတို့ဘဝကို အမိန့်မပေးစေနဲ့၊ ကြိုးမကိုင်စေနဲ့။”

ဘေ့စ်ဘောတစ်လုံး ကျွန်တော်တို့ စားပွဲအောက်သို့ လှိမ့်ဝင်လာ သည်။ ဖေဖေချမ်းသာက ကောက်ယူပြီး ပြန်ပစ်ပေးလိုက်၏။

“ဒီတော့ အသိဉာဏ်မဲ့မှုနဲ့ လောဘတို့ ကြောက်စိတ်တို့နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့လဲ” ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

“ငွေကြေးအကြောင်း မသိနားမလည်မှုက သိပ်လောဘကြီး အောင်၊ သိပ်ကြောက်အောင် ဖန်တီးတာပေါ့ကွာ။ ငါ ဥပမာတချို့ ပြောပြ ပါမယ်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သူ့မိသားစု အနေတင့်စေဖို့ ငွေ ပိုလိုချင်တယ်။ ဒီတော့ ဆေးကုသခ တိုးမြှင့်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ လူတိုင်း အတွက် ဆေးကုသစရိတ် မြင့်တက်လာတယ်။ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဆင်းရဲသားတွေ အများဆုံး လိုမ့်ခံရတာပေါ့။ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ကျန်းမာ ရေးဟာ ငွေရှိသူတွေထက် ဆိုးရွားလာတာပေါ့။

“တစ်ခါ ဆရာဝန်တွေက ဆေးကုသခ တက်လိုက်တဲ့အတွက် ရှေ့နေတွေကလည်း ဈေးတက်ကရော။ ကျောင်းဆရာတွေကလည်း တိုးတောင်းချင်ကြတယ်။ အဲဒီအတွက် ဝင်ငွေခွန်ငွေတွေကလည်း တက် သွားရော။ နောက်တော့ အမယ်ဘုတ်ရဲ့ သူ့ချည်ခင်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ကွာ။

“မကြာခင်အတွင်း ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟမှုက ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကြီးမားလာမယ်။ ဒီတော့ ဖရိုဖရဲ ပရမ်းပတာတွေဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် ခေတ်မီလူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခု ပြိုကွဲပျက်စီးသွားလိမ့် မယ်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟမှု ကြီးမားလွန်းလာရင် ကြီးမားတဲ့ ခေတ်မီ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတွေ ပြိုကွဲပျက်စီးကြတာပဲ။

“အမေရိကဟာလည်း အဲဒီလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေတယ်။ ရာဇဝင် ဘီးတစ်ပတ်လည်တဲ့အကြောင်း သက်သေထူလိမ့်ဦးမယ်။ ငါတို့ ဟာ သမိုင်းကြောင်းဆိုင်ရာ နေ့စွဲတွေ၊ နာမည်တွေပဲ မှတ်မိတာကွ။ သင်ခန်းစာတွေကို မမှတ်မိကြဘူး။”

“ဈေးနှုန်းတွေက တက်ရမှာပဲ မဟုတ်လား” ကျွန်တော် မေး၏။

“စနစ်တကျ စီမံကွပ်ကဲတတ်တဲ့ အစိုးရ အုပ်ချုပ်တဲ့ ပညာ တတ်

လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ ဈေးနှုန်းတွေ တက်ဖို့မလိုဘူး။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် ဈေးနှုန်းတွေ ကျတောင်ကျသေးတယ်။ အင်းလေ၊ ဒါက လည်း သီဝရီအရသာ မှန်တာပါ။ ဈေးနှုန်းတွေ တက်တယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးမှုက မွေးထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ လောဘနဲ့ ကြောက်စိတ်ကြောင့်။ တကယ်လို့ ကျောင်းတွေကသာ လူတွေကို ငွေကြေးအကြောင်း သင်ပေးလိုက်ရင် လူတွေမှာ ပိုက်ဆံပိုရှိပြီး ဈေးနှုန်း တွေ သက်သာလာမယ်။ ခုတော့ ကျောင်းတွေက ငွေရရေးအတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ ကွက်ပြီး သင်ပေးလိုက်တယ်။ ငွေရဲ့ စွမ်းအားကို ဘယ်လို ချုပ်ကိုင်ရမယ်ဆိုတာ သင်မပေးလိုက်ကြဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်တက်ပြီး မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ယူဖို့ကို ဖေဖေ အားမပေးဘူးလား” ဟု မိုက်က မေးသည်။

“အားပေးပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွေက လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလိုက်လေ့ရှိတာ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့ ဆယ်လီမူးစိတ်နေတဲ့ အမှုထမ်းတွေချည်းများတယ်ကွ။ ဆယ်လီမူး စိတ် နေတဲ့ စာရင်းကိုင်တစ်ယောက် လက်ထဲစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ဝကွက် အပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွာ။ သူတို့တစ်တွေ လုပ်တာက ဂဏန်းတွေကို ကြည့်မယ်။ လူတွေကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မယ်။ ပြီးတော့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး ပါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းတော့တာပဲ။”

“အဲဒါတွေ ငါ သိနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဆယ်လီ မူးသမားတွေကို ငါ အလုပ်ပေးထားတာကိုး။ သူတို့တွေတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အသုံးစရိတ်တွေ လျော့ချပြီး ဈေးနှုန်းတွေ တက်ဖို့။ ဒီတော့ ပြဿနာတွေ ပိုပေါ်ကုန်တော့တာပေါ့။ ဆယ်လီမူးစိတ်တာ အရေးကြီး ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို လူတွေ ပိုသိကြစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့

ဆယ်လီမူးစိတ်တာဟာလည်း မြင်ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ဒီတော့ အဖြေတစ်ခု ရှိနေသေးလား” မိုက်က မေး၏။

“ရှိတယ်။ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို အသုံးပြုပြီး စဉ်းစားတတ်အောင် သင်ယူလေ့လာ။ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေနဲ့ မတွေးနဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အခမဲ့ အလုပ်လုပ်ပေးမယ်လို့ သဘောတူလိုက်တာဟာ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေကို ထိန်းချုပ်အနိုင်ယူလိုက်နိုင်တာပဲ။ ဒီတော့ မင်းတို့အတွက် အလားအလာကောင်းတယ်ဆိုတာ ငါ သိလိုက်ရတယ်။ နောက်တစ်ခါ မင်းတို့ကို ပိုက်ဆံပိုပေးပြီး ဖြားယောင်းတော့လည်း မင်းတို့စိတ်ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးပြီး မစဉ်းစားဖို့ နားလည်သဘောပေါက်လာပြန်တယ်။ အဲဒါဟာ ပထမအဆင့်ပေါ့”

“အဲဒီပထမအဆင့်က ဘာဖြစ်လို့ သိပ်အရေးကြီးရတာလဲဟင်” ဟု ကံ့ချွန်တော် မေးမိ၏။

“အဲ... ဒါကတော့ မင်းတို့ဘာသာ မင်းတို့ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ကြ။ မင်းတို့ သင်ယူလေ့လာချင်တယ်ဆိုရင် ငါနဲ့အတူ နှင်းဆီရိုင်း ချုံတောကို လိုက်ခဲ့ကြ။ အဲဒီ ချုံတောကို လူတိုင်းရှောင်ကြတယ်။ သွားရမှာ လူတိုင်းကြောက်တယ်။ မင်းတို့ ငါနဲ့ အဲဒီကို လိုက်လာရင် ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ငွေကို ခိုင်းစားတတ်လာလိမ့်မယ်”

“နှင်းဆီရိုင်း ချုံတောဆိုတာ ရှိလို့လားဦးရဲ့”

“ရှိပါသော်ကောဗျာ။ နှင်းဆီရိုင်း ချုံတောဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ ကြောက်စိတ်နဲ့ ငါတို့ရဲ့ လောဘပေါ့။ ငါတို့ရဲ့ ကြောက်စိတ်ကို ရင်ဆိုင်မယ်။ ငါတို့ရဲ့ လောဘ၊ ငါတို့ရဲ့ ပျော့ညံ့ချက်တွေ၊ ငါတို့ရဲ့ မွဲတေမှုတွေကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာ ငါတို့ရဲ့ ထွက်ပေါက်ပဲ။ ငါတို့ရဲ့ အတွေးတွေကို ရွေးချယ်တဲ့နည်းနဲ့ အဲဒီထွက်ပေါက်ကို ငါတို့စိတ်ထဲမှာ

ရှာရတယ်ကွ”

“ကျွန်တော်တို့အတွေးတွေကို ရွေးချယ်ရမယ် ဟုတ်လား” မိုက်မေးသည်။ အတွေးရှုပ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တွေအတိုင်း တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားမယ့်အစား ငါတို့ ဘာတွေ တွေးမလဲဆိုတာ ရွေးချယ်ရမယ်။ တွေးတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့ မေးခွန်းတစ်ခုမေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ‘ဒီအခက်အခဲဖြေရှင်းဖို့ ပိုပြီး အလုပ်ကြိုးစားတာဟာ အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းချက်လား’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးပေါ့။ လူများစုကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာ သိပ်ဝန်လေးကြတယ်။ ကြောက်စိတ်က သူတို့ကို စိုးမိုးနေပြီကိုး။ ဒီတော့ သူတို့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ စဉ်းစားမယ့်အစား အိမ်ထဲက ထွက်ပြေးပြီး အလုပ် သွားလုပ်ကြတယ်။ ကြောက်စိတ်က သူတို့ကို ခိုင်းနေပြီ။ အတွေးတွေကို ရွေးချယ်ပါဆိုတဲ့ သဘောက အဲဒါပဲပေါ့ကွ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်” မိုက်၏ အမေး။

“မင်းတို့ကို ငါ သင်ပေးမှာ အဲဒါပဲပေါ့။ မနက်မိုးလင်းရင် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဝှပ်ခနဲသောက်ချပြီး တံခါးပေါက်ကနေ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ တုံ့ပြန်မှုမျိုးပြုလုပ်မယ့်အစား ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ ရွေးချယ်စဉ်းစား ရမယ်ဆိုတာ ငါ သင်ပြပေးမယ်။

“ငါပြောခဲ့တဲ့စကားကို မှတ်ထား။ အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ရေရှည်ပြဿနာတစ်ခုကို ရေတိုဖြေရှင်းမှုတစ်ခုပဲ။ လူများစုရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပြဿနာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါက ရေတိုပြဿနာကွ။ လကုန်ရင် ပေးရမယ့် ကြွေးစာရင်းတွေလေ။ ခုတော့ သူတို့ဘဝတွေကို ငွေကြေးကြိုင်းနေပြီ။ သူတို့ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ‘နောက်တစ်နည်း ရှိသေးသလား’ လို့ မေးဖို့ အချိန်မရကြဘူး။ သူတို့ရဲ့ အတွေးကို သူတို့ရဲ့

စိတ်ခံစားချက်တွေက ထိန်းကွပ်နေပြီ။ သူတို့ရဲ့ ဦးခေါင်းတွေ မဟုတ်တော့ဘူး”

“စိတ်ခံစားချက်တွေက တွေးတာနဲ့ ဦးခေါင်းက တွေးတာ ဘယ်လိုခြားနားသလဲ ဖေဖေ”

“အိုး... ခြားနားတာပေါ့။ ငါ တစ်ချိန်လုံး ကြားနေရတာပဲ။ ‘လူတိုင်း အလုပ် လုပ်ရမှာပေါ့’ ဆိုတာမျိုး၊ ‘ချမ်းသာသူတွေဟာ လူလိမ်လူကောက်တွေပဲ’ ဆိုတာမျိုး၊ ‘ကျုပ် တခြား အလုပ်တစ်ခုရှာမယ်၊ ကျုပ် လခ တိုးရထိုက်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မောင်းနေလို့ မရဘူး’ ဆိုတာမျိုး၊ ‘ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို ကြိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ အာမခံချက်ရှိလို့’ ဆိုတာမျိုးတွေ ငါကြားရတယ်။ တကယ်တော့ ‘ဒီနေရာမှာ ငါ ဘာ ချွတ်ယွင်းနေသလဲ’ လို့ စဉ်းစားရမှာ။ အဲဒီလို စဉ်းစားတာက စိတ်ခံစားမှု လွှမ်းတဲ့အတွေးကို ပယ်ဖျက်ပစ်ပြီး ခေါင်းရှင်းရှင်းနဲ့တွေးဖို့ အချိန် ပေးတယ်”

ဤကား သင်ယူဆည်းပူးဖို့ ကြီးမြတ်သော သင်ခန်းစာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံရပါမည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် စိတ် နောက်ကိုယ်ပါ ပြောနေခြင်းလား၊ အတွေးရှင်းရှင်းဖြင့် ပြောနေခြင်းလား ဆိုတာ ခွဲခြားသိဖို့ ဤသင်ခန်းစာကား ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် လုံးတွင် ကျွန်တော့်အား ကျေကျေပွန်ပွန် အလုပ်အကျွေးပြုနေမည့် သင်ခန်းစာပါတည်း။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အတွေးရှင်းရှင်းဖြင့် မပြောမိဘဲ အလိုအလျောက်တုံ့ပြန်ပြီး ပြောဆိုနေမိသည့်အခါမျိုးမှာပေါ့။

စတိုးဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာတော့ လူချမ်းသာတွေသည် အမှန်တကယ်ပင် ‘ငွေထုတ်လုပ်’ ကြကြောင်း ရှင်းပြ၏။ သူတို့က ငွေ အတွက် အလုပ် မလုပ်ကြ။ မိုက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ၅ ဆင့်တန် အကြွေစေ့တွေ ထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြခြင်းသည် လူချမ်းသာတွေ

တွေးနည်းနှင့် တော်တော်ကြီး နီးစပ်သည်ဟု သူက ပြောသည်။ ပြဿနာ မှာ ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခြင်းသည် တရားမဝင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအလုပ်ကို အစိုးရနှင့် ဘဏ်တွေက လုပ်လျှင် တရားဝင်သည်တဲ့။ လောကတွင် ငွေထုတ်လုပ်ဖို့ တရားဝင်နည်းလမ်းများ ရှိသလို၊ တရား မဝင် နည်းလမ်းတွေလည်းရှိကြောင်း သူက ရှင်းပြလေသည်။

အခြားသူတွေ မျက်စိမှောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ခြင်း

စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် နောက်ဖွင့် ထရပ်ကားကလေး ပေါ်သို့တက်ရင်း “အလုပ်ဆက်လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြ သားတို့။ မင်းတို့ လုပ်ခလိုချင်တဲ့အကြောင်း မြန်မြန် မေ့ထားနိုင်လေ မင်းတို့ရဲ့ လူကြီး ဘဝဟာ လွယ်ကူချောမွေ့လေဖြစ်မှာပဲ။ ဦးနှောက်ကို သုံး၊ အခမဲ့အလုပ် လုပ်၊ မကြာခင်အတွင်း မင်းတို့ကို ငါ ပေးနိုင်တဲ့ ငွေထက် အဆပေါင်း များစွာ သာတဲ့ ငွေတွေဖြစ်လာမယ့် နည်းလမ်းတွေကို မင်းတို့ရဲ့ စိတ်က ညွှန်ပြလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

တခြားလူတွေ ဘယ်တော့မှ မမြင်တဲ့ အရာတွေကို မင်းတို့ မြင် လိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်စိရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေတဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ လေ။ အဲဒီအခွင့်အလမ်းတွေကို လူများစုဟာ ဘယ်တော့မှ မမြင်မတွေ့ ကြဘူးကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့လိုက်ကြည့်နေတာက ငွေနဲ့ လုံခြုံမှုကိုး။ ဒီတော့ သူတို့ အဲဒါတွေပဲ ရတာပေါ့။ မင်းတို့ အခွင့်အလမ်း တစ်ခုကိုစပြီး မြင်လိုက်တွေ့လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ နောက်တစ်သက်လုံး အခွင့် အလမ်းတွေကို မြင်တော့ တွေ့တော့တာပဲ။ မင်းတို့ အဲဒီလိုကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်ပြီဆိုတာနဲ့ ငါ တခြားဟာတွေ သင်ပေးမယ်။ ဒီလိုကြည့်တတ် မြင်တတ်အောင်သာ ဆည်းပူးလေ့လာ၊ မင်းတို့ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ထောင်ချောက်ကြီးကို ရှောင်ကွင်းနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါဆို ဆင်းရဲ ငတ်မွတ်